

Công
chúa
không
dễ dàng

đtv-ebook

Hà Điện Điện

Trần Tố Ngọc

Meo thiếu ngủ

Công Chúa Không Dễ Dàng: Trần Tố Ngọc

Hà Điền Điền

DTV EBOOK

Cung Đầu, Cổ Đại

CÔNG CHÚA KHÔNG DỄ DÀNG: TRẦN TỐ NGỌC (FULL)

Tên gốc: Công chúa không dễ dàng: Linh lung đầu tử an hồng đậu*

*“玲珑骰子安红豆” là một câu thơ nổi tiếng của nhà thơ Đường 温庭筠 (Ôn Đình Quân) trong bài thơ 《杨柳枝词》 (Dương Liễu Chi Từ). Câu đầy đủ là: 玲珑骰子安红豆，入骨相思知不知 (Linh lung đầu tử an hồng đậu. Nhập cốt tương tư tri bất tri?).

Dịch nghĩa:

Linh lung xí ngẫu, khảm đậu đỏ
Tương tư khắc cốt, người biết chăng?

Giới thiệu:

Cổng lớn hoàng cung càng lúc càng gần, còn ta thì đã ch trong xe ngựa.

Tất cả mọi thứ giữa ta và Nghiêm Thiệu Ngọc đều bắt đầu từ một âm mưu.

Ta là Công chúa trong thâm cung, hần là nhi tử của quyền thần. Phụ hoàng trăm phương nghìn kế muốn ta gả cho hần, muốn ép hần thành một Phò mã không có thực quyền. Còn ta lại bị Nghiêm gia tính kế ngược lại, cuối cùng bị gả cho Nghiêm Thiệu Đường.

Thiệu Đường bảo vệ ta cả một đời, cũng vì ta mà ch.

Thiên hạ của phụ hoàng bị Nghiêm gia cướp mất, ta lại tham sống sợ ch chọn cách bo bo giữ mình trong nội trạch.

Phụ thân Nghiêm Thiệu Ngọc - bây giờ là Thái Hoàng Thái Thượng - nói với ta: “Ta chính là xiềng xích cuối cùng đối với

Nghiêm Ngọc. Bây giờ nó đã ở trên vạn người, sao có thể kiềm chế được đối với tình cảm muốn mà chưa có được kia chứ.”

Ta vốn là người thuận theo ý trời, biết an phận thủ thường, cũng luôn nghĩ rằng đời này ta và Nghiêm Thiệu Ngọc sẽ không còn dây dưa gì với nhau nữa nhưng đúng là ta đã quá ngây thơ rồi. Ta không hề biết rằng chấp niệm của Đế vương đối với nữ nhân lại có thể khiến cả thể xác lẫn linh hồn đau đớn như vậy.

Thế nhưng ta cũng không hận hấn đến thế. Là thời thế, cũng là số mệnh...

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11: Hoàn](#)

Chương 1

MỘT: Bị đẩy ra làm quân cờ

Ta từ một Công chúa vô ưu vô tư bị đẩy ra ngoài biển thành một quân cờ hình như chỉ là chuyện trong chớp mắt, khiến cho ta không kịp phản ứng lại.

Ngày đó là sinh thần của Thái tử.

Sau khi nhận được lời chúc của cả hậu cung, phụ hoàng lại cố ý tổ chức thêm một lần kỳ lân yến* nữa, mời tất cả các tài tử trong kinh tề tụ kín cả một phòng.

*Kỳ lân yến: Kỳ lân ở đây ý chỉ muốn đem lại sự may mắn, yến nghĩa là tiệc.

Đây hiển nhiên là vì muốn thể hiện sự coi trọng và kỳ vọng của triều Đại Khánh ta đối với người tài, đồng thời cũng là kỳ vọng đối với Thái tử.

Rất náo nhiệt nhưng chẳng có liên quan gì đến ta.

Là một Công chúa, kết thúc lễ nghi xong là ta có thể ung dung ngồi lì trong cung của mẫu phi từ sáng đến tối. Loại yến hội này nhiều nam nhân lạ, cũng chẳng có nữ quyến, ngoại trừ Hoàng Hậu ra thì phi tần và Công chúa thật sự không thích hợp để tham gia.

Hơn nửa thời gian yến hội diễn ra rất lâu. Sau khi kết thúc Phụ

hoàng và Mẫu hậu đều sẽ trực tiếp hồi cung nghỉ ngơi, không đến các cung khác nữa. Sở dĩ chuyện như thế đối với người trong hậu cung mà nói chính là thời khắc hiểm hoi được thả lỏng.

Ta là Giai Thành Công chúa Khánh triều, tên gọi Trần Tố Ngọc.

Mẫu phi ta trước kia là tiểu cung nữ bên người Thái hậu, sau đó được phái đến hầu hạ bên cạnh Phụ hoàng.

Khi đó Phụ hoàng vẫn chỉ là một Vương gia, về sau vì mẫu phi đã hầu hạ nhiều năm nên trở thành thị thiếp. Đến lúc Phụ hoàng quang vinh đăng đại bảo xong, bà liền thuận thế trở thành một thành viên trong hậu cung.

Ở trong cung mẫu phi không tranh không đoạt, ân sủng của Phụ hoàng cũng không mặn không nhạt.

Dù sao bà cũng là người đã từng hầu hạ bên cạnh Thái hậu, xuất phát từ đạo hiếu, thêm phần nhiều năm gần bó lâu dài, mẫu phi cứ vậy bình yên không gợn sóng thăng lên chức phi. Không những vậy còn được ban phong hào, phong làm Hiền phi.

Ngày tháng mẫu phi trải qua trong cung cũng không tệ chút nào, không cần sự sủng ái lâu dài, chỉ cần dựa vào nhiều năm thâm niên, cái gì cần có cũng đều có.

Hơn nữa ngày mẫu phi sinh ta ra chính là ngày vui hiếm khi có được trong cung.

Triều Đại Khánh quản thúc rất nghiêm đối với các Hoàng tử. Mẫu tử không thể tùy tiện gặp mặt để tránh bị chiều hư ảnh hưởng đến tâm tính nhưng đối với Công chúa thì lại nói lỏng hơn rất nhiều.

Thế nên tuy rằng nữ nhân trong cung ai cũng khao khát mong có thể hạ sinh Hoàng tử củng cố địa vị nhưng thật lòng mà nói,

nếu sinh một nữ nhi thì ngày tháng trong cung sẽ dễ chịu hơn một chút.

Bởi vậy dù mẫu phi chỉ có một mình ta nhưng ngược lại vẫn cảm thấy rất mỹ mãn. Hơn nữa tính ra ta cũng là Trưởng Công chúa, Phụ hoàng cũng phân phát cho ta không ít sủng ái đâu đấy.

Chắc vì vậy nên tính tình ta khá chậm chạp, thêm phần tùy hứng, dù gì thì quản thúc cũng không quá nghiêm khắc.

Thế nhưng khi đối mặt với Phụ hoàng hay khi ở trong những trường hợp trang trọng, ta vẫn có thể giả bộ thông minh. Có không ít người nhìn thấy còn khen ta trang nhã, trầm tính giống mẫu phi.

Đương nhiên mẫu phi thì không nghĩ như vậy.

Chẳng hạn như bây giờ, bà nhìn ta đang nháy mắt cong mồm chọc ghẹo một con chim. Mà thứ ta dùng để ghẹo con chim ấy là thứ ta tiện tay ngắt được trên hành lang, cũng chính là bông hoa bà đã dày công chăm sóc...

Mẫu phi bắt đầu dùng đôi tay mềm mại xoa đầu...

Nhìn mẫu phi đau đầu, ta liền giúp người xoa huyết thái dương. Kết quả, nhụy hoa trên tay lại bị dính lên mặt người. Mẫu phi kéo ta vào lòng, nhéo má ta. Đại cung nữ bên cạnh người - Mặc Hương - khuyên nhủ:

"Công chúa đã mười lăm tuổi rồi, là đại cô nương rồi. Nương nương giữ lại chút thể diện cho Công chúa đi."

Mẫu phi tha cho ta, sai người mang điểm tâm lên, rồi nhéo mũi ta mà nói:

"Hôm nay không ai quản con, cứ để lộ hết dáng vẻ ăn uống không giống ai của con ra đi."

Ta vừa gặm điểm tâm vừa làm nũng:

"Mẫu phi, mẫu phi, hôm nay chúng ta đánh cờ song lục* cho thật đã đi."

*Cờ song lục hay còn gọi là cờ thỏ cáo, tui lười tra nên bà nào thắc mắc thì lên gg nhnhó

Mẫu phi lườm ta một cái nhưng vẫn lấy bàn cờ song lục ra. Chưa kịp mở hộ thì nghe Hoàng Hậu giá lâm.

Chúng ta đều rất hoảng hốt, không biết tại sao hoàng hậu lại đến bất ngờ như vậy. Ta và mẫu phi đều dung nhan không chỉnh tề nên vội vàng quỳ xuống tạ tội. Hoàng hậu cũng không thèm để ý, chỉ sai người trang điểm lại cho ta.

Ta khoác lên mình bộ cung trang thêu bách điệp xuyên hoa, chải búi tóc mẫu đơn phức tạp và lộng lẫy, khuôn mặt được điểm tô trang nhã lại thập phần kiều diễm.

Biểu cảm của mẫu phi từ kinh ngạc đến hoang mang, cuối cùng phủ lên một tầng u sầu. Người khẽ gọi:

"Hoàng hậu nương nương..."

Hoàng hậu chỉ nhấc mí mắt liếc nhìn mẫu phi một chút, mẫu phi liền không nói thêm gì nữa.

Sau khi trang điểm xong, Hoàng Hậu lại cầm tay ta, chúng cùng sóng bước bước đi.

Hoàng hậu xuất thân từ Tiết gia, là gia tộc công khanh nhiều đời. Tầm mắt của bà luôn rất cao, chưa từng để một người có

xuất thân như mẫu phi vào mắt.

Trong lòng ta hoang mang bất an, không nhìn được mà lén liếc nhìn mẫu phi một cái.

Mẫu phi cúi đầu thấp xuống như là bi thương vậy.

Ta bị Hoàng Hậu đưa đến dự kỳ lân tài tử yến, phụ hoàng ngoắc tay ý bảo ta đi tới.

Có người đưa cho ta một tờ giấy tuyên thành dát vàng, trên đó là một bài phú.

Phụ hoàng hỏi ta thấy thế nào. Tuy rằng ta lười đọc văn chương chảy thây nhưng cũng có thể cảm nhận được sự tinh mỹ hoa lệ của bài phú nên bèn thành thật trả lời. Phụ hoàng cười to nói rằng:

“Lang quân Nghiêm gia tài hoa, lệnh ngô nhi* thực ái mộ.”

*ngô nhi: thường dùng khi bậc cha mẹ muốn nói về con mình bằng thái độ khiêm tốn với người khác

Nói xong liền kéo tay mà chỉ. Ta nhìn theo, thấy được một nam tử trẻ tuổi phong tư vô song. Hắn chính là đích trưởng tử nhà Nghiêm Đại học sĩ đứng đầu trước điện, Nghiêm Thiệu Ngọc.

Thoáng chốc bốn phía bao phủ bởi một bầu không khí im lặng đến dị thường. Mà Hoàng Hậu thì thản nhiên như thể chẳng phát giác ra, cũng kéo tay ta cười nói:

“Con xem tài hoa, phẩm cách của Nghiêm công tử còn cao hơn Thái tử ca ca của con vài phần đó.”

Ta cúi đầu. Ta nghĩ ta đã biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì rồi.

Từ ngày mai trở đi, chuyện Giai Thành Công chúa đem lòng mến mộ Nghiêm Thiệu Ngọc sẽ đồn khắp phố lớn ngõ nhỏ. Hoặc là khoa trương hơn nữa, Công chúa còn có thể vì bệnh tương tư mà nằm trên giường không dậy nổi.

Nghiêm gia quyền thế rợp trời, Phụ hoàng không thể không kiêng kỵ. Hết lần này tới lần khác tài hoa và năng lực xuất chúng của Nghiêm Thiệu Ngọc cứ luôn lấn át Thái tử, khiến Phụ hoàng càng thêm đau đầu.

Thật ra để Nghiêm Thiệu Ngọc trở thành một Phò mã không có thực quyền cũng không phải là một biện pháp hay, ý đồ cũng không khỏi quá lộ liễu. Nhưng đây cũng là một trong những cách mà Phụ hoàng có thể sử dụng hết quyền năng của hoàng quyền, thô bạo mà hữu hiệu.

Một Hoàng đế vì lo lắng cho ái nữ mà ép buộc thanh niên tài tuấn cưới nữ nhi của mình, có chút hoang đường nhưng có thể thông cảm được.

Nếu như Nghiêm gia không chịu, bệnh tình của Công chúa sẽ ngày một nghiêm trọng, hết cách, Hoàng đế đành phải bất đắc dĩ mà giáng tội thần tử.

Ta mười lăm tuổi, vừa vặn là độ tuổi thích hợp. Công chúa ở tuổi này vì tình mà làm ra chuyện tùy hứng cũng là thường tình.

HAI: Phò mã cam tâm

Theo như lẽ thường mà nói, ta hẳn là nên thích Nghiêm Thiệu Ngọc.

Trong đám người nhặt nhẽo ảm đạm làm nền, hẳn nổi bật đến chói mắt. Vậy nhưng hiện tại trong lòng ta chỉ có sự lo lắng mà thôi. Cho dù đó có là một miếng điểm tâm hay là sơn hào hải vị đi chăng nữa, ép người ăn người cũng sẽ không nuốt trôi.

Ta im lặng nằm trên đầu gối mẫu phi. Mẫu phi nói: “Dựa theo ý tứ phụ hoàng con, hẳn là bây giờ con nên viết đôi câu thơ tương tư đi.”

Ta hỏi mẫu phi: “Người yêu Phụ hoàng không?”

Mẫu phi nói: “Tất cả mong cầu xa vời đều là sai.”

Ta không muốn nói chuyện, cũng không muốn cử động, càng không muốn viết thơ.

Ta biết trong lòng mẫu phi đang khóc. Mắt bà không có nước mắt, bà sẽ chỉ khóc thật lớn trong lòng mà thôi. Trong miệng ta cũng cảm nhận được vị mặn của sự đau khổ rồi.

Mẫu phi nói cho ta biết chống lại Phụ hoàng sẽ không đem lại lợi ích gì. Thế là ta bắt đầu viết thơ tình, như là “Tóc đen dài, cành liễu mảnh dài cũng không bằng trái tim đau khổ vì tương tư”, “Trăng sáng trong chiếu qua song cửa, lang quân không vào giấc mộng đẹp của thiếp” các loại.

Thế loại hành văn này rõ ràng là đang bôi nhọ mặt mũi hoàng thất, thế nhưng phụ hoàng vẫn cho chúng truyền khắp kinh thành.

Qua một thời gian ngắn, ta bắt đầu nằm trên giường, giả vờ húp ít thuốc bổ.

Vì cả nể ta nên thuốc bổ cũng không đắng chút nào, nhưng dù sao thì ta cũng không thích uống. Thuốc bổ thì có thể bổ sung được gì cơ chứ, trên đời này có rất nhiều thứ có muốn cũng không thể bổ sung được.

Ta nằm uống thuốc bổ, uống đến mập lên còn mẫu phi thì lại gầy rộc đi.

Người bệnh bị tương tư sao có thể béo lên được, nói ra thực sự là đáng chê cười mà.

Có đôi khi ta thấy tiếc cho Nghiêm Thiệu Ngọc. Thật ra nhân vật giống như hần, ước chừng có rất nhiều cô nương nguyện ý vì hần mà gầy đi. Còn ta, ta chỉ có thể lo lắng nhỡ mà lại béo thêm nữa thì thật là kỳ cục, thế là đành bịa chuyện mình vì Nghiêm Thiệu Ngọc mà khóc đến sưng cả mắt.

Ngày tháng phải uống thuốc bổ rất nhanh đã kết thúc.

Trong cung tìm cách sắp xếp một buổi cung yến. Nghiêm Thiệu Ngọc tham gia, ta cũng phải đi.

Mẫu phi nhéo lên gương mặt tròn trịa của ta, sắc mặt có chút phiền muộn rồi bảo Mạt Hương vẽ cho ta đôi lông mày sâu bi. Mạt Hương đúng là tài nghệ tuyệt luân, cuối cùng ta cũng đã ra dáng người khốn khổ vì tình rồi.

Đâu ngờ trong yến hội, Nghiêm Thiệu Ngọc vừa nhìn thấy lông mày của ta đã trở nên thất thố, cười đến rung cả người.

Thấy Nghiêm Thiệu Ngọc nhìn mình mà lại có dáng vẻ tươi cười như vậy ta không khỏi nhú mày. Có thể là làm như vậy khiến bộ dạng của ta càng buồn cười hơn, hần không thể không cúi đầu xuống nhằm che đi nụ cười khoái chí. Đến khi ngẩng đầu lên lại đã trở về làm một công tử vô cùng đoan chính.

Đồ ăn trong yến hội tinh mỹ nhưng vô vị, hướng chi ta lại không được ăn. Ta bị bệnh tương tư mà, hần là phải nuốt không trôi.

Đối với sự không muốn ăn này của ta, Phụ hoàng cũng rất phối hợp bày tỏ sự quan tâm:

“Tổ Ngọc con ta sang lại mặt ủ mày chau vậy?”

Ta dùng hàng lông mày kết hợp với ngữ điệu thể hiện mình không khỏe và sự ưu thương: “Trong lòng có nỗi khổ, khắc ăn không vô ngủ không yên.”

Có lẽ điệu bộ này của ta có chút khoa trương, ta luôn cảm thấy Phụ hoàng cứ nở nụ cười mãi.

May mà có Hoàng Hậu cứu nguy, bà vẫn dùng giọng điệu trang nghiêm như cũ nói với mọi người xung quanh mình:

“Nghiêm gia ngọc thụ, kham dẫn loan phượng.”

Phụ thân của Nghiêm Thiệu Ngọc là Nghiêm Đại học sĩ cũng đứng lên làm bộ nói: “Ngu nhĩ ngô gia có thể lọt vào mắt xanh quý nhân, chẳng phải là may mắn quá sao.”

Ta thật sự vô cùng bội phục Hoàng Hậu và Nghiêm Đại học sĩ. Ngay cả trong cảnh buồn cười thì họ luôn luôn có thể duy trì vẻ trịnh trọng, biểu cảm như đeo mặt nạ đúng là không chê vào đâu được.

Yến hội diễn ra được một lúc, có cung nữ cố ý đi qua hỏi ta có cần đi dạo hoa viên cho thoáng không?

Tuy rằng thực ra cái bụng đói của ta không tình nguyện nhưng ta biết kiểu này là bắt buộc nhất định phải đi.

Ta “gặp gỡ” Nghiêm Thiệu Ngọc bên hồ ở ngự hoa viên, hẳn cũng tựa tiểu phi tiểu nhàn nhìn ta.

Nghiêm Thiệu Ngọc nói với ta: “Thần nghe nói Công chúa tương tư không nguôi với thần, thực là thụ sủng nhược kinh.”

Ta thở dài một hơi nói: “Mẫu phi nói tất cả mong cầu xa vời đều là sai lầm, làm Công chúa, hình như ta có chút quyền mong cầu

xa vời với người đứng không?"

Nghiêm Thiệu Ngọc nở nụ cười:

"Có thể được Công chúa mong cầu là vinh hạnh của thần."

Ta nghĩ, trên con đường mưu cầu quyền thế này Nghiêm gia đúng là đã đạt đến cảnh giới cao nhất của cơ được giãn được rồi.

Hiện giờ Phụ hoàng chưa đến mức dùng cách lấy cứng chọi cứng, không thể làm gì khác hơn là tạm thời ủy khuất Nghiêm Thiệu Ngọc một chút, sau này từ từ xoay sở sau vậy.

Không thể không thừa nhận, Nghiêm Thiệu Ngọc "chịu" cũng "chịu" rất đẹp, như là lăng tiêu trên đá Thái Hồ, khom lưng cũng là một đường cong đẹp mắt.

Ta tự nhủ trong lòng, nếu không nhân dịp này mà mê đắm hẳn thì chẳng phải là phí của trời cho sao. Nghiêm Thiệu Ngọc hỏi ta:

"Thiệu Ngọc ngay trước mặt Công chúa nhưng vẫn không thể khiến người yên lòng, rốt cuộc là tại sao?"

Ta nhìn ánh mắt của hắn, hỏi:

"Nghiêm công tử thực sự cam tâm làm Phò mã sao?"

Nghiêm Thiệu Ngọc bỗng nhiên thu lại tay áo, cúi đầu nói:

"Cam tâm tình nguyện."

Thái độ đặc biệt thành khẩn, như thế những gì hắn nói là sự thật.

BA: Thành đôi?

Dưới sự ngầm đồng ý, lúc đó ta và Nghiêm Thiệu Ngọc đã có thể đưa cho nhau một vài món đồ gọi là trao đồ gửi ý, đương nhiên là với điều kiện không ảnh hưởng đến đại cục.

Hắn tặng cho ta chiếc quạt hân đích thân vẽ, ta gửi lại hắn ngọc bội. Đôi khi sau khi kết thúc cung yến còn có thể trò chuyện đôi câu.

Hiện giờ ta đã tự do hơn rất nhiều, có thể xuất cung đến tham gia yến hội các nhà quyền quý. Mỗi khi đến đều sẽ gặp được hắn, mọi người cũng hiểu ý không muốn quấy rầy chúng ta trò chuyện. Ta dần dần từng bước một làm như có thâm tình sâu đậm với hắn lắm.

Phụ hoàng hỏi ta thích Nghiêm Thiệu Ngọc sao?

Ta trả lời:

"Nghiêm lang như vậy ai có thể không thương được?"

Phụ hoàng lại bắt đầu thở dài, ông nói:

"Thích là tốt rồi nhưng không thể bởi vậy mà loạn tâm trí."

Ta hiểu rất rõ. Ta không thể không thích Nghiêm Thiệu Ngọc, bằng không Phụ hoàng sẽ cảm thấy áy náy khi ép ta gả cho hắn. Nhưng người không thể khiến quân vương áy náy được, thế nên ta chắc chắn phải thích.

Quá thích cũng không được, Phụ hoàng không hy vọng ta thật sự trở thành người của Nghiêm Thiệu Ngọc.

Trong hậu cung lẫn trên triều đâu đâu cũng toàn là mâu thuẫn lắt léo khiến Phụ hoàng không được yên lòng, ta làm Công chúa cũng phải phối hợp theo rồi.

Mẫu phi bắt đầu chuẩn bị mọi thứ cho ta xuất giá, bất cứ lúc nào đến cũng có thể bắt gặp cảnh rối rắm.

"Mạt Hương, cây trâm này thế nào, cả vòng tay cũng lấy ra xem lại một lần đi."

Vải vóc và đồ trang sức chất thành ngọn núi nhỏ. Phụ hoàng ra tay cũng thật hào phóng, hay nói cách khác là người đang bù đắp cho bớt đi sự áy náy trong lòng thôi.

Mà ta thì chán đến chẳng muốn làm gì, nhìn trời đến đờ cả ra.

Trong lòng ta luôn có một loại cảm giác mờ lung. Người như Nghiêm Thiệu Ngọc sao có thể dễ dàng làm Phò mã của ta chứ, quá không chân thật rồi.

Ta lấy ra hai viên xúc xắc từ trong bàn cờ song lục, lắc leng keng rồi ném thử.

Mẫu phi trách cứ ta: "Không giúp một tay thì cũng thôi đi, thế nào mà con còn chơi đùa nữa, cũng sắp phải lập gia đình rồi."

Ta nói: "Con đang bói toán đó Mẫu phi, dùng xúc xắc bói thành đôi."

Mai Hương nghe xong che miệng cười: "Chuyện này đối với Công chúa thì chẳng phải dễ quá rồi sao."

Ta rất thích cờ song lục, mà trò này quan trọng nhất là việc ném xúc xắc. Vậy nên ta rất giỏi ném xúc xắc. Thường thì hai viên xúc xắc trong tay ta rất nghe lời, ném thành đôi dễ như trở bàn tay. Thế nhưng ta đã ném liên tục sáu lần rồi mà không lần nào được thành đôi. Điều này khiến ta hơi bất an...

Bên ngoài bắt đầu ca ngợi hôn sự sắp tới giữa ta và Nghiêm

Thiệu Ngọc, nào là "xứng đôi vừa lứa", "Tự Ngọc đi với Thiệu Ngọc", "song ngọc hợp bích"... Nói nhiều đến mức ta gần như tin chúng là thật, trong lòng dường cũng như nảy sinh một chút niềm vui.

Khi Mai Hương chải tóc cho ta, nàng khen ngợi:

"Công chúa của chúng ta thật đẹp, người thế nào cũng không xứng với Công chúa."

Dung nhan ta quả không tệ nhưng đâu đến mức đáng giá như vậy.

Ta hiểu tâm lý của Mai Hương, một người hầu của mẫu phi, tất nhiên phải tâng bốc chủ nhân của mình.

Nghiêm Thiệu Ngọc cũng khen ngợi ta phong thái vô song. Ta hỏi hẳn:

"Trong kinh thành mỹ nhân nhiều như hoa, sao dám nói ta đặc biệt?"

Nghiêm Thiệu Ngọc tâng bốc:

"Dung chi tục phấn sao sánh được với Công chúa."

Nghe vậy ta chỉ muốn cười. Ta hỏi tiếp:

"Trong mắt Nghiêm công tử, ta thật sự không tầm thường sao, hay vì ta là Công chúa nên không ai dám gán cho ta hai chữ 'tầm thường'?"

Nghiêm Thiệu Ngọc chỉ cười mà không đáp, ánh mắt nhìn ta rất đặc biệt nhưng ta không tài nào hiểu được.

Phụ hoàng sắp chính thức hạ chỉ ban hôn. Theo lễ nghi, sau khi

ban hôn, trước khi đại hôn diễn ra ta và Nghiêm Thiệu Ngọc sẽ không thể gặp nhau.

Tiểu cô cô của Nghiêm Thiệu Ngọc năm xưa gả vào Xương Lạc Hầu tác làm Hầu phu nhân. Xương Lạc Hầu phủ thịnh vượng giàu có, Hầu gia giỏi kết giao, quan hệ trong kinh thành vô cùng tốt. Hầu phủ đứng ra tổ chức thịnh yến ngoài trời ven hồ Bích Ba ở ngoại ô kinh thành, mời ta và Nghiêm Thiệu Ngọc tham dự.

Đây cũng có thể xem như là yến tiệc chúc mừng trước hôn lễ, cũng là lần cả hai cùng danh chính ngôn thuận xuất hiện chung cuối cùng của ta và Nghiêm Thiệu Ngọc trước đại hôn. Đồng thời, đây cũng là dịp vui chơi của giới quyền quý trong kinh thành. Rất nhiều người đều đến tham dự.

Chốn thâm cung buồn tẻ, đây là dịp hiếm hoi để giao lưu, nhiều nhà cũng nhân cơ hội này mở rộng quan hệ.

Ngày hôm đó khách khứa đông vô kể, bờ hồ Bích Ba chưa từng náo nhiệt như vậy.

Dù ta và Nghiêm Thiệu Ngọc là nhân vật chính ẩn mình nhưng chúng ta không thể nói chuyện công khai, phải giả vờ giữ khoảng cách nhất định.

Thế nhưng không gặp mặt là điều không thể. Gã sai vật thân cận của Nghiêm Thiệu Ngọc lên bảo ta rằng Hầu phu nhân đã chuẩn bị một chỗ nghỉ ngơi cho ta ở đảo giữa hồ.

Hiểu ý, chốc lát sau ta liền chuẩn bị đi đến đảo giữa hồ đó.

Hồ Bích Ba là thắng cảnh nổi tiếng ở ngoại ô kinh thành, điểm đặc sắc nhất là cây hợp hoan cổ thụ trên đảo giữa hồ. Nghe nói cây này đã trải qua biết bao thăng trầm lịch sử, lúc nở hoa rực rỡ như một đám mây hồng.

Chỉ có điều để đến đảo giữa hồ cần đi qua một cây cầu tre, cầu không dài, kiểu dáng thiết kế tao nhã, cảnh sắc trên cầu cũng rất đẹp.

Khách khứa đông đúc, ta và thị nữ thông thả tiến về phía trước.

Các phu nhân và tiểu thư quyền quý đều muốn trò chuyện với ta vài câu. Dù ta có thể dựa vào thân phận mà không để ý đến nhưng làm vậy sẽ bị xem là kiêu căng, không có lợi cả cho hoàng gia lẫn Nghiêm gia.

Lúc này, một giọng nói vang lên:

"Công chúa hôm nay bận rộn nhiều việc, khó tránh khỏi cảm thấy mệt nhọc. Cô cô bảo thần đưa Công chúa đến đảo giữa hồ nghỉ ngơi một lát."

Người đi đến là Nghiêm Thiệu Đường, nhị đệ của Nghiêm Thiệu Ngọc.

Mọi người đều lộ vẻ hiểu ra, nghĩ rằng ta đã nhiều ngày bận rộn chuẩn bị đồ cưới, học lễ nghi, đúng là nhiều việc bề bộn.

Người Nghiêm gia thương xót con dâu tương lai, lại muốn lấy lòng Phụ hoàng, để ta đến nơi yên tĩnh nghỉ ngơi âu cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nếu Nghiêm Thiệu Ngọc tự mình nói những lời này thì sẽ không tránh khỏi bị trêu ghẹo, vậy nên Hầu phu nhân đã để Nghiêm Thiệu Đường đến, quả thật là chu toàn mọi bề.

Dưới sự hộ tống của Nghiêm Thiệu Đường, ta hướng về đảo giữa hồ.

Một khắc khi đặt chân lên cầu tre kia, nhìn những đám mây phản chiếu trong làn nước, lòng ta bỗng chốc xao động.

BỐN: Rơi xuống nước ở cầu tre

Ta cúi đầu, từng bước một đi chậm rãi trên cầu tre.

Chân ta mang đôi giày tơ tằm, mặt trên giày thêu đôi hồ điệp. Hôm nay ta còn đặc biệt chọn chiếc váy màu lam nhạt, viền váy trang trí bằng hoa văn vĩnh kết đồng tâm. Ngọc bội đeo bên hông là cặp ngọc "song ngư bĩ mục", thắt lưng lụa thêu họa tiết sen tịnh đế.

Khi sắp đi đến giữa cầu, ta dừng lại tìm kiếm bóng dáng của Nghiêm Thiệu Ngọc giữa đám đông. Ta nhìn thấy, bóng lưng cao ngất đẹp mắt kia đang vui vẻ trò chuyện với mọi người. Ta nghĩ, ta đã có chút thích Nghiêm Thiệu Ngọc, từ tận đáy lòng không pha lẫn tạp chất.

Ta lẳng lặng nhìn bóng lưng đó một hồi, dường như nhận ra ánh mắt ta, hần quay đầu lại đáp lại ánh nhìn của ta.

Ở giữa trời xanh nước biếc, ta thản nhiên mỉm cười với hần rồi quay đầu bước tiếp về trung tâm cây cầu.

Cầu tre bất ngờ gãy, ta rơi xuống nước. Cả bầu không khí náo loạn, thị nữ của ta hoảng hốt, còn Nghiêm Thiệu Đường đã nhảy xuống cứu ta lên bờ.

Đầu ta có hơi choáng váng, tỉnh lại thì phát hiện mình đang trong vòng tay của Nghiêm Thiệu Đường. Y quay mặt về phía hồ, dùng lưng chắn đi mọi ánh nhìn.

Dáng y gầy, không cao lớn như Nghiêm Thiệu Ngọc nhưng vẫn cố dùng tấm lưng nhỏ hẹp ấy che chắn cho ta. Y đặt tay lên mắt ta, dù vừa mới bị nước hồ làm ướt nhưng bàn tay ấy vẫn ấm áp đến lạ thường.

Ta an tâm, từ từ thiếp đi.

Lần nữa tỉnh lại ta đã ở trong cung. Mẫu phi nhìn ta bằng đôi mắt đỏ hoe, ta an ủi người rằng không có gì đáng ngại.

Khi ta hôn mê, Phụ hoàng và Hoàng hậu cũng đã đến thăm.

Thị nữ Tiểu Lê của ta lén kể rằng, Hoàng Hậu đã buột miệng nói bên giường bệnh:

"Biết trước như vậy chẳng bằng sớm hạ chỉ tứ hôn, cần gì cứ phải ra vẻ tác thành lương duyên để rồi xảy ra biến cố này chứ. Giờ có ép cưới cũng chẳng sao, dù gì thì thiên uy đè xuống chẳng lẽ người Nghiêm gia lại dám không nhận."

Phụ hoàng bảo bà im lặng, Hoàng hậu đành xanh mặt lui ra ngoài.

Phụ hoàng thận trọng, muốn biến ta và Nghiêm Thiệu Ngọc thành cặp đôi "kim đồng ngọc nữ", sau đó thánh chỉ tứ hôn ban xuống sẽ như dẹt gấm trên hoa. Ai ngờ chỉ bằng ngần ấy thời gian đó lại đủ để Nghiêm gia tìm được cách thay người.

Biết ta đã tỉnh lại, Phụ hoàng lại đến thăm.

Ta nói với người: "Phụ hoàng để nhi thần gả cho Nghiêm Thiệu Đường đi."

Gả cho Nghiêm Thiệu Đường vẫn là gả vào Nghiêm gia, chỉ có điều địa vị y không giống với Nghiêm Thiệu Ngọc.

Xét về tài hoa, nghe nói Nghiêm Thiệu Đường cũng rất xuất sắc. Nhưng y không phải con ruột của Nghiêm đại học sĩ, mà là con của huynh trưởng Nghiêm đại học sĩ.

Phụ thân của Nghiêm Thiệu Đường là giữ một chức quan nhỏ,

đã qua đời do thiên tai khi đang thi hành công vụ ở địa phương. Mẫu thân y lúc ấy đang mang thai đệ đệ y, nghe tin dữ cũng đã mất vì khó sinh. Nghiêm Thiệu Đường chưa đầy mười tuổi ôm đệ đệ vẫn còn nằm trong tã lót, không nơi nương tựa.

Nghiêm đại học sĩ hay tin lập tức cho người đưa hai huynh đệ y về phủ nuôi dạy như con ruột, với bên ngoài cũng coi y như huynh đệ ruột thịt với Nghiêm Thiệu Ngọc.

Nhưng dù thế nào thì y cũng không phải con đẻ, thôi thì vị trí Phò mã này để y đảm nhận cũng được.

Ta nghĩ gả cho Nghiêm Thiệu Đường cũng không tệ. Ngày hôm đó, nếu y muốn làm mọi chuyện thêm rắc rối thì hoàn toàn có thể phô bày cảnh tượng ôm ta trong trạng thái không chỉnh tề trước mặt mọi người. Nhưng y lại chọn quay lưng về phía đám đông.

Ta ghi nhận lòng tốt ấy.

Một người dù trong tình huống bất đắc dĩ vẫn nghĩ cách giữ lại chút tôn nghiêm cho người khác, chắc chắn không phải người xấu.

Phụ hoàng hạ chỉ tứ hôn, đồng thời khen ngợi Nghiêm Thiệu Đường một phen rồi tuyên chỉ rằng hôn sự của ta với y là thiên duyên trời định.

Ai nấy đều phụ họa theo Phụ hoàng, cứ như thể chưa từng có chuyện ta say mê tương tư Nghiêm Thiệu Ngọc và cũng chưa từng có chuyện Nghiêm Thiệu Ngọc tình sâu ý hợp với ta.

Cuối cùng ta và Nghiêm Thiệu Đường vẫn được ca tụng là "giai ngẫu thiên thành". Công tử anh hùng cứu mỹ nhân, Công chúa vừa gặp đã xiêu lòng.

Ta nói với Mẫu phi:

"Phụ hoàng ép con phải làm một kẻ si tình, may mà Nghiêm Thiệu Đường không cần con phải viết thơ tình cho y."

Mẫu phi nghe xong bật cười trêu ta:

"Si tình thì có gì sai, Phụ hoàng không chịu nổi thơ tình của con thôi. Được rồi, được rồi, nam nhân chỉ cần nữ nhân biết nghe lời là được."

Mặc dù vẫn đùa giỡn với ta nhưng mẫu phi cứ ngày càng gây khiến lòng ta đau biết mấy. Ta dựa vào lòng người, nói:

"Mẫu phi, con thật may mắn khi được đầu thai vào bụng người, làm Công chúa mười mấy năm, hưởng hết vinh hoa phú quý. Mẫu phi là người mẹ tốt nhất thế gian."

Mẫu phi đáp:

"Tổ Ngọc là đứa trẻ tốt nhất thế gian. Con tốt như vậy, ông trời sẽ che chở cho con."

Không lâu sau ta thuận lợi xuất giá, tuyệt không xuất hiện thêm biến cố nào nữa.

Mười dặm hồng trang phô trương khí phái.

Nghiêm gia cũng sắp xếp vô cùng tỉ mỉ, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, tất cả đều thập phần náo nhiệt vui mừng.

Ta cứ vậy mà yên phận làm tân nương.

Ở trước cửa Nghiêm gia, ta nghe được Nghiêm Thiệu Ngọc miệng phun châu ngọc đang tiếp đón khách tứ phương, giọng nói của hắn nghe thật cao hứng.

Ta nghe cũng không thấy có gì là mất hứng.

Hoàn thành xong các nghi thức, tân khách cũng bắt đầu giải tán, ta được tân lang Nghiêm Thiệu Đường nhẹ nhàng đỡ đi.

Y nói với ta: "Tổ Ngọc, nàng yên tâm, sau này ta và nàng có thể bình yên làm một đôi phu thê bình thường."

Không biết tại sao giờ ta mới nhận ra trong lòng mình có chút chua xót và ủy khuất, như thứ gì đó bị đè nén đã lâu rồi cuộc cũng bùng lên. Những giọt lệ cứ không ngừng tuôn rơi từ đôi mắt ta.

Nghiêm Thiệu Đường ôm ta, để ta khóc một trận lớn.

Đêm tân hôn y cứ vậy để ta tùy hứng làm một tiểu cô nương không hiểu phép tắc.

Đoạn thời gian này ta bị ép phải trưởng thành, không nghĩ tới đêm đầu tiên phải làm nữ nhân còn có người bao dung chút tủi thân ấu trĩ này của ta.

Chương 2

NĂM: Nam Ân Viên

Sau khi trở thành Phò mã, Thiệu Đường được ban cho một chức quan danh nghĩa là "Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu*," một chức vụ nhàn hạ, bổng lộc rất cao, chỉ cần điểm danh là được.

Với ta thì có lẽ vì cảm thấy áy náy, Phụ hoàng cũng ban thưởng cho ta rất hậu hĩnh, bao gồm vô số điền trang, ruộng đất.

*Đại Phu: (chức quan to thời xưa, dưới quan khanh, trên quan sĩ)

Ta nói với Thiệu Đường:

"Hai chúng ta chỉ là đôi phu thê vô công rồi nghề đường đường chính chính hưởng thụ mồ hôi nước mắt công sức của nhân dân thôi."

Thiệu Đường nghe vậy liền cười lớn, nắm tay ta nói:

"Được lợi mà còn giả bộ khiêm tốn, tiền tài bất khả. Sau này chúng ta phải hành xử khiêm tốn, không thôi người ta sẽ ghen tị. Ta và nàng chỉ có thể âm thầm mò bạc thôi*."

*Ý nói là đếm bạc nhưng tắt đèn nên chỉ có thể lần mò mà đếm

Ta không ngờ công tử như ngọc như Thiệu Đường lại có thể nói ra những lời tùy ý trêu đùa như thế, đếm tiền mà cũng phải lần mò cơ đấy.

Nhưng mà ở kinh thành chúng ta quả thực không quá gây chú ý, không phải đến mức cố ý tần tiện nhưng việc nên làm thì làm, y phục nên mặc thì mặc, không làm rình rang khoa chiêng gõ trống là được.

Có người trêu ghẹo Công chúa và Phò mã, hai nhân vật lớn như vậy phải tiêu xài phóng khoáng chút mới thể hiện được khí phách hoàng gia. Giờ hai người giữ bo bo cái núi vàng, dùng tiền cũng chi li cẩn thận, không phải là hai con tì hưu đầu thai đấy chứ.

Ai mà biết được là do nhất thời chúng ta không tìm ra được nên tiêu nhiều tiền vào đâu.

Dù ta đã gả vào Nghiêm gia rồi nhưng cũng chỉ coi như là đi lướt qua mà thôi, Nghiêm Đại học sĩ cũng chẳng phải là cha chồng thật của ta.

Phụ hoàng xây cho ta phủ Công chúa tráng lệ, ngay cả xe ngựa cũng đã được chuẩn bị hết rồi, Nghiêm Thiệu Đường cứ vậy hân hoan tung tăng vào ở, chỉ cảm thấy vạn sự như ý. Thiệu Đường nói:

“Làm một Phò mã, làm Phò mã của một Công chúa xinh đẹp, lại còn là làm Phò mã của một Công chúa vừa xinh đẹp vừa giàu có thật là chuyện không gì vui bằng!”

Ta vội bịt miệng chàng lại. Lời này để người ngoài nghe được kiểu gì cũng nói chàng không có tiền đồ.

Theo lý mà nói chúng ta sẽ tài trợ cho cô nhi viện, cứu giúp người nghèo, viện dưỡng lão hay là san sẻ gánh nặng với những gia đình nghèo khó có nhi tử hiếu học, nhưng loại chuyện này có chút ngại bị nói mua danh chuộc tiếng. Thân phận hai chúng ta như vậy cũng không tiện giống trống khoa chiêng. Bằng

không người ta lại có cơ nghĩ ta là Công chúa đã là dựa vào danh nghĩa Hoàng gia rồi, chẳng lẽ giờ còn muốn dựa vào cả Nghiêm gia để lấy tiếng nữa? Không thì cũng sẽ suy đoán Nghiêm Thiệu Đường lợi dụng Công chúa để kiếm danh tiếng nhằm mục đích gì?

Thiệu Đường đề nghị, nếu chúng ta không dùng được tiền thì cứ ở trong thành ngậy ngọc mãi cũng chán, mua một mảnh vườn ở ngoại ô thì sao.

Cứ như vậy, chúng ta đã xây một khu vườn lớn ở phía nam ngoại ô thành, gọi là Nam Ấn Viên với mong muốn được khoáng lạc ẩn cư “Thái cục đông ly hạ, du nhiên kiến nam sơn*”.

*Đây là câu thơ trích trong bài Âm tửu kỳ 5, dịch thơ:
Giậu đông hái đoá cúc nhà
Nam sơn thanh thảo cho ta ngắm về

Phòng ốc thì không có gì đáng nói, chỉ là cả ta và Thiệu Đường đều nghĩ rằng cách sắp xếp bố cục trong khuôn viên vườn không nên làm quá tinh xảo; tự nhiên, thú vị một chút mới tốt. Điều này đã khiến cho lão Trình gặp chút khó khăn.

Lão Trình là người hầu trong nhà Thiệu Đường trước đây. Sau khi phụ thân Triệu Đường qua đời, người hầu đã mỗi người một nẻo, chỉ có lão Trình là vẫn ở lại hầu hạ bên cạnh Thiệu Đường. Ông ấy xuất thân từ nhà nông, thái độ làm người cũng trung hậu, chất phác.

Ta và Thiệu Đường thành thân xong, ông ấy lại tiếp tục theo Thiệu Đường vào phủ Công chúa làm ít việc quản gia. Giờ đây chuyện trong Nam Ấn Viên này đương nhiên sẽ phải giao cho ông ấy rồi.

Lão Trình hỏi ta thế nào mới là “tự nhiên, thú vị”.

Ta nghe vậy không cần nghĩ đã nói:

“Không cần câu nệ gì cả, chỉ cần những thứ chưa từng thấy ở trong cung và Nghiêm phủ như cỏ dại, hoa dại, cây dại mọc trên núi và ruộng lớn, thêm cả một ít cây ăn quả nhà nông nữa là được rồi.”

Lão Trình vỗ đùi cái đét nói hay, hóa ra là thế.

Thiệu Đường khen ta cái gì mà nương tử vừa thông minh vừa tài trí.

Ta bảo chàng bớt lẻo mép lại.

Chàng không gọi ta là Công chúa mà gọi nương tử.

Ở Nam Ấn Viên ta nói hạ nhân gọi ta là phu nhân.

Ta thích làm Thiệu Đường phu nhân vì so với làm Công chúa thì thú vị hơn một chút.

Trong Nam Ấn Viên mọc đầy hoa cúc dại vì ta nghĩ rằng có lẽ nơi đây không ưa mấy thứ hoa lộng lẫy được thợ làm vườn ở kinh thành tỉa tốt cầu kỳ.

Ta còn trồng thêm một mảng lớn hoa cúc sao (thuộc loài thực được dại). Loài hoa này sức sống rất mạnh mẽ, nghe nói sống được ở cả vùng Thổ Phồn, người địa phương gọi là Cát Tường.

Hoa cúc sao nở từ mùa xuân đến tận cuối thu, khô hạn hay ngập úng cũng chẳng sao, nở thành một biển hoa, trông rất hoành tráng.

Những chỗ khác thì ta cho trồng lộn xộn cây dâu dại, trà hoa dại... Khắp các góc là cỏ lan dế sống, còn dưới hiên nhà là dạ lan hương thường thấy ở thôn quê.

Trên tường cây thường xuân bò kín, sáng sớm nở bung ra thành cả một mảng xanh mát.

Ven ao, cỏ lác đỏ mọc um tùm, điểm xuyết thêm nhiều loài như thạch hộc đại và mã lan.

Trong vườn còn dành riêng một góc để trồng cây ăn quả và rau củ. Trong đó giàn nho là đẹp nhất, đến mùa quả chín còn thu hút rất nhiều chim đến chơi.

Rất ít bàn tay con người can thiệp, chẳng có quy hoạch gì cả, lão Trình sai người cứ thế trồng tùy ý. Ta và Thiệu Đường vui mừng vỗ tay tán thưởng, rảnh rỗi thì chỉ thích nằm trong vườn, chẳng buồn đi đâu nữa.

SÁU: Không chỉ chúng ta mà đệ đệ của Thiệu Đường - Nghiêm Thiệu Phong, Nghiêm Thiệu Tuyên - cũng thích Nam Ẩn Viên.

Ban đầu là đệ đệ ruột của Thiệu Đường - Nghiêm Thiệu Phong - chạy thẳng đến vườn, sau lại thêm đệ đệ ruột của Nghiêm Thiệu Ngọc - Nghiêm Thiệu Tuyên - cũng làm ầm lên đòi đi theo.

Thiệu Phong lớn hơn Thiệu Tuyên mấy tháng nhưng về độ bướng bỉnh thì đúng là ngư tầm ngư, mã tầm mã, ông hằm ông hừ.

Hai người hùng trẻ này không biết tìm đâu ra một con rùa đen nuôi trong hồ. Mỗi khi đọc sách mệt là sẽ đi trêu rùa khiến cho con rùa vừa thoáng nghe thấy tiếng người là đã trốn vội vào dưới khóm lan dạ hương.

Đến mùa hè thì ăn dưa hấu. Nếu là ở Nghiêm phủ, nhất định dưa sẽ được cắt thành miếng tam giác nhỏ, bỏ hết hạt rồi đựng bằng đĩa sứ mạ vàng, xiên bằng cây tăm làm từ ngà voi.

Ở trong vườn này thì bồ dưa làm đôi, mỗi tiểu tử một nửa, mỗi người một cái muống để múc. Chúng còn vừa ăn vừa nhổ hạt dưa vừa bướng bỉnh giải thích cho hành động này là:

“Nghe nói người trên phố đều ăn vậy, bọn đệ chỉ muốn thử một lần mà thôi.”

Hạt dưa nhổ ra mọc rễ nảy mầm trong sân. Đến năm sau đó cây dưa đã kết quả, nhìn vẫn còn chưa chín lắm đã bị hai tiểu tử kia hái xuống. Đã vậy còn nói chưa từng ăn dưa ngon như vậy bao giờ. Thiệu Đường ăn thử một miếng, nói chẳng có mùi vị gì cả.

Trong vườn có rất nhiều muỗi. Trời nhá nhem tối ta phải sai người đốt ít ngải cứu, khói lan ra bao trọn cả khu vườn.

Kết quả hai tiểu tử này thừa lúc không ai để ý, cũng cầm cây ngải đã đốt lửa chạy loạn khắp nơi, còn bắt chước điệu múa đuốc của người Nam Man từng dâng lên trong điện một năm nọ, tay chân khua loạn, miệng thì hét ầm ĩ.

Tất cả đều là do người làm tẩu tử là ta cố ý dung túng, còn Thiệu Đường thì không chịu nổi nữa rồi.

Thực ra, ra khỏi vườn, hai tiểu thúc này trông cũng nghiêm túc không khác gì Nghiêm Thiệu Ngọc, chỉ khi ở trong vườn mới dám nghịch ngợm đôi chút.

Cuối cùng Thiệu Đường mời Tô lão phu tử đến Nam Ấn Viên để "trấn áp" hai con khỉ nhỏ này.

Tô lão phu tử tên đầy đủ là Tô Vô Nhai, "vô nhai" trong câu "học hải vô nhai" (biển học vô bờ), học vấn uyên bác, không màng danh lợi, tính cách nghiêm túc, ít nói ít cười.

Nghiêm gia coi lão phu tử như thượng khách, đặc biệt kính trọng, xem như bậc hiền tài.

Tô lão phu tử thấy trong vườn có trồng rau quả liền hỏi lão Trình rằng trong đám hạ nhân có ai biết trồng đậu que không.

Lão Trình đáp: "Cái đó có gì khó đâu."

Lão phu tử nhớ quê, muốn ăn một loại đậu que của quê mình. Gần đây ông ấy có nhờ người mang được một túi hạt giống lên đây. Nhưng vì ông sống và dạy học ở kinh thành nên không biết trồng ở đâu, nay cuối cùng cũng tìm được nơi gieo hạt trong Nam Ấn Viên.

Hạt giống quý giá, rốt cuộc lão phu tử vẫn không yên tâm giao cho hạ nhân nên ông nhân lúc rảnh rỗi sau giờ đọc sách dẫn Thiệu Phong và Thiệu Tuyên tự mình xới đất, bón phân, bắt sâu. Nói là để hai công tử hiểu được sự vất vả của việc trồng trọt.

Hai tiểu tử làm việc hăng say, vui đến quên trời quên đất. Đến mùa thu thì thu hoạch lớn, lấy thịt ba chỉ hầm chung với đậu thật thơm ngon vô cùng.

Hai tiểu tử này ăn như rồng như hổ, không đủ còn đòi thêm.

Lão phu tử nổi giận: "Công tử nhà ngươi ăn uống thế này... chỉ có ngần ấy đậu thôi mà cũng... hừ!"

Chuyện hai vị công tử được "nuôi thả" trong vườn nhà ta, ta ít nhiều cũng có phần áy náy.

Nhưng sự thật chứng minh ta đã đánh giá quá thấp Thiệu Phong và Thiệu Tuyên rồi.

Người khác hỏi, họ lại trả lời rằng ở Nam Ấn Viên, Công chúa đã dạy họ hiểu thế nào là niềm vui tự nhiên, thế nào là sự sống sinh sôi, thế nào là đạo pháp tự nhiên, thế nào là nỗi vất vả của việc canh tác.

Ai nấy đều khen ta, nói xem ra Công chúa rất giỏi dạy dỗ hậu bối.

Trời đất chứng giám, xét cho cùng ta cũng chỉ lớn hơn Thiệu Phong và Thiệu Tuyên có mấy tuổi thôi mà...

Thiệu Đường nói hai đệ đệ này của chàng mồm mép như vậy, sau này nhất định sẽ thuận lợi trên đường làm quan.

Ta biết mình làm tẩu tử, lại là Công chúa mà không hề có chút uy nào trước mặt hai tiểu thúc, nhưng ta biết họ thực lòng yêu quý ta.

Thiệu Đường trước mặt ta thì cười nói dịu dàng, nhưng trước mặt hai người đệ đệ luôn không nhìn được mà tỏ ra uy nghiêm của bậc huynh trưởng.

Bộ dạng chàng nghiêm mặt trách mắng người khác trông cũng rất đáng sợ.

So ra thì tính tình ta vẫn dễ chịu hơn nhiều.

Khi ta mang thai, Thiệu Phong và Thiệu Tuyên sợ làm ồn đến ta nên không dám đến vườn chơi nữa.

Ta bảo họ đừng câu nệ, vườn mà thiếu họ thì không đủ náo nhiệt.

Con đầu lòng của chúng ta là nữ nhi. Để tiện mời thái y, trước khi sinh và lúc ở cữ ta ở trong phủ Công chúa, sinh xong hai tiểu thúc liền đến ở vườn để giúp trông nom cháu gái.

Nói là trông nom, thật ra đã có bà vú, ma ma lo liệu nên cũng chẳng đến lượt họ làm gì.

Nhưng hai con khỉ nhỏ đó lại có kiên nhẫn vô tận với đứa bé. Hai huynh đệ ngồi bên nôi yên lặng đọc sách, hễ đứa bé tỉnh, khóc, hoặc cử động thì lập tức đứng dậy gọi người. Có lúc còn hái hoa trong vườn chọc con bé vui. Hai tiểu cữu cữu lại còn đẹp mắt nữa, nữ nhi nhà ta nhìn họ thì luôn nhoẻn miệng cười.

Ngay cả cái tên của con bé cũng là họ đặt.

Vì muốn tìm được một cái tên đẹp mà hôm nay họ tìm thơ, ngày mai tra điển cố, còn đến chỗ Tô lão phu tử nhờ đánh giá xem ai đặt hay hơn, làm phiền lão phu tử đến đau đầu.

Cuối cùng, cái tên được đặt lại hết sức quê mùa: Nghiêm Vô Ưu.

Thôi thì mặc vậy. Cái tên ấy thể hiện lòng chúc phúc vô hạn của bậc trưởng bối đối với con cháu, ta và Thiệu Đường đành cắn răng mà chấp nhận.

Đến khi ta sinh nhi tử là Nghiêm Cảnh Minh, hai tiểu thúc mới không thể tiếp tục nghịch ngợm trong vườn nữa.

Con cháu Nghiêm gia khi đến khoảng mười sáu tuổi, qua một đêm liền trở nên trưởng thành, thành thực bước vào con đường làm quan, bắt đầu sống một cuộc đời nghiêm túc mà cẩn thận.

BẢY: Thế sự hỗn loạn

Mấy năm ta trốn ở Nam Ấn Viên, bên ngoài kia đã xảy ra rất nhiều chuyện, ta đều làm bộ không để ý, không quan tâm.

Yêu cầu của Phụ hoàng đối với Thái tử càng nghiêm khắc, Thái tử càng mắc nhiều lỗi sai. Tiết Hoàng Hậu càng lúc càng đề phòng Nghiêm gia hơn, còn nảy sinh ý định muốn để nữ nhi Nghiêm gia làm Thái tử Trắc phi.

Tuy nhiên ngoài suy đoán của mọi người, cuối cùng Tam Hoàng

tử lại cười muội muội ruột của Nghiêm Thiệu Ngọc - Nghiêm Uyển Thù. Bỗng chốc quan hệ giữa Thái tử và Tam Hoàng tử lập tức trở nên căng thẳng.

Hành vi của Nhị Hoàng tử thì mỗi lúc càng trở nên kì quái hơn.

Về ngoài hoàn mỹ không chút sơ hở của Tiết Hoàng hậu đã bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

Thái tử và Nhị Hoàng tử đều là con đẻ của Tiết Hoàng hậu nhưng lại không hề thân thiết với nhau. Tử nhỏ Thái tử đã được bồi dưỡng để trở thành Thái tử, vẫn luôn không dám làm bừa. Thế nên Tiết Hoàng hậu chỉ dành tình thương của người mẹ cho Nhị Hoàng tử nhiều hơn chút, nhưng đến khi Nhị Hoàng tử lớn lên rồi bà lại sợ Nhị Hoàng tử tranh giành với Thái tử.

Người ngoài nhìn vào thì có vẻ Nhị Hoàng tử rất được cưng chiều, thực ra lúc nào gã cũng bị áp đặt. Chờ đến khi ai cũng nhận ra tính cách hắc có chút quái dị thì cây đã thành hình, khó mà có thể uốn nắn được nữa.

Mẫu thân của Tam Hoàng tử xuất thân nghèo khó, cũng là cung nữ. Tuy nhiên mẫu thân hắc không được trải qua dạy dỗ dành cho cung nữ bên người Thái hậu như mẫu phi ta, thậm chí mẫu thân hắc còn không biết cả mặt chữ, ngay từ đầu vốn chỉ có thể làm việc chân tay.

Khi mới vào cung, mẫu thân Tam Hoàng tử còn nhỏ tuổi, hai năm sau đó dung mạo mới trở nên vô cùng diễm lệ. Nhờ đó được Phụ hoàng phát hiện ra, sủng hạnh vài lần thì có thai. Nhưng sau khi sinh nở xong, dẫu gì tuổi cũng vẫn còn quá trẻ, xương chậu quá nhỏ, khó sinh mà qua đời.

Từ đó về sau Tam Hoàng tử được bế đến giao cho Đức phi nuôi nấng. Đức phi tính tình dịu dàng, chỉ có điều là sức khỏe không

được tốt cho lắm. Năm Tam Hoàng tử sáu tuổi bà cũng đã rời xa trần thế.

Thái hậu cảm thấy xót thương thay cho Tam Hoàng tử nên liền đón hắc về dạy dỗ bên người. Kết quả là ba năm sau Thái hậu cũng bệnh mà mất.

Người trong cung vụng trộm bàn tán nói hắc xui xẻo. Đúng lúc này Gia Quý phi đã đồng ý nhận hắc làm con mình.

Gia Quý phi xuất thân Tào gia, là võ tướng thế gia nhưng nàng tiếng cung đã nhiều năm vẫn mãi chưa thể sinh hạ một mụn con nào.

Tam Hoàng tử lớn hơn ta một tuổi. Trước khi ta xuất giá có từng nghe nói Gia Quý phi đã vì hắc mà chọn cô nương Tào gia làm chính phi. Có điều hình như hắc thực sự đem lại sự xui xẻo bởi vì không lâu sau đó Gia Quý phi cũng đã qua đời. Mà Vương phi vốn đã định cho hắc cũng bị Hoàng Hậu biến thành chính thê của Nhị Hoàng tử.

Chẳng ai ngờ tới Tam Hoàng tử đang chơ vợ kia lại có thể lấy được đích nữ Nghiêm gia. Không biết đây là hắc tìm ra đường đi trong ngõ cụt hay là một nước cờ của Nghiêm gia nữa đây.

Càng khiến người ta không ngờ tới nữa chính là Nghiêm Thiệu Ngọc lại cưới nữ nhi Tiết gia.

Tiết gia vẫn luôn coi Nghiêm gia là mối uy hiếp lớn nhất đối với mình. Cả hai nhà đều là quyền thần, hai phe Tiết - Nghiêm gần như chia triều đình thành nửa, mỗi bên thống trị nửa giang sơn. Từ thế cục mà nói, Tiết gia có vẻ mạnh hơn một chút, nhưng về thực quyền mà nói, Nghiêm gia lại có vẻ nhỉnh hơn. Hai kẻ đối đầu lớn nhất trên triều lại kết thành thông gia, đương nhiên là điều này khiến phụ hoàng rất vui.

Thái tử phi cũng là nữ nhi Tiết gia. Vậy là Thái tử và Nghiêm Thiệu Ngọc trở thành huynh đệ đồng hao.

Hoàng hậu thở phào nhẹ nhõm một chút, chỉ là chuyện tam hoàng tử cưới đích nữ Nghiêm gia vẫn khiến bà không vui, nhưng cuối cùng vẫn không thể nói gì được.

Dù sao Tam hoàng tử cũng xuất thân không tốt. Phụ hoàng đồng ý để tam hoàng tử cưới nữ nhi Nghiêm gia cũng không khỏi có ý cảnh cáo đối với Nghiêm gia.

Dù thế nào, mọi chuyện cũng giống như không liên quan gì đến ta. Ta chỉ yên lặng ăn tiệc cưới cùng Thiệu Đường thôi.

Sau khi Nghiêm Thiệu Ngọc thành thân, con đường làm quan của hắn lại càng thuận lợi hơn, đã bắt đầu đảm nhận chức vụ trong Lại bộ.

Những hậu bối khác trong Nghiêm gia cũng bắt đầu rèn luyện ở những vị trí phù hợp.

Cưới nữ nhi Tiết gia đại diện cho sự nhún nhường của Nghiêm gia. Bầu không khí căng thẳng trên triều đình dịu đi, phụ hoàng cũng bớt lo lắng khi sử dụng người Nghiêm gia hơn. Dù sao cũng không thể để Tiết gia tiếp tục bành trướng, cần phải kiềm chế lại.

Thê tử của Nghiêm Thiệu Ngọc, Tiết Nguyệt Hoa rất đẹp, rất có khí chất, viết chữ tiểu khả tinh tế, tài quản lý nội vụ cũng rất giỏi.

Còn ta thì không được như vậy. Phủ Công chúa là do phụ hoàng giao cho Trương công công và Lưu trưởng sử quản lý thay ta.

Nam Ân Viên dựa vào Tiểu Lê - cung nữ thân cận trước đây của ta - cùng với ma ma và lão Trình do mẫu phi đưa đến để chăm

lo. Nghiêm gia cũng gửi vài quản sự đến giúp ta. Những trang viên khác đều do người của phụ hoàng cử đến quản lý.

Còn những việc khác, ta giao hết cho Thiệu Đường.

Ta chỉ biết sống một cuộc đời đơn giản, phức tạp hơn một chút cũng không được.

Thiệu Phong và Thiệu Tuyên trong vườn cũng chỉ có thể sống giản dị như vậy với ta. Còn ở phủ Nghiêm gia, dưới sự quản gia của Tiết Nguyệt Hoa, hai vị công tử mọi mặt từ ăn mặc, sinh hoạt đều toát lên sự sang quý.

Ta cảm thán trong lòng, Nam Ấn Viên và Nghiêm Thiệu Đường mới là nơi phù hợp với ta, cũng như Nghiêm Thiệu Ngọc và Tiết Nguyệt Hoa mới xứng đôi.

Nghiêm Thiệu Ngọc chưa từng đến Nam Ấn Viên, ngay cả một lần cũng chưa từng đặt chân tới.

Ta không ngại mời hân đến, thậm chí còn từng nhắc với Tiết Nguyệt Hoa, đã là người một nhà, phu thê họ có thể thường xuyên đến Nam Ấn Viên nhà ta làm khách chơi.

Tiết Nguyệt Hoa từ chối ta thay mặt Nghiêm Thiệu Ngọc với thái độ rất đoan trang:

"Thiệu Ngọc bận rộn công vụ, lại là người cứng nhắc, không thích vui chơi, có chút nhàm chán, để đệ muội chê cười rồi."

Nghe vậy ta cảm thấy rất xấu hổ.

Ta và Thiệu Đường quá nhàn rồi, so với Nghiêm Thiệu Ngọc vì nước vì dân, dường như mùi vô dụng toả ra càng nồng hơn.

Vì vậy, mỗi lần gặp Nghiêm Thiệu Ngọc, ta đều thể hiện kính

trọng một chút dù cũng không gặp hẳn nhiều. Hẳn cũng lịch sự hàn huyên với ta, lễ nghi chu toàn khiến ta cảm thấy không thoải mái, luôn khiến ta nhớ đến ma ma dạy dỗ nghiêm khắc duy nhất hồi nhỏ.

Nghĩ lại, trước đây hẳn còn phải giả bộ tươi cười để đối phó với ta, thật có chút cảm thấy có lỗi.

Ta kể cảm giác này với Thiệu Đường, chàng nói đại ca chàng không đáng sợ như vậy.

Ta nói: "Ma không dọa người, người còn tự dọa mình. Đại công tử Nghiêm gia đúng là không tầm thường, chẳng trách phụ hoàng kiêng dè, cũng không trách được phụ hoàng muốn tính kế hẳn."

Thiệu Đường nói: "Người tính không bằng trời tính, cuối cùng chẳng phải ta là người được lợi hay sao. Kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc."

Hừ, cuối cùng, ta lại thành món hời.

Thiệu Đường bồi tội với ta, còn vẽ mày giúp ta.

Thực ra, tài hoa của Thiệu Đường cũng xuất chúng, ta biết chàng là vì ta mà cam lòng làm kẻ vô dụng.

TÁM

Mấy năm gần đây mẫu phi đặt một bàn thờ Phật nhỏ trong cung, bình thường không bước chân ra ngoài nữa, thành tâm lễ Phật. Phụ hoàng biết cũng không thể hiện thái độ gì, chỉ nói xưa nay Hiền phi vẫn luôn thích yên tĩnh, nhân phẩm Công chúa và Phò mã cũng đáng quý, im lặng chút cũng tốt.

Thỉnh thoảng khi vào cung vấn an mẫu phi, ta và người sẽ cùng

cơ vài ván cờ song lục.

Cờ song lục chính là mẫu phi đã dạy ta. Đêm trong cung dài đằng đằng, song lục chính là công cụ gi thời gian hữu hiệu nhất. Cung nữ Mạt Hương bên người mẫu phi cũng đã sớm là một cao thủ cờ song lục. Dân gian coi song lục là trò cờ bạc đỏ đen nhưng trong cung đình hay khuê các vẫn rất phổ biến trò chơi này, dầu gì thì cũng cần có thứ gì đó để chơi giải khuây.

Ta từng đùa với mẫu phi:

"Với kỹ nghệ của Mạt Hương, ra khỏi cung có thể dựa vào cờ song lục mà thắng được cả một gia sản lớn ấy."

Mạt Hương không chịu rời cung, nhất quyết ở lại bên cạnh mẫu phi. Nàng nói rằng nếu nàng rời đi, mẫu phi trong cung sẽ cô đơn lắm.

Thỉnh thoảng ta đem hoa quả từ Nam Ấn Viên đến cho mẫu phi thưởng thức. Mẫu phi rất thích, bà luôn cầu nguyện trước Phật cho ta và Thiệu Đường được dài lâu.

Mẫu phi cảm thán rằng người hoàng gia có được một mối nhân duyên tốt thật chẳng dễ dàng. Ngay cả một người ít ra khỏi cung như bà cũng nghe phong thanh rằng nhị hoàng tử và thê tử của huynh ấy hình như không hòa hợp.

Tính khí của Nhị hoàng tử ai ai cũng biết. Nhiều người thầm thương cảm cho tiểu thư Tào gia nhưng ngoài mặt không ai dám xì xào bàn luận.

Tào gia cũng không thể lên tiếng thay nữ nhi, người ngoài càng chẳng làm được gì.

Nói cho cùng, việc tiểu thư Tào gia gả cho nhị hoàng tử, bề ngoài là do hoàng hậu Tiết thúc đẩy nhưng chiếu chỉ ban hôn lại là

phụ hoàng hạ. Phụ hoàng dung túng Tiết hoàng hậu là để áp chế thế lực của các võ tướng.

Ta cố ý không tiếp xúc quá nhiều với gia quyến các hoàng tử, chỉ cần giữ mặt mũi và lễ nghi chu toàn là đủ.

Có một lần ta gặp Thái tử phi, nàng cố ý đến trò chuyện với ta: "Nghe nói khu vườn của muội đầy vẻ đồng quê thú vị, rất độc đáo. Thế mà muội đây lại keo kiệt, không mời chúng ta đến thăm."

Ta đáp:

"Thái tử phi nói đùa rồi, khu vườn đó chỉ xây lung tung đầy muối lớn. Chỉ là phu quân ta đặc biệt yêu thích Đào Uyên Minh nên nhất quyết muốn sống ở đó, ta cũng không có cách nào."

Đẩy trách nhiệm sang Thiệu Đường chắc chàng sẽ không phiền đâu.

Thái tử phi nghe xong cười:

"Không ngờ Công chúa lại nghe lời Phò mã đến vậy."

Ta đáp:

"Phụ hoàng trước khi gả ta đi đã dặn đi dặn lại phải 'xuất gia tòng phu'."

Thái tử phi bất chợt hỏi:

"Vườn của muội có chim không?"

Ta không hiểu câu hỏi này có ý gì, bèn thật thà trả lời có.

Thái tử phi nói:

"Muội có biết rằng dưới tổ lật, làm gì còn trứng lành."

Nói xong, nàng vỗ nhẹ tay ta rồi rời đi.

Tổ có lành hay không ta không biết nhưng ta hiểu ý của thái tử phi.

Hiện tại chỉ có nàng và thái tử là lợi ích gắn kết chặt chẽ nhất. Nàng là biểu muội của thái tử, Tiết gia và thái tử không thể tách rời.

Còn như ta và Thiệu Đường, Nghiêm Thiệu Ngọc và Tiết Nguyệt Hoa, tam hoàng tử và Nghiêm Uyển Xu, nếu xảy ra biến cố lớn, trong phu thê nhất định sẽ có một gia tộc bị diệt vong.

Muốn bảo toàn bản thân một cách trọn vẹn, có lẽ phải từ bỏ người thân bên cạnh để chọn phe.

Nửa đêm tỉnh mộng, đôi khi ta nghĩ, ta và Thiệu Đường có thể trốn tránh được bao lâu? Hơn nữa, nếu không có ta, liệu Thiệu Đường có cơ hội để thể hiện tài năng của mình trong những biến động phong ba đó không?

Ta không tìm được mà kể lại lời của thái tử phi cho Thiệu Đường nghe.

Thiệu Đường hỏi:

"Nương tử sợ không?"

Ta đáp:

"Thiếp chỉ muốn trốn được ngày nào hay ngày đó."

Thiệu Đường nói:

"Ta sẽ trốn cùng nương tử, trần thế không trốn được thì đến bên kia bờ, mang theo Vô Ưu và Cảnh Minh. Nếu cảm thấy trong lòng áy náy vì thân làm cha mẹ, chúng ta sẽ mang lại thật nhiều niềm vui cho bọn trẻ. Thiệu Đường được làm phu quân của nương tử, tâm ý đã mãn nguyện, nguyện cùng nương tử đi chung một đường, không còn gì hối tiếc."

Ta không biết mọi chuyện có tồi tệ đến mức đó không, dù gì ta cũng là một kẻ nhát gan chỉ biết trốn tránh hiện thực làm liên lụy đến Thiệu Đường. Nhưng Thiệu Đường lại nói rằng đó là may mắn của chàng.

Một ngày nọ, một bằng hữu của Tô lão phu tử đến kinh thành.

Đó là một đạo sĩ, tên là Tần Bạch Vân, lão phu tử hiếm khi xin chúng ta tiếp đãi bằng hữu ở lại Nam Ấn Viên một thời gian.

Đó cũng không phải việc gì khó khăn, hơn nữa Tần Bạch Vân là một người thú vị. Y tinh thông mọi trò chơi trên đời, bao gồm cả song lục.

Nhắc đến song lục, Thiệu Đường cũng thường xuyên chơi cùng ta nhưng chàng luôn là người thua. Ta gieo xúc xắc rất giỏi, chỉ vài lượt là chàng đã bại trận rồi.

Thiệu Đường không phục, từng lén phá xúc xắc ra xem có phải ta gian lận không.

Ta tức giận vô cùng, chàng bèn đem ta một cặp xúc xắc mới, còn nói sau này sẽ sưu tầm những cặp xúc xắc tốt nhất thiên hạ để làm ta vui.

Thế mà ta lại rất khó thắng được Tần Bạch Vân. Lão đạo sĩ này trông có vẻ tươi cười hài hước, thật ra kỹ thuật chơi song lục lại vô cùng cao siêu.

Gọi là lão đạo sĩ nhưng thực ra y không già lắm, thêm vào đó lại có khí chất nghịch ngợm như một đứa trẻ, khiến người ta không đoán được tuổi thật.

Đôi mắt của Tần Bạch Vân rất sâu nhưng hành động lại khá tùy ý, phóng khoáng.

Tay của y rất khéo léo, một khúc gỗ chỉ cần vài nét khắc đã thành một chú ngựa gỗ nhỏ, còn có thể làm đèn thỏ xinh xắn có cơ quan chuyển động. Ta nhìn còn hứng thú nên Vô Ưu và Cảnh Minh cũng rất thích.

Ta cảm thấy Tần Bạch Vân không phải một đạo sĩ bình thường, bèn hỏi y đến kinh thành làm gì.

Tần Bạch Vân không trực tiếp trả lời, chỉ nói rằng đạo sĩ đến kinh thành không chỉ có mình y.

Ta im lặng.

Chương 3

CHÍNH: Tứ Hoàng tử

Trong cung xảy ra một chuyện, Lý tần được phong làm Thực phi.

Chuyện này thì cũng không có gì đáng để để ý nhưng thời gian Lý tần vào cung cũng không ngắn, còn có một nhi tử.

Tứ Hoàng tử mà Lý tần sinh hạ thoáng cái cũng đã mười hai tuổi, bình thường im hơi lặng tiếng không có gì nổi trội. Sinh thần mười hai tuổi của Tứ Hoàng tử vừa qua Phụ hoàng lại chợt phát hiện ra nhi tử này của người tuổi còn trẻ nhưng kiến thức uyên thâm, vô cùng thông minh.

Khánh quốc có yêu cầu rất nghiêm khắc đối với Hoàng tử. Sau khi được sinh ra không lâu tất cả sẽ được nuôi nấng và dạy dỗ tại Hàm Quang Viện, có người giáo dưỡng riêng biệt, một tháng không thể gặp mặt sinh mẫu quá vài lần. Vừa tròn năm tuổi sẽ chính thức đọc sách vỡ lòng, từ đó về sau lại càng không được tùy ý gặp sinh mẫu nữa. Đương nhiên phi tần đặc thế trong cung thì vẫn luôn có chút ngoại lệ nhưng cũng không thể quá phận.

Phụ hoàng có năm nhi tử. Ngũ Hoàng tử còn quá nhỏ lại nhiều bệnh. Người trong cung đều nói nuôi thành bé là “nuôi chơi” thôi.

Vốn dĩ Tứ Hoàng tử cũng không quá khiến mọi người chú ý đến.

Sinh mẫu Lý tần của Tứ Hoàng tử và mẫu phi ta đều xuất thân như nhau, cùng là cung nữ bên người Thái hậu. Trong lúc mẫu thân Tam Hoàng tử qua đời, ít nhiều gì Phụ hoàng cũng có chút không vui, vừa hay tướng mạo Lý tần lại rất xuất chúng, đã an ủi Phụ hoàng không ít.

Dường như đối với sở thích thích sủng hạnh nữ tử có xuất thân thấp kém của Phụ hoàng, Tiết Hoàng hậu luôn rất kín đáo phê bình nhưng cũng không làm ra chuyện gì cả. Đối với bà mà nói chuyện phân sủng với nữ tử có thân phận thấp kém không đáng để so bì. Dù sao so ra phi tử xuất thân cao vẫn có ưu thế hơn.

Lý tần không được sủng ái mấy, lãng phí tuổi xuân trong hậu cung nhiều năm mới có mang. Tứ hoàng tử lặn lẽ lớn lên ở Hàm Quang Viện, hai mẹ con này không hề nổi bật.

Ai ngờ một ngày lọt vào mắt hoàng thượng, ân thưởng liền ùn ùn kéo đến.

Chưa đầy nửa năm sau, có người khen Tứ hoàng tử học hành ngày càng tiến bộ, Lý tần được tấn phong thành Thục phi, rồi nhanh chóng trở thành Thục quý phi.

Thục quý phi bỗng chốc trở thành tấm gương điển hình trong hậu cung về chuyện khổ tận cam lai, nhất thời phong quang vô hạn.

Tiết Hoàng hậu thể hiện rõ sự bất mãn nhưng lần này phụ hoàng lại không nể mặt chút nào.

Hơn nữa, phụ hoàng đột nhiên lại tỏ ra hứng thú với đạo trường sinh.

Tần Bạch Vân từng nói chuyện đạo sĩ vào kinh chính là vì vậy.

Thân thể phụ hoàng vốn không có vấn đề gì lớn nhưng đúng là

cũng không được khỏe mạnh lắm.

Trước đây phụ hoàng chẳng mấy quan tâm đến dưỡng sinh, ngược lại còn mong thái tử trưởng thành, sớm gánh vác trọng trách. Không hiểu sao gần đây phụ hoàng lại thường cảm thán thời gian không chờ đợi ai, cũng thường than thở mình đã già yếu rồi.

Người dần dần mê mẩn thuật trường sinh của các đạo sĩ.

Sau khi Thục Quý phi được tấn phong, một lần nữa ta tình cờ gặp Thái tử phi trong cung. Nàng nhìn ta với ánh mắt thương hại:

"Hiền phi nương nương vốn là người theo phụ hoàng từ những ngày còn ở vương phủ, giờ lại để Lý tần vượt mặt."

Ta đáp:

"Thục Quý phi nương nương hiền lương thực đức, lại có công nuôi dạy hoàng tử, được phong lên là lễ đương nhiên."

Thái tử phi liếc nhìn ta rồi nói:

"Thôi được, mẫu hậu nói đúng, mẹ con nhà các người thật thà, thật thà đến mức khiến người ta đau lòng."

Thật thà, cũng có nghĩa là vô dụng.

Thực ra ta không hiểu vì sao phe Thái tử lại quan tâm đến ta nhưng ta biết trốn tránh là cách duy nhất mà kẻ ngốc dùng để đối phó với kẻ thông minh.

Mẫu phi của ta cả đời chưa từng tranh giành, ta cũng vậy.

Hơn nữa, ta chỉ là một Công chúa, dù có tranh giành cũng được

gì đâu?

Ta cũng biết, có lẽ điều Thái tử và bọn họ quan tâm không phải là ta, mà là Nghiêm Thiệu Đường.

Nghiêm gia không nuôi kẻ vô dụng, Thiệu Phong và Thiệu Tuyên còn nhỏ đã rất xuất chúng.

Ở Nghiêm gia, ngay cả thứ xuất cũng tài hoa vượt bậc.

Do hành động gần đây của phụ hoàng khiến mọi người khó hiểu nên rất nhiều người bắt đầu rục rịch.

Điều kỳ lạ là Nghiêm gia lại rất vững vàng, như thể không bị ảnh hưởng gì. Giống như thật sự đang thất thế trong trận tranh đấu với Tiết gia, Nghiêm gia tỏ ra như đã chuyển sang thế thủ.

Tuy nhiên gần đây Nghiêm gia lại có rất nhiều tin vui.

Tiết Nguyệt Hoa sinh cho Nghiêm gia một đứa cháu đích tôn, Nghiêm Uyển Xu cũng sinh cho Tam hoàng tử một trưởng tử.

Thiệu Tuyên sắp bàn chuyện hôn sự, đối tượng được định là nữ nhi Hoắc gia. Hoắc gia chính là quê ngoại của Nghiêm Thiệu Ngọc.

Thiệu Phong thì chưa vội thành thân, thành tích học hành của đệ ấy rất xuất sắc, đã bắt đầu nổi danh ở kinh thành.

Ta và Thiệu Đường thì vẫn bận rộn gửi quà mừng, bận đi dự tiệc.

Theo lý ta là dâu Nghiêm gia, đáng lẽ phải giúp đỡ lo liệu, nhưng ta chỉ là một kẻ vô dụng nhàn nhả. Hơn nữa, có lẽ Nghiêm gia cũng không muốn ta nhúng tay vào quá nhiều chuyện.

Tóm lại, Nghiêm gia bày ra một vẻ nhân đình hưng thịnh, đầm ấm mà không vội vàng, dường như còn có phong thái thế gia hơn cả Tiết gia vốn đang có chút luống cuống.

Tiết gia cũng có tin vui, Thái tử phi lại mang thai.

Thái tử và Thái tử phi mới chỉ có một nữ nhi.

Trước đó Thái tử phi từng bị sảy thai một lần, nghe nói đó là thai nam đã thành hình.

Dù Thái tử phi không để tâm người khác sinh hạ con thứ. Các thị thiếp có địa vị thấp trong Đông Cung mang thai sinh con, Thái tử phi cũng sai người chăm sóc chu đáo nhưng Tiết gia vẫn hy vọng Thái tử phi sinh hạ được đích trưởng tử. Lần này cuối cùng cũng xem như được toại nguyện.

Hậu cung hay quyền quý, nữ tử đều cố gắng hết sức sinh con, để mưu cầu thêm lợi ích cho bản thân và gia tộc. Rồi lại tiếp tục sinh con, tiếp tục mưu cầu.

Tứ hoàng tử chưa đến mười bốn tuổi, phụ hoàng đã định tìm cho hắn một mối hôn sự thích hợp.

Chỉ có Nhị hoàng tử là không có động tĩnh gì, nghe nói phu thê không ai có tin vui.

Trong một buổi gia yến trong cung Hoàng hậu từng đặc biệt nhắc tới, hy vọng Nhị hoàng tử sớm ngày khai chi tán diệp.

Nhị hoàng tử tuy thái độ kính cẩn đáp lời nhưng ánh mắt và biểu cảm lại vô cùng mơ hồ.

Nhị ca của ta, ta rất ít tiếp xúc với hắn.

Chỉ nhớ hồi nhỏ, có một lần trong Ngự Hoa Viên, ta thấy hắn bắt

được một con bướm. Sau đó Nhị hoàng tử không nói lời nào, chỉ giữ chặt con bướm trong lòng bàn tay, ngoài mặt không để lộ chút cảm xúc nào.

Hôm đó là ngày phụ hoàng hiếm hoi dạo chơi cùng mấy đứa trẻ chúng ta. Cho đến khi kết thúc, dù phụ hoàng hay người khác nói chuyện với hần, bàn tay ấy vẫn không hề buông ra.

Trẻ con trong nhóm chỉ để ý tới Thái tử, không mấy ai nhìn tới Nhị hoàng tử cả. Cho đến lúc mọi người rời khỏi Ngự Hoa Viên, hần mới lặng lẽ ném con bướm ch lên trên giày Thái tử.

Không ai phát hiện ra chuyện này, còn ta thấy nhưng làm như không biết.

MƯỜI: Thái tử suy tàn

Phụ hoàng rất dụng tâm trong chuyện chọn hôn sự cho Tư Hoàng tử.

Đồng thời dường như thuật trường sinh đã có chút tác dụng đối với cơ thể của Phụ hoàng, dung nhan người đã tươi sáng lên không ít.

Ta không thường xuyên gặp được Thái tử phi nữa, nghe nói nàng đang tập trung dưỡng thai, gần như là cố chấp.

Mỗi ngày Tần Bạch Vân đều đọc sách và dạo chơi. Ta không hiểu, nếu cũng muốn tìm kiếm tiền đồ ở kinh thành sao lại không vào cung.

Nhìn ông chẳng giống đạo sĩ, trang phục hằng ngày cũng giống một ông đồ già bình thường.

Tần Bạch Vân nói: “Đạo sĩ cầu vinh hoa phú quý chắc chắn chẳng phải chuyện tốt gì.”

Nghe xong ta chỉ biết mỉm cười.

Cuộc sống trôi qua nhàn nhạt, gió ở Nam Ấn Viên cũng mang theo mùi vị nhàn rồi.

Không ngờ có một ngày Nghiêm Thiệu Ngọc đến tìm phu thê chúng ta bàn về chuyện hôn sự của Thiệu Tuyên.

Hôn sự của Thiệu Tuyên đã định là nữ nhi Hoắc gia. Tuy nhiên Hoắc gia lại không ở kinh thành. Dù từng là quyền quý ở kinh thành, ngoại tổ mẫu của Nghiêm Thiệu Ngọc cũng từng là nhân vật lẫy lừng triều đình nhưng vì nhiều lý do, Hoắc gia đã rời xa vũ đài quyền lực. Giờ đây cả gia đình đều sống tại quê cũ cách kinh thành ngàn dặm, nơi ấy núi non hữu tình, sông nước trong lành.

Nghiêm gia có được như hôm nay, phần lớn nhờ vào sự giúp đỡ của Hoắc gia. Dù ngoại tổ phụ đã qua đời nhưng ngoại tổ mẫu thọ hiếm có, vẫn còn khỏe mạnh.

Vì ân tình, vì hiếu đạo, vì lễ nghĩa, Nghiêm gia nên cử người đến thăm ngoại tổ mẫu, bày tỏ tấm lòng hiếu thảo, đồng thời đón tân nương về.

Người thích hợp nhất dĩ nhiên là con rể tương lai Thiệu Tuyên, nhưng vì đệ ấy còn trẻ, có người đi cùng sẽ ổn thỏa hơn. Hơn nữa, vì chưa chính thức thành thân, để tránh dị nghị, trên đường cần có người giám sát và dạy dỗ.

Một người nhàn rồi như Thiệu Đường chính là lựa chọn tốt nhất. Còn về phần ta, Nghiêm Thiệu Ngọc nói:

“Nếu Công chúa có hứng thú, đây là cơ hội hiếm có để ra ngoài kinh du ngoạn.

Hơn nữa nếu Công chúa chịu đi chính là đem lại vinh dự to lớn cho Hoắc gia, sau này Thiệu Tuyên và thê tử ở kinh thành cũng sẽ có thêm chỗ dựa. Nghiêm gia vô cùng cảm kích.”

Hoắc gia dù có danh tiếng ở quê nhà nhưng trong con mắt thực dụng của kinh thành lại chẳng khác gì chuyện cũ không đáng nhắc tới.

Ta hiểu ý của Nghiêm Thiệu Ngọc, lần này ta và Thiệu Đường xuất hành vừa thỏa mãn sở thích du ngoạn, vừa giúp nâng cao danh tiếng cho cô nương Hoắc gia, một công đôi việc.

Trong lòng ta rất vui, thậm chí còn thấy phấn khởi. Được xuất kinh ngắm nhìn núi sông ai mà không vui chứ.

Các vị hoàng đế tiền triều Đại Khánh cũng từng xuất kinh du tuần, chỉ có đến đời phụ hoàng thì không thể. Chúng ta đều là những con chim trong lồng son nơi kinh thành, bị giam cầm giữa phú quý tẻ nhạt.

Ngày thành thân không gấp gáp, còn dư thời gian để Thiệu Tuyên bầu bạn với ngoại tổ mẫu.

Ta và Thiệu Đường cũng có cơ hội đưa Vô Ưu và Cảnh Minh đi đây đó ngắm cảnh.

Lần này chúng ta chơi đùa rất thỏa thích, phong cảnh trên đường thật sự rất đẹp, ta còn vui hơn cả bọn trẻ.

Ta rất hài lòng với sắp xếp của Nghiêm Thiệu Ngọc, liền nói với Thiệu Đường:

“Dù thế nào đi nữa, Nghiêm Thiệu Ngọc làm việc vẫn rất chu toàn, khiến người khác không thể chê trách.”

Thiệu Đường đáp: “Đưa cho nàng hai quả táo ngọt, nàng liền

quên mất người ta lợi hại thế nào.”

Chuyến đi này tốn không ít thời gian, khi chúng ta trở về kinh thành, đã xảy ra rất nhiều chuyện lớn.

Thái tử vậy mà lại có ý đồ mưu hại phụ hoàng.

Phụ hoàng cả đời cẩn thận, mỗi ngày đều để thái y kiểm tra kỹ lưỡng các loại tiên dược mà đạo sĩ dâng lên, không ngờ vẫn gặp chuyện.

Người phát hiện ra vấn đề chính là Tam hoàng tử.

Sau khi ta và Thiệu Đường rời kinh, Tam hoàng tử biết về sự tồn tại của Tần Bạch Vân tại Nam Ấn Viên liền mời về phủ để thảo luận về thuật dưỡng sinh.

Tam hoàng tử nhận thấy Tần Bạch Vân là một nhân tài nên mới giới thiệu cho phụ hoàng. Nhờ vậy phát hiện ra tiên dược hàng ngày có vấn đề.

Tần Bạch Vân tâu lên phụ hoàng, vốn dĩ ông đang du hành tu đạo, lần này vào kinh chỉ vì nghe nói một đồ đệ của mình tiến cung dâng thuốc. Ông lo đồ đệ năng lực kém, làm mất mặt sư môn nên mới đến dò hỏi. Nghe nói thiên tử uống thuốc xong tinh thần tốt hơn, ông còn tưởng đồ đệ quả thực có tài, không ngờ lại chứa tâm tư hiểm độc.

Sau khi tra hỏi kỹ lưỡng, phát hiện kẻ đứng sau chính là Thái tử. Thái tử phi quá mức chú tâm vào đứa bé trong bụng nên không để ý đến Thái tử. Kết quả, Thái tử lại say mê một cung nữ, thậm chí còn cắt máu ăn thề cùng nhau.

Giấy không gói được lửa, Thái tử phi cuối cùng phát hiện dẫn đến động thai khí, lại bị sảy thai.

Phụ hoàng lớn tiếng mắng Thái tử, dù sau đó không có ý định nghiêm trị nhưng lại chuyển sự quan tâm sang Tứ hoàng tử.

Phụ hoàng chọn nữ nhi Tào gia, gia tộc võ tướng đồng thời cũng là nhà ngoại của Gia quý phi để kết duyên cùng Tứ hoàng tử.

Nhà mẹ đẻ của Gia quý phi có một người đệ đệ đang học tại Quốc Tử Giám, thành tích không tồi, cũng được phụ hoàng cất nhắc.

Thái tử trước giờ vẫn luôn được đánh giá là người hành sự thận trọng trở nên nóng vội, lại thêm nhiều lần bị Hoàng hậu quở trách khiến hắn càng thêm thiếu kiên nhẫn. Để có thể thuận lợi kế thừa ngôi vị Hoàng đế, Thái tử bí quá hóa liều.

Lần này, để chứng minh năng lực và sự quyết đoán của mình, Thái tử chọn không bàn bạc với Tiết gia, cũng không nói với Thái tử phi mà đã tự ý hành động.

Chuyện bại lộ, Hoàng hậu bệnh nặng nhưng may mắn thay vì Thái tử tự làm theo ý mình nên Tiết gia không bị liên lụy.

MƯỜI MỘT: Cái ch của Tứ hoàng tử

Vì chuyện của Thái tử, lễ cưới của Thiệu Tuyên phải hoãn lại. Dẫu sao khi hoàng gia đang trong cảnh sầu thảm, người làm bề ta cũng không thể vô tâm mà giăng đèn kết hoa được.

Nữ nhi Hoắc gia - Hoắc Tu Nghi tính tình hiền hòa, rất thông cảm cho việc này. Vì nữ nhi chưa gả qua cửa không tiện ở lâu trong phủ nên để tránh hiềm nghi, ta đã sắp xếp cho nàng tạm trú tại phủ Công chúa. Cả Nghiêm gia đều vô cùng cảm kích ta.

Thực ra ta không muốn giúp Nghiêm gia. Ta chỉ thương xót cho Hoắc Tu Nghi, vừa đến kinh thành đã phải vướng vào vòng xoáy quyền mưu này.

Chuyện của Thái tử, ta biết có bàn tay của Nghiêm gia trong đó nhưng cũng biết họ không chủ động mưu hại phụ hoàng ta. Nếu Thái tử không tự nảy ra những suy nghĩ xấu xa thì Nghiêm gia cũng không thể thừa cơ hành động. Thế nhưng trong lòng ta vẫn không kìm được mà hận Nghiêm gia, dù sao họ cũng đã nguy hại đến tính mạng của phụ hoàng.

Ta tiến cung thăm phụ hoàng. Tinh thần người vẫn tốt, còn nói với ta tuy thân thể người có bị tổn thương đôi chút nhưng may mà phát hiện kịp thời, chưa tới mức ảnh hưởng đến tính mạng.

Phụ hoàng nói: "Con đừng hận đừng oán, trong chuyện này Nghiêm gia chỉ có công chứ không có lỗi. Con phải nhớ kỹ điều này rồi quay về nhà tiếp tục sống tốt với Thiệu Đường."

Ta gật đầu, chút lửa giận và oán hận đáng thương của ta chẳng làm tổn thương được ai. Cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra là lựa chọn duy nhất ta có thể làm.

Ta đến thăm mẫu phi, người kẻ người mới vừa đến vấn an Hoàng hậu, thì bị bà ta trừng mắt chất vấn: "Nữ nhi người sinh ra tốt thật đấy, rốt cuộc lòng nó đứng về bên nào?"

Tần Bạch Vân vẫn ở tại Nam Ẩn Viên nhưng việc y vào cung lại chẳng liên quan gì đến chúng ta. Tiết Hoàng hậu có nghi ngờ ta và Thiệu Đường thì cũng chẳng có bất kỳ bằng chứng nào. Mẫu phi đành phải đáp:

"Giai Thành Công chúa rời kinh đã lâu, không biết đã đắc tội với Hoàng hậu chỗ nào. Đợi con bé về tiện thiếp nhất định sẽ nghiêm khắc răn dạy."

Hoàng hậu nghiêng răng nói: "Ta cẩn thận nhiều năm như vậy, cuối cùng công lao đều là của các người cả."

Mẫu phi vô cùng hoảng sợ, bà vội vàng cáo tội rồi rời đi.

Bây giờ hẳn là Tiết Hoàng hậu đang hận lắm nhưng lại không biết hận thế nào cho phải.

Tiết gia tự bảo vệ được mình đã là may lắm rồi, làm gì có sức làm được gì cho bà ta. Bà ta muốn gây khó dễ cho mẫu phi thì cũng chỉ có thể độc mồm độc miệng vài câu thôi..

So với việc hận mẫu phi, có lẽ Hoàng hậu còn hận Thục Quý phi hơn. Tiết gia rất nhanh đã ngã về phía Tứ Hoàng tử. Tình trạng sức khỏe của phụ hoàng vẫn cứ xuống dốc dần, người không muốn úp mở nữa nên đã bắt đầu công khai lót đường cho Tứ Hoàng tử.

Vì việc này mà người còn răn dạy Tam Hoàng tử, công khai nói mẫu thân Tam Hoàng tử xuất thân ti tiện lại mệnh yếu phúc bạc, liên lụy đến Tam Hoàng tử trước khi trưởng thành cũng gặp nhiều trắc trở. Tam Hoàng tử có được vận may như nay là nhờ ông trời phù hộ, nhất định phải biết tiếc mệnh tích phúc cho mình.

Những lời này chẳng khác nào chỉ thẳng mặt mà mắng Tam Hoàng tử xui xẻo.

Phụ hoàng sắp xếp vô cùng tỉ mỉ, giờ đây sau lưng Tứ Hoàng tử không chỉ có mỗi Tào gia nữa. Tiết gia vì muốn duy trì quyền thế nên đành hợp tác với phụ hoàng, đợi Tứ Hoàng tử lên ngôi thì họ sẽ trở thành đại thần phụ chính.

Để không làm rối loạn kế hoạch này, thậm chí phụ hoàng đã chuẩn bị sẵn sàng để bản thân mau chóng thoái vị làm Thái thượng hoàng, dao sắc chặt đay rồi để Tứ Hoàng tử thuận lợi đăng cơ trong thời gian sớm nhất.

Nhưng không ai ngờ lại xảy ra một biến cố lớn.

Để tránh né thế sự, những chuyện này đều đã qua rồi ta mới biết.

Trong khoảng thời gian này Nghiêm gia vẫn bình tĩnh. Ngoài việc tìm ngày để gấp rút tổ chức hôn lễ cho Thiệu Tuyên ra, mọi thứ vẫn êm đềm không một gợn sóng.

Ngày xảy ra biến cố, phụ hoàng vốn đã sớm bàn định với Tiết gia, đợi lúc gần bãi triều sẽ truyền ba vị Hoàng tử cùng vào điện, sau đó tuyên bố nhường ngôi cho Tứ Hoàng tử trước mặt quần thần. Đồng thời răn dạy Nhị Hoàng tử và Tam Hoàng tử phải thành tâm ủng hộ, các quan đại thần phải tận tâm phụ tá.

Quang minh chính đại như vậy, việc Tứ Hoàng tử lên ngôi mới thuận lý thành chương, hai người ca ca cũng không thể nảy sinh lòng tạo phản.

Mọi việc vốn đang tiến hành theo kế hoạch, đại điện chìm vào im lặng, các đại thần thậm chí còn không có ý kiến hay ngăn cản mang tính hình thức gì cả.

Tưởng như đại cục đã định.

Ai ngờ đâu, khi truyền gọi ba vị Hoàng tử cùng vào điện, nửa đường Nhị Hoàng tử đột nhiên nổi điên, rút trâm cài đầu rồi dùng sức đâm mạnh vào cổ họng Tứ Hoàng tử.

Động tác của Nhị Hoàng tử nhanh như chớp giật, ra tay t à n nhần như thể đã luyện tập từ lâu vậy. Một đòn trúng đích, không ai kịp phản ứng lại.

Sau khi Nhị Hoàng tử bị khống chế, chỉ nghe hán không ngừng gào thét: "Kẻ đó không được làm vua nữa rồi, nhưng cũng không đến lượt ta, cũng không đến lượt ta!"

Phụ hoàng ngồi trên long án không chịu nổi đả kích, suy sụp ngay trong nháy mắt. Người thậm chí không có dũng khí nhìn thi thể Tứ Hoàng tử lần nào.

Quần thần chưa kịp phản ứng đã thấy người đứng đầu Tiết gia đã ngất xỉu trên triều đường.

Tứ Hoàng tử chỉ không nhắm mắt, trong đôi mắt mở to trợn trừng lên đều là sự không giải thích được, trên gương mặt non nớt phủ đầy sự sợ hãi và tuyệt vọng.

Sau này trong cung luôn lưu truyền tin đồn có thể nhìn thấy hồn ma Tứ Hoàng tử, nói rằng y không chịu đầu thai.

MƯỜI HAI: Nỗi buồn của phụ hoàng

Ngày hôm đó quần thần đến đông đủ, Thiệu Đường cũng có mặt trên triều đường, khi về mặt chàng tái nhợt không còn chút máu.

Chàng chỉ nói Nhị Hoàng tử đã giết Tứ Hoàng tử, còn lại không chịu nói thêm điều gì, còn bảo ta gần đây đừng vào cung.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, làm sao ta có thể yên tâm ở nhà được nhưng Thiệu Đường không để ta nói gì, chàng nhốt ta trong phủ Công chúa không cho ra ngoài.

Người trong phủ Công chúa là phụ hoàng cho ta nhưng lúc này họ lại đều nghe lời Thiệu Đường.

Đại giám* Trương công công phụ hoàng cho ta đến khuyên rằng, Phò mã sắp xếp như thế đều là vì Công chúa tốt, ta phải cố chịu đựng một chút.

*không nhầm đâu mấy bà, là đại giám đó, không phải đại thái giám

Thật ra Thiệu Đường cũng là người quyết đoán sát phạt nên chàng có uy vọng hơn ta, chỉ là chàng luôn nhường nhịn ta mà thôi.

Trương công công nói: "Ngay cả thánh thượng lúc này cũng sẽ đồng ý với cách làm của Phò mã."

Ta nghĩ một hồi, có lẽ đúng vậy thật.

Với tình hình hiện tại, một Công chúa như ta vào cung thì có thể làm được gì chứ.

Nghiêm Thiệu Ngọc phái người đến, bảo Nghiêm Thiệu Đường về Nghiêm gia. Đồng thời người hân phái đến cũng mang cho ta một tin truyền miệng, nói rằng mẫu phi trong cung vẫn an ổn.

Ta có chút cảm kích Nghiêm Thiệu Ngọc, cũng hoàn toàn yên tâm nên không còn nao loạn nữa.

Ta lặng lẽ ngồi chờ ra trong phủ Công chúa.

Ta không nghĩ được gì khác, nghĩ đến Thái tử phi, cũng nghĩ đến nữ nhi Tào gia đã gả cho Nhị Hoàng tử.

Tất cả phong vân quỷ quyệt này có liên quan gì đến những nữ nhân ấy chứ?

Dù Thái tử phi có mưu tính nhiều hơn chút nhưng ta vẫn không thể nào quên được vẻ mặt của nàng khi tin chắc nàng và Thái tử là phu thê nhất thể đồng tâm.

Thái tử không thể cho nàng một tổ ấm yên ổn, đứa bé của nàng cũng bị sảy.

Còn Nhị Hoàng tử phi thì sao đây, người phụ nhân bất hạnh ấy

giờ có bị liên lụy vì phu quân không?

Nghĩ đến đây ta biết mình rất may mắn. Thiệu Đường che chở ta, phụ hoàng cũng cố gắng bảo vệ ta.

Thậm chí là Nghiêm Thiệu Ngọc, trong thời điểm quan trọng nhất khi Nghiêm gia đấu trí với Thái tử, hắn cũng đã để ta đi đến nơi cách xa nghìn dặm.

Có lẽ là vì Nghiêm Thiệu Đường, có lẽ trong lòng hắn vẫn còn một chút, một chút tình nghĩa.

Bước tiếp theo Nghiêm gia sẽ làm gì thì con của phụ hoàng cũng chẳng còn nhiều. Ngũ Hoàng tử còn nhỏ lại đau ốm liên miên, người chỉ có thể chọn Tam Hoàng tử mà thôi.

Cuối cùng Nghiêm gia đã thắng ván cờ này.

Có Vô Ưu và Cảnh Minh bên cạnh, những ngày bị nhốt trong phủ Công chúa cũng không khó chịu lắm.

Không biết Thiệu Đường về Nghiêm gia để bàn bạc gì, dù sao chàng cũng là người Nghiêm gia.

Ta tiếp tục nghĩ về những chuyện đã xảy ra kể từ khi ta thành thân, nghĩ về mấy vị Hoàng tử của phụ hoàng.

Theo lý thì họ là huynh đệ của ta nhưng ta chưa từng gọi họ như vậy, tình thân giữa chúng ta rất mỏng manh. Không chỉ vì người hoàng gia vốn lạnh bạc mà cả cảm giác người một nhà lục đục đấu đá này khiến ta cảm nhận được mùi vị của sự suy tàn.

Trần gia chúng ta không biết còn có thể ngồi vững trên ngôi vàng này hay không.

Trái lại Nghiêm gia lại bền chắc như thép.

Phụ hoàng đã thoái vị cho Tam Hoàng tử, người trở thành Thái thượng hoàng.

Phụ hoàng sai người truyền ta vào cung ngồi một chút. Người già rồi, già đến nỗi như cành khô biết nói. Hiện giờ mẫu phi thường xuyên đến bầu bạn với người, đánh cờ song lục cùng người. Ta rất ngạc nhiên, không ngờ phụ hoàng cũng am hiểu trò này.

Phụ hoàng cười nói cờ song lục của mẫu phi là do người dạy.

Nhưng dần dần, phụ hoàng không còn sức để đánh cờ nữa.

Đương kim Hoàng thượng khen ta, nói ta thường xuyên vào cung an ủi Thái thượng hoàng, hiếu tâm đáng khen.

Ta thấy thật buồn cười.

Phụ hoàng cũng chỉ muốn gặp mỗi ta, người đã thất vọng về các nhi tử của mình rồi.

Người đuổi hết người xung quanh đi rồi nói với ta những lời thì thầm.

Người nói nếu lễ pháp tổ tông cho phép, người thà để Thiệu Đường ngồi ngôi vị Hoàng đế.

Thái tử phế vị là kẻ chí lớn tài mọn, nếu hắn là đứa trẻ ngoan biết nghe lời mẫu thân và Thế tử phi thì có lẽ ngài vàng vẫn còn cho hắn ngồi.

Đáng tiếc hắn bị Tiết Hoàng hậu và Thái tử phi khống chế quá mức, vật cực tất phản, muốn tự làm việc rồi bị phế luôn.

Nhi Hoàng tử, người vẫn luôn nghĩ hắn chỉ là đứa trẻ tính tình

âm trầm, tính cách hơi quái gở, dù sao thì hắn cứ im lặng mãi thôi, ai ngờ bên trong hắn đã hóa điên rồi đại từ lâu.

Khi thẩm vấn Nhị Hoàng tử phi, nàng cũng như nửa điên nửa đại.

Nàng nói Nhị Hoàng tử ở trong phủ luôn giết mèo giết chó, giờ cuối cùng hắn đã giết người.

Hắn không có việc gì cũng tự giam mình trong tịnh thất, không ai biết hắn làm gì. Một khi ra ngoài là hắn sẽ hành hạ Nhị Hoàng tử phi, trên người nàng đầy thương tích.

Trong tịnh thất cất giấu một con búp bê gỗ, trên những chỗ hiểm đều là những lỗ bị đâm.

Cái lỗ ở cổ họng đặc biệt to, chính là nơi Tứ Hoàng tử bị đâm ch.

Phụ hoàng không hiểu, tại sao các nhi tử của người lại là loại người như vậy. Nghĩ đi nghĩ lại, trong mắt người phủ một tầng mây mờ mịt.

Chương 4

MƯỜI BA: Nghiêm gia đặc thế

Trong hậu cung còn có một Ngũ Hoàng tử không nổi bật, hắn cũng ch rồi.

Ta cảm thấy Tam Hoàng tử kế vị, suy nghĩ của người này cũng vụn vụn không kém gì Nhị Hoàng tử điên rồ. Lần này hắn là hắn đã an tâm rồi.

Cuối cùng đứa con xui xẻo này cũng không cần bận tâm mình xui hay không xui nữa, dường như càng mang đến nhiều điều không tưởng cho người khác, hắn càng được nhiều lợi ích hơn.

Phụ hoàng đã sắp băng hà, vị hoàng huynh này của ta giả mù sa mưa cầu phúc cho người, ai biết trong lòng hắn thực sự nghĩ gì.

Mẫu phi tận tâm chăm sóc phụ hoàng. Ta nghĩ tình cảm của người đối với nam nhân này thực ra rất sâu, rất nặng.

Ta lén hỏi phụ hoàng, người có từng yêu mẫu phi không.

Người cười, đáp: "Mọi mong cầu xa vời đều là tội lỗi, tình yêu của đế vương không phải thứ tốt đẹp gì, mẫu phi con không cần."

Một lúc lâu, người lại nói: "Mẫu phi con ch sau trẫm, có thể tiền trẫm một đoạn đường này đã là tốt rồi."

Đúng vậy, nhìn có vẻ không được sung ái nhiều nhưng quả

nhiên mẫu phi sống lâu hơn.

Sau khi phụ hoàng băng hà, mẫu phi tự xin đến tu hành cầu phúc tại chùa Báo Quốc của hoàng gia, hoàng huynh vung tay một liễn phê chần.

Thậm chí hẳn còn tăng phẩm vị cho mẫu phi, người trở thành Hiền Quý Thái phi.

Tiết Hoàng hậu và Thục Quý phi đều đi theo Thái thượng hoàng, người đi trước người mất sau, không biết là trùng hợp hay không, dù sao họ vẫn luôn bị bệnh rất nặng.

Sau khi an bài cho mẫu phi vào chùa Báo Quốc, ta cảm thấy rất mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi, rồi ta ngã bệnh một trận.

Thiệu Đường kiên nhẫn chăm sóc ta, chàng vẫn giữ chức Ngân Thanh Quang Lộc Đại phu nhân tẩm, Nghiêm gia đặc thế hay không dường như chẳng ảnh hưởng gì đến chàng.

Ta nghĩ cuối cùng ta vẫn làm liên lụy chàng, thậm chí ta đã nghĩ, nếu ta không còn nữa thì chàng sẽ được tự do.

Trong cơn mê man, hình như ta đã nói với Thiệu Đường: "Nếu ta đi rồi, chàng hãy cưới kẻ thê, tìm một nữ nhân hiền thực dịu dàng, có thể đối xử tốt với Vô Ưu và Cảnh Minh là được."

Thiệu Đường không nói gì. Mặt ta như đang đón nước mưa, từng giọt mưa rơi trên gò má khiến ta cảm thấy lạnh lẽo.

Sau đó bệnh của ta khỏi rồi, để cứu ta tốn khá nhiều công sức. Nghe nói là Nghiêm Thiệu Ngọc giúp ta xin được thuốc từ trong cung, những dược liệu quý hiếm còn sót lại trong kho quốc khố đều đã tiêu tốn hết cho ta.

Nghiêm Thiệu Ngọc nói gì đó, nói vì ta luôn hầu hạ Thái thượng

hoàng thay Hoàng thượng mà thân tâm lao nhọc, sau khi Thái thượng hoàng băng hà lại thương tâm quá độ mới ngã bệnh không dậy nổi.

Hiếu tâm như vậy, trời đất chứng giám.

Hoàng thượng nghe đến rơi lệ, dặn dò nhất định phải chữa khỏi cho ta.

Một xướng một họa như vậy, thật khéo, như thể trong hậu cung từng có một gia đình thương yêu nhau thật sự vậy.

Thời gian này hoàng gia ch quá nhiều người, ta ch nữa thì thực sự không hay ho gì.

Nhưng ta vẫn nhận tình cảm của Nghiêm Thiệu Ngọc, ta đã đến cảm tạ hân tử tế.

Hắn đáp lại ta rất lạnh nhạt, có lẽ hắn cảm thấy ta đang làm chuyện thừa thãi.

Ta ch vào lúc này, đối với Nghiêm gia mà nói không có lợi gì, lời cảm tạ của ta như thể đang tự mình đa tình vậy.

Bây giờ trên triều đường, không còn ai có thể tranh phong với đôi phụ thân, nhi tử Nghiêm Đại học sĩ và Nghiêm Thiệu Ngọc họ nữa. Nghiêm Thiệu Ngọc trên quan trường xướng niệm làm đánh còn cao hơn cả phụ thân hắn.

Thiệu Đường nói: "Tổ Ngọc, nàng sống là tốt rồi. Chúng ta tiếp tục làm đôi phu thê bình thường."

Ta gật đầu nói "ừm".

Ta và Thiệu Đường lại trốn đến Nam Ẩn Viên, những ngày ăn không ngồi rồi cũng không tệ.

Thiệu Phong sắp cưới thê tử rồi, chỉ là không ngờ người đệ ấy định lấy lại là tiểu thư Tào gia vốn được đính hôn cho Tứ Hoàng tử.

Lúc đó Tào gia không chọn được đối tượng phù hợp về tuổi tác cho Tứ Hoàng tử. Họ bị ép nên không còn cách nào khác là đành phải hủy bỏ hôn sự của nữ nhi vừa đến tuổi cập kê đã đính hôn của mình.

Nghe nói mối hôn sự này là được đính ước từ nhỏ.

Nam tử bị hủy hôn kia đã ngay lập tức kết hôn với tiểu thư nhà khác.

Nữ tử trên đời tính là gì chứ, nếu bảo họ là người thì không phải người, tính là vật thì họ lại biết nói biết khóc.

Dù sao nàng ấy có thể lấy được Thiệu Phong cũng coi là may mắn, ít ra ngoài mặt Nghiêm gia đối xử với con dâu cũng không tệ.

Chỉ là ta không ngờ Nghiêm gia lại có thể giao thiệp với Tào gia, trước đó không hề có dấu hiệu gì.

Ta hiểu phụ hoàng của ta ch vì tuyệt vọng. Người liên tục nhẫn nhịn sự kiêu ngạo của Hoàng hậu vì muốn mượn thế lực Tiết gia để đấu với Nghiêm gia.

Sau này người phát hiện ra sự xuất sắc của Tứ Hoàng tử, trong lòng lại nhen nhóm lên hy vọng lớn hơn. Nhưng Tứ Hoàng tử vẫn còn nhỏ tuổi nên người mới cố chấp gắng gượng mong có thể sống thêm vài năm hòng bảo vệ niềm hy vọng duy nhất này.

Người thua thảm hại, Nghiêm gia lại thắng nhẹ nhàng như gió.

Giống như Nghiêm Thiệu Ngọc, người này có phong quang tể nguyệt, bạch ngọc vô hà, ai biết được liệu những mưu kế âm độc đó có phải xuất phát từ tay hắn không.

Trên đời này thắng làm vua thua làm giặc, nguyện đánh phục thua. Giống như đánh cờ song lục vậy, nghệ không bằng người, một lần xúc xác không đúng thì cả ván đều thua.

Hiện tại triều đường đang yên bình, hình như hoàng huynh vô cùng dựa dẫm vào Nghiêm gia.

Trông Nghiêm gia có vẻ rất khoan dung đối với đối thủ của mình ngày xưa, không có bất kỳ biểu hiện nào của việc trảm tận gì tuyệt.

Bầu không khí trong kinh thành trở nên thoáng đãng hơn, số lượng yến tiệc cũng dần tăng lên.

Người đã ch rồi thì đều không quan trọng. Dù có là thiên tử quý tộc cũng thế thôi, người ta luôn giỏi quên lãng, sống thì phải nhìn về phía trước.

Ta và Thiệu Đường bắt buộc dĩ phải tham gia góp vui, tiếp tục đi dự tiệc, mùi vị món ăn trong miệng cứ như nhai sáp.

MƯỜI BỐN: Giảng lưới và phá lưới

Tần Bạch Vân đến từ biệt phu thê ta và Thiệu Đường.

Y phải đi rồi, trở về ẩn cư tại đạo quán của mình.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Tần Bạch Vân là người của Nghiêm gia. Dù đã sớm biết điều này nhưng ta vẫn cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

Y vừa giả vờ kết giao với phu thê ta, vừa lạnh lùng chờ đợi Thái

tử mưu hại phụ hoàng. Ta thậm chí còn nghi ngờ không biết Thiệu Đường có biết tất cả hay không.

Thiệu Đường không giải thích, chàng chỉ nhẹ nhàng nói: "Tố Ngọc, miễn là không liên lụy đến nàng thì mọi chuyện đều tốt."

Ta không nhịn được hỏi Tần Bạch Vân, đã nói đạo sĩ cầu phú quý không phải chuyện tốt, vậy lần này y làm vì điều gì?

Tần Bạch Vân nói với ta rằng mẫu thân y họ Hoắc.

Ta sửng sốt rồi lập tức hiểu ra.

Tần Bạch Vân nói: "Bản đạo vốn tưởng đã nhìn thấu mọi hư vọng, nào ngờ vẫn sa vào trần thế, nghiệp chướng không dứt, tu hành cả đời đều thành công cốc."

Vốn dĩ chuyện này Nghiêm gia có thể tìm Trương Bạch Vân hay Lý Bạch Vân để làm.

Nhưng chỉ có Tần Bạch Vân mới khiến Nghiêm gia yên tâm nhất. Dù phải phá hỏng đạo hạnh của y cũng phải để y làm chuyện này.

Tần Bạch Vân nói có một món quà muốn tặng ta, y lấy ra một chiếc hộp, bên trong là bộ cờ song lục được chế tác vô cùng tinh xảo.

Đặc biệt là cặp xúc xắc kia, chúng thực sự được làm từ ngà voi khảm đậu đỏ.

Tần Bạch Vân nói với ta, đây là do Thiệu Đường nhờ y làm, trên đời nhiều điều giả dối nhưng tấm lòng của Phò mã là thật.

Khi chia tay, Thiệu Đường nói: "Đạo trưởng bảo trọng, trên đời này có nhiều điều thân bất do kỷ, khó có được tiêu dao tự tại."

Bản thân trong hiện tại luôn phải quên bản thân trong lý tưởng nơi giang hồ.

Tần Bạch Vân ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng rồi xoay người bỏ đi.

Ta hỏi Thiệu Đường, tại sao Nghiêm gia lại tin chắc Thái tử nhất định sẽ làm chuyện xấu.

Thiệu Đường đáp: "Nghiêm gia không tin vào Thái tử, mà là tin vào tên đạo sĩ đang thuốc kia."

Tên đạo sĩ đó là kẻ bất trị nhất trong môn phái của Tần Bạch Vân, hắn ta vô cùng xảo quyệt và giỏi mê hoặc lòng người, lại càng giỏi kết giao quyền quý, một số kẻ tầm thường trong môn phái không nỡ đuổi hắn ta đi.

Khi biết hắn ta vào kinh, ngoại trừ Tam Hoàng tử đã được Nghiêm gia cảnh báo trước ra, họ chỉ cần kiên nhẫn chờ xem ai sẽ bị mê hoặc là được.

Dù sao tên đạo sĩ này cũng là do phụ hoàng ta tự mình mời đến.

Nghiêm gia giỏi giăng lưới, tử mĩ và đầy kiên nhẫn rồi chờ người khác tự sa vào lưới. E rằng ngay cả ta cũng là một con mồi ngu xuẩn của họ.

Ta không biết họ sẽ thu lưới đối phó với hoàng huynh khi nào.

Rồi sau đó ta sẽ ra sao...

Trước đây phụ hoàng từng dặn dò ta, bất kể chuyện gì xảy ra cũng hãy sống tốt với Thiệu Đường.

Tần Bạch Vân nói Phò mã là chân tình.

Họ đều đối tốt với ta khi nói những lời này, có lẽ họ nghĩ rằng, cuối cùng ta phải dựa vào tình cảm của Thiệu Đường để sống sót.

Ta tin tưởng Thiệu Đường, nhưng cảm giác bất lực và tính mạng phụ thuộc vào người khác này khiến ta ghê tởm.

Lúc này, Nghiêm Hoàng hậu Nghiêm Uyển Xu lại bắt đầu triệu ta vào cung.

Ban đầu nàng ta chỉ nói những lời hay ho vô nghĩa, khiến ta không hiểu đầu cua tai nheo gì.

Có khi chỉ là để ta ngồi thưởng trà cùng nàng ta.

Về sau khi nàng ta lại triệu ta vào cung, Thiệu Đường sẽ từ chối giúp ta, chàng nói ta không khỏe.

Ta chẳng có gì không khỏe cả, ta nghĩ chắc Nghiêm gia không muốn ta thường xuyên vào cung.

Nhưng không lâu sau, chính Nghiêm Hoàng hậu lại ngã bệnh một trận, nghe nói bệnh tình khá nặng.

Dường như Tiết gia vẫn chưa chịu từ bỏ, họ liên kết với những thế lực bất mãn với Nghiêm gia trên triều rồi bắt đầu dấy lên sóng gió. Còn hoàng huynh thì âm thầm đẩy thêm gió góp thêm sóng.

Hoàng huynh nói oan hôn của Tứ Hoàng tử và Thục Quý phi đã ch oan đang quấy phá, hấn và Nghiêm Hoàng hậu thực sự khó được yên ổn. Vậy nên Nghiêm Uyển Xu mới bị bệnh nặng.

Không ngờ lại có người hùa theo những lời vô căn cứ đó, cuối cùng còn kéo chuyện này liên quan đến vận mệnh quốc gia của

triều Đại Khánh.

Giải pháp họ đưa ra là xây dựng phụ đô tại Lạc Châu gần kinh thành, tồn tại song song với kinh thành gọi là Đông Tây nhị đô.

Rồi họ nói một tràng về khí vương tương thông, song tinh tương chiếu, đến lúc đó nhất định sẽ nâng cao vận mệnh của triều Đại Khánh, thành tựu đại nghiệp ngàn thu vạn đại.

Chẳng lẽ họ đã quên, trước khi nhà Thương diệt vong đã xây Trích Tinh Lâu, trước khi nhà Tần diệt vong đã xây Á Phòng cung.

Ban đầu ta chỉ thấy Hoàng thượng và đám nịnh thần hoang đường, sau mới phát hiện đây cùng lắm chỉ là một âm mưu nhắm vào Nghiêm gia một lần nữa.

MƯỜI LĂM: Chia ly

Đối với đề xuất xây dựng phụ đô, ban đầu Nghiêm gia còn đưa ra một số ý kiến phản đối, thậm chí ngôn từ khá gay gắt. Về sau có người đột nhiên nhảy ra nói có phải Nghiêm gia cảm thấy công cao chấn chủ rồi không mà lại dám làm trái ý bề trên.

Thế là Nghiêm gia lập tức không còn phản đối nữa.

Rồi lại có người biến báo thái quá, nói việc xây dựng tân đô cần người đáng tin cậy mà còn tốn nhiều thời gian, cần phải đảm bảo chuyện này không bị ai phân tâm quá nhiều. Để Phò mã Nghiêm Thiệu Đường làm việc này là thích hợp nhất.

Nghiêm gia vẫn không thể đưa ra ý kiến phản đối.

Xem ra họ cũng giống như phế Thái tử và phế Thái tử phi ngày trước, cho rằng Thiệu Đường là điểm yếu trong tám sắt của Nghiêm gia.

Đôi khi ta không thể không thừa nhận, có lúc nam nhân trong hoàng gia còn vô sỉ bẩn thỉu hơn cả Nghiêm gia nhiều.

Bao nhiêu năm nay Nghiêm gia chưa từng nghĩ đến việc lợi dụng ta. Đối với thái độ đứng ngoài cuộc của ta, Nghiêm gia mặc nhiên công nhận, cũng không hề can thiệp.

Nhìn phé Thái tử ngày xưa rồi nhìn Hoàng thượng bây giờ, họ có từng nghĩ đến cuộc sống của muội muội mình dù chỉ một chút cũng không.

Ta không dám vào cung khóc lóc cầu xin hoàng huynh tốt của ta, không dám xin họ đừng chia rẽ phu thê ta. Ta sợ sau khi vào cung rồi sẽ không ra được nữa, rồi Vô Ưu và Cảnh Minh cũng sẽ bị đón vào cung.

Sau đó họ sẽ lấy cớ để Thiệu Đường yên tâm, đón ba mẹ con ta vào cung chăm sóc.

Thiệu Đường bị họ đuổi ra khỏi kinh thành nhanh nhất có thể, ngay cả thể diện cũng lười giữ lại dù chỉ là một chút.

Ta lập tức nhanh chóng đưa hai đứa trẻ đến Nghiêm gia rồi nói với bên ngoài chúng ta phu thê một thể, ta phải đi xây dựng tân đô cùng Thiệu Đường.

Ta biết hành động của mình có ý nghĩa gì, đối với hoàng huynh mà nói, ta đã hoàn toàn phản bội hắn rồi.

Thiệu Phong và Thiệu Tuyên đều gửi thư cho ta, nói rằng bất kể thế nào họ nhất định sẽ chăm sóc tốt hai con của ta.

Ta nghĩ mình không cần phải sợ gì nữa, nhưng không ngờ lại truyền đến tin mẫu phi bệnh nặng.

Mẫu phi được Nghiêm Hoàng hậu đón về cung để điều dưỡng.

Có vẻ ta đã đánh giá thấp sự độc ác của con người.

Chỉ là ta không hiểu. Hoàng thượng quả thực đánh giá ta quá cao rồi, ngay cả khi con cái không còn bên cạnh ta nữa, hẳn vẫn dùng trăm phương nghìn kế muốn ta vào cung.

Bao nhiêu năm nay phu thê ta chưa từng xa nhau, ta rất phụ thuộc vào Thiệu Đường.

Dù vậy ta cũng không dám đánh cược trong lòng Thiệu Đường mình quan trọng đến mức nào.

Vì lẽ đó, ta lập tức gửi tin để Nghiêm gia đưa Vô Ưu và Cảnh Minh đi luôn. Tránh việc bề trên nói gì đó kiểu như Quý Thái phi nhớ ngoại tôn, rồi lại muốn đón chúng vào cung.

Thiệu Tuyên và thê tử nhanh chóng lên đường đi chúc thọ ngoại tổ mẫu, mang theo tất cả cháu của Nghiêm gia đi.

Ngoài Vô Ưu và Cảnh Minh, còn có cả nhi tử của Nghiêm Thiệu Ngọc là Cảnh Dục.

Khi trở về, họ chỉ đưa theo Cảnh Dục về rồi nói rằng Vô Ưu và Cảnh Minh có duyên với Hoắc thái quân, hai đứa trẻ cũng không muốn rời đi.

Người sáng suốt đều biết câu này là nói dối nhưng người trong kinh thành đều quen nói dối rồi.

Từ ngày phụ hoàng cứ nhất định bắt ta phải đem lòng yêu Nghiêm Thiệu Ngọc sâu đậm, ta đã biết ai ai trong kinh thành này cũng mặt dày.

Kẻ nào mặt dày nhất sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

Ta thường xuyên vào cung thăm mẫu phi, ta sợ người oán trách ta khiến người muốn gặp ngoại tôn một lần cũng không được.

Nhưng không ngờ mẫu phi lại tự oán trách mình. Người nói nếu khi đó người đi theo Thái Thượng hoàng thì đã không nhiều phiền phức như này.

Ta căm hận nơi ta sinh ra, hoàng cung quá dơ bẩn, muốn tránh cũng không tránh được.

Nghiêm Hoàng hậu vô cùng lo lắng cho thân thể của mẫu phi, nàng ta sợ mẫu phi tự vẫn.

Ta nói thẳng với nàng ta rằng mẫu phi và ta sẽ yên phận ở lại trong cung nhưng vốn dĩ chúng ta đều là những kẻ vô dụng.

Nghiêm Hoàng hậu nói: "Ai mà biết được, có lẽ chỉ cần một mình Tố Ngọc người là đủ rồi."

MƯỜI SÁU: Nghiêm Uyển Xu

Thực ra Nghiêm gia cũng không phải là một khối sắt luôn luôn đoàn kết với nhau, rõ ràng Nghiêm Uyển Xu đã chọn đứng về phía phu quân mình.

Nhưng ta không đoán được rốt cuộc sự trung thành của nàng ta với Hoàng thượng là thật hay chỉ đang diễn trò.

Nghiêm Uyển Xu hỏi ta: "Sao ta là nữ nhi Nghiêm gia, người là nữ nhi Trần gia, nhưng cả hai lại đều không hướng về phía gia tộc của mình nhỉ."

Ta đáp: "Ta quá yêu Nghiêm Thiệu Đường nên không muốn chàng phải khó xử."

Nghiêm Uyển Xu nghe xong cười lớn.

Ta nói với nàng ta, phu thê ta đã làm kẻ nhàn rồi vô dụng nhiều năm nay, thắng thua vốn chẳng liên quan gì đến chúng ta. Vậy mà giờ đây họ lại cứ muốn kéo chúng ta vào, ta chỉ hận những kẻ lôi kéo chúng ta chứ không hận Nghiêm gia.

Nghiêm Uyển Xu nói: "Tổ tan thì làm sao có trứng lành."

Ta đã không còn kiên nhẫn nữa, lời này Phế Thái tử phi cũng đã từng nói, người sợ tổ tan, nàng ta cũng sợ tổ tan, cả nhà vì tranh một cái tổ mà đánh nhau đến đổ máu. Sao không để một ngọn lửa trời thiêu rụi hết cho xong đi.

Nghiêm Uyển Xu im lặng, một lúc sau nàng ta mới lên tiếng:

"Người có biết không, hiện giờ dù tình thế ra sao thì người bị thiêu đầu tiên chính là người."

Đương nhiên ta biết, ta nói với nàng ta rằng mình đã sống đủ rồi. Khi phụ hoàng băng hà ta đã sống đủ rồi, khi đó ta đã thấy được kết cục bại của giang sơn Trần gia.

Cuộc đời ta rất đáng giá, được phu quân yêu thương, con cái ngoan ngoãn, sống trong gấm vóc châu báu, còn được nuông chiều, ch thì cứ ch thôi.

Nghiêm Uyển Xu nói: "Người chỉ đang sợ Nghiêm Thiệu Đường không yêu người đủ nhiều mà thôi. Người sợ hấn không thể bỏ tất cả để cứu người, người không ôm hy vọng, người tự từ bỏ bản thân."

Ta hỏi ngược lại: "Tam ca của ta có thể không màng tất cả để yêu người không?"

Nghiêm Uyển Xu cười nhiều đến mức rơi nước mắt. Nàng ta nói

chẳng có ai sẽ không màng tất cả để yêu nàng ta cả, nàng ta cũng chẳng yêu ai.

Nhìn nàng ta như vậy, ta nhớ đến vị Nhị Hoàng tử phi nửa điên nửa dại kia.

Những nữ nhân lấy phải nam nhân Trần gia đúng là bất hạnh làm sao.

...

Ta và mẫu phi ngồi nhàn rỗi trong cung suốt cả ngày.

Thời gian dường như đã trôi qua rất lâu, lại giống chưa từng trôi đi. Ta và mẫu phi như đã quay về thuở ta còn nhỏ làm nũng bên cạnh người, một khắc cũng không muốn rời xa.

Chỉ là mẫu phi đã già, ngay cả Mặc Hương trông cũng già đi.

Bên ngoài đang có gió mưa thế nào chúng ta cũng không biết được.

Thấy ta và mẫu phi quá yên tĩnh, hình như Nghiêm Hoàng hậu cũng lười để ý đến chúng ta nữa.

Ta mang bộ cờ song lục do Tần Bạch Vân làm vào cung, để gi thời gian cùng mẫu phi.

Mẫu phi nói với ta rằng thực ra phụ hoàng rất thích chơi song lục, nhưng sợ người ta nói chơi bời làm hỏng chí khí nên không mấy ai biết sở thích này của người.

Người cho rằng song lục có thể rèn luyện mưu tính và tâm tính, vừa cần cho quân cờ của mình đi xa, vừa phải tính toán ăn quân của đối phương. Còn có cảm giác đánh bạc khi ném xúc xắc càng khiến người ta say mê.

Khi gặp chuyện không vui ở triều đường, người sẽ tìm cơ hội đến cung mẫu phi để lên chơi một ván.

Nói cho công bằng, sức chịu đựng và mưu tính của phụ hoàng rất tài giỏi. Trong việc tranh giành quyền lực, một mình người có thể đấu qua đấu lại với đôi phụ tử Nghiêm gia. Nhưng về năng lực trị quốc, người luôn phải chịu sự sắp đặt của bầy tôi.

Ta là một Công chúa, từ xưa Công chúa triều Đại Khánh không được phép học những kiến thức về trị quốc an dân. Dù vậy ta vẫn có thể cảm nhận được phụ hoàng thiếu khí thế quyết đoán trong những việc trọng đại.

Hễ có đại sự, bầy tôi triều đường sẽ lập tức tranh cãi không ngớt. Cuối cùng ai cũng biết phe nào chiếm thế thượng phong, ngoài mặt thì là ý chỉ của phụ hoàng, thực tế đều là kết quả của việc các phe bên dưới đấu đá chú ý kiến cuối cùng chưa bao giờ là ý chỉ của phụ hoàng.

Tất nhiên thiên tử cần dựa vào trí tuệ của bầy tôi, nhưng việc gì cũng bị bầy tôi khống chế thì không phải là thiên tử thực sự.

Một vị vua không thể thực thi ý chí của mình sẽ chỉ có thể đùa giỡn với những trò quyền mưu đen tối và nhỏ nhặt, tự hạ thấp mình xuống ngang tầm với bầy tôi để mưu tính tranh đấu mà thôi.

Ta tin rằng nếu hỏi nhân dân, Trần gia hẳn chẳng còn bao nhiêu uy vọng nữa.

Ta không quan tâm thế sự, nhưng cũng biết mấy năm nay Nghiêm gia đã làm được những gì, tích góp được bao nhiêu tiếng tăm.

Dân gian có đồng dao, muối lớn (Nghiêm) muối nhỏ (Nghiêm),

ăn cơm sao không ăn muối (Nghiêm).

Kết cục đã định sẵn từ lâu, vậy mà vẫn có người muốn cố chấp chống cự, ta và mẫu phi lại phải làm vật hy sinh cho sự chống cự ấy.

Chương 5

MƯỜI BẢY: Mẫu phi qua đời

Ta cứ thế lặng lẽ chờ đợi một biến cố lớn đến, chờ đợi một ngọn lửa trời thiêu rụi tất cả.

Nhưng trước khi điều đó xảy ra, mẫu phi đã ngã bệnh nặng.

Bà không tự vẫn, bà chỉ bị tâm bệnh, bởi lẽ nỗi tự trách và ăn năn đã đè nặng lên cơ thể bà. Dù ta có bầu bạn với bà thế nào, giải thích ra sao, bà vẫn không thể tha thứ cho chính mình.

Mẫu phi ơi.

Bà cảm thấy mình đã trở thành gánh nặng của ta, bà ch đi thì ta sẽ được giải thoát.

Thế gian này đúng là không công bằng, người không làm sai chuyện gì lại luôn tự trách mình, còn kẻ làm sai lại cố chống chế bằng những lý lẽ đường hoàng.

Mẫu phi qua đời trong vòng tay ta, Hoàng thượng đã cho bà một đám tang long trọng.

Còn ta thì rất "đau buồn", đến nỗi không thể tham dự tang lễ của mẫu phi, đau buồn đến mức ngã bệnh trong cung, không thể ra khỏi cửa.

Coi kìa, mẫu phi không hiểu, bà đi rồi ta cũng không được giải

thoát đầu.

Thiệu Đường đã dùng mọi cách để đón ta về nhà, nhưng dù chàng có cầu xin và quỳ lạy thế nào đều không có kết quả.

Hoàng thượng nói: "Trẫm sẽ chăm sóc tốt cho hoàng muội, chẳng lẽ Nghiêm gia không tin tưởng thiên tử sao?"

Hắn tuyên bố ta đau buồn quá độ, không thể rời khỏi tấm điện nơi mẫu phi ở lúc sinh thời, nếu không thần trí của ta sẽ hoảng hốt.

Nếu Hoàng thượng có thể đường đường chính chính đầu một trận thật sự với phụ tử Nghiêm gia thì ta còn thấy khâm phục hắn. Nhưng hắn cứ đặc ý với những thủ đoạn đen tối nhỏ nhặt này của mình như thế, nắm giữ ta và Thiệu Đường - những người không ở trong trung tâm quyền lực. Dường như thông qua việc khiến Thiệu Đường đau khổ vì ta, hắn cũng coi như đã khiến một người Nghiêm gia đau khổ.

Hoặc là hắn không hài lòng vì sao ta có thể độc thiện kỳ thân, giả sử một ngày Trần gia xong đời, hắn cũng muốn kéo ta chung với mình.

Hoàng thượng nói với ta: "Muội muội, người sống hạnh phúc quá rồi, vừa được phụ hoàng sủng ái, vừa có mẫu phi thương yêu. Dù bị Nghiêm gia tính toán một phen, nhưng cuối cùng Nghiêm gia vẫn muốn bảo vệ người vô ưu vô lo, đúng là không công bằng."

Ta nói với hắn: "Người Nghiêm gia luôn mong muốn người nhà mình tốt, không giống như Trần gia chúng ta, chẳng màng đến sinh tử của người nhà."

Nghiêm Uyển Xu bước ra tát ta một cái, hỏi: "Vậy ta tính là gì?"

Hoàng thượng ôm lấy nàng ta, hân nói cũng sẽ đối xử tốt với nàng ta.

Nghiêm Uyển Xu mặt không biểu cảm, trong mắt chỉ có sự ghê tởm.

Cuối cùng ta cũng biết Nghiêm Uyển Xu đang hận điều gì.

Giả sử có một ngày Nghiêm gia đại thắng, giành được giang sơn của Trần gia ta, mọi việc sẽ được họ xử lý kín kẽ không để lại một kẽ hở nào, mọi người đều được toại nguyện.

Thậm chí Nghiêm gia sẽ đối xử tốt với ta, một Công chúa mất nước đáng thương, chăm sóc ta để thể hiện lòng nhân từ.

Khi đó chỉ có một kẻ hy sinh, đó chính là Nghiêm Uyển Xu.

Ta và nàng ta vốn cùng là người có số phận trở thành quân cờ của người khác, nhưng xem ra ta may mắn hơn nàng ta nhiều.

Nhưng người tạo nên tất cả những điều này không phải là ta, cũng không phải là Thiệu Đường, sự căm hận của nàng ta đối với chúng ta thật buồn cười làm sao.

Ta lạnh lùng nói với Nghiêm Uyển Xu:

"Người có thể báo thù phụ thân người, huynh trưởng của người, nhưng người tuyệt đối không nên báo thù ta."

Nàng ta tức giận: "Bọn họ là những con quái vật do Hoắc gia dạy dỗ ra, người thường muốn thắng quái vật rất khó."

Xem ra ta là một quả hồng mềm, dù có tội hay không thì ít nhất so với phụ tử Nghiêm gia, ta còn có thể để cho họ nắm bóp được một cái.

Nghiêm Uyển Xu nói với ta: "Trần Tố Ngọc, người đừng tự ti quá, người vẫn còn có ích lắm đấy."

Ta không hiểu nàng ta nói cái gì, ta bị giam cầm chặt chẽ trong thâm cung, lần này không có mẫu phi bên cạnh nữa, may mà còn có Mặc Hương ở bên.

Ta không thể tùy tiện ra khỏi phòng, cửa nẻo đều bị khóa chặt, đồ ăn thức uống và đồ dùng sinh hoạt đều được chuyển qua lỗ nhỏ trên cửa.

Ta không bận tâm đến tất cả những điều này, chỉ cần Thiệu Đường bình an và các con ta bình an là ta đã an lòng rồi.

Ta không cần ai liều mạng cứu ta, bởi lẽ làm thế chẳng có ý nghĩa gì cả.

Ta tin Thiệu Đường là người thông minh, từ khi ta gửi con vào Nghiêm gia, chàng nên hiểu rằng ta đã chuẩn bị từ bỏ tất cả rồi.

Ta có thể giống như mẫu phi, bình thản tự kết thúc cuộc đời mình.

MƯỜI TÁM: Biến loạn trong cung

Ta lấy ra bộ cờ song lục mà Thiệu Đường nhờ Tần Bạch Vân làm cho ta. Vì tâm trạng của ta vẫn luôn không tốt nên ta và Thiệu Đường vẫn chưa có dịp cùng chơi bộ cờ này với nhau.

Ta cầm những viên xúc xắc bằng ngà voi và hạt đậu đỏ trong tay, xúc xắc hơi to, chúng nặng trĩu.

Tuy xúc xắc bằng ngà voi và đậu đỏ rất đẹp mắt, nhưng thực ra chúng giống như một trò gây chú ý, không chơi quen tay được, chỉ khổ cho Thiệu Đường đã bắt Tần Bạch Vân làm ra nó.

Ta nắm hai viên xúc xắc rồi nghĩ rằng, ta và Thiệu Đường sẽ không gặp lại nhau nữa rồi.

Lúc này, Nghiêm Uyển Xu dẫn người phá cửa xông vào.

Ta kinh ngạc không hiểu sao lúc này nàng ta lại đến đây làm gì, đôi mắt nàng ta đỏ ngầu nhìn ta nói: "Người có đức hạnh gì mà lại đáng để người ta hy sinh như vậy vì người."

Nói xong nàng ta tiến đến túm mạnh tóc ta, kéo lê ta đi. Bất ngờ không kịp trở tay, xúc xắc trong tay ta rơi xuống đất.

Ta bị nàng ta kéo lảo đảo, rồi kéo mãi vào một cung điện hoang vắng, Hoàng thượng cũng đang ở đó.

Trông hắn đã tiêu tụy lắm rồi, lúc mặc long bào cũng chẳng còn dáng vẻ gì của đấng quân vương nữa.

Ta không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Ta phát hiện nhi tử của Hoàng thượng và Nghiêm Uyển Xu cũng đang trốn trong điện này, tuổi còn nhỏ nên vẻ mặt của đôi phương giờ đã trở nên vô hồn.

Ta hỏi Nghiêm Uyển Xu đã xảy ra chuyện gì.

Nàng ta cười lớn, nói rằng sắp thay trời đổi đất rồi.

Ta hiểu rồi, ngọn lửa trời sắp thiêu rụi tất cả rồi.

Nghiêm Uyển Xu muốn kéo ta ch chung với mình. Không, có lẽ nàng ta muốn để ta ch trước.

Không biết trước khi ch có thể gặp lại Thiệu Đường một lần nữa không. Ta nghĩ là không thể rồi.

Tốt nhất Thiệu Đường đừng đến đây, chàng cứ yên bình ở bên ngoài cung, đừng để chuyện gì của ta liên lụy đến chàng.

Vẻ mặt của ta rất bình thản, nhưng Hoàng thượng lại lao về phía ta rồi nắm chặt vai ta lắc mạnh:

"Muội muội, muội và Tam ca không có thù oán gì, muội sẽ cứu ta phải không?"

Nghiêm Uyển Xu tiến đến đẩy hắn sang một bên, gào thét với hắn:

"Người có thể cư xử trông giống như một hoàng đế không, người có thể làm sao cho trông giống như một nam nhân không!"

Ta nhìn họ rồi cảm thấy thật kỳ lạ, ta không hiểu họ nói gì cả.

Thời gian trong cung điện như đã đứng yên.

Nghiêm Uyển Xu kéo Hoàng thượng đi, ta không biết tại sao thân hình yếu ớt của nàng ta lại có sức mạnh to lớn đến thế.

Ta và nhi tử của Nghiêm Uyển Xu bị nhốt lại ở trong cung điện. Không ai nói gì, không ăn không uống nhưng dường như ta cũng chẳng cảm thấy khát, càng chẳng cảm thấy đói.

Ta tỉnh rồi ngủ, ngủ rồi tỉnh, lúc mở mắt ra thì đứa trẻ đó vẫn như một con rối, ngồi ngây ra đó.

Ta nhớ đến Cảnh Minh mà lòng thất lại. Cảnh Minh rất hoạt bát, là tiểu đệ của tử tử, cả ngày cứ chạy theo sau tử tử nhảy tới nhảy lui.

Ta hỏi đứa trẻ này có khát không, có đói không. Nó chỉ lắc đầu.

Ta nói: "Tại sao mẫu hậu của con không để lại chút đồ ăn cho

con vậy chứ."

Nó đáp: "Mẫu hậu chẳng bao giờ quan tâm đến con."

Ta tiến đến ôm nó vào lòng, đứa trẻ cuối cùng cũng khóc, nó nói:

"Cô cô, mẫu hậu nói cả nhà cùng ch đi, ch rồi xuống âm phủ sẽ có người yêu thương con. Cô cô, ch có đau không ạ?"

Ta nói với nó, ch không đau đâu, giống như ngủ một giấc vậy.

Bên ngoài lại loạn lên, có tiếng chém giết cứ vang lên không ngớt, đứa trẻ run rẩy trong lòng ta.

Một lúc sau chung quanh tạm thời yên tĩnh, cửa cung điện bị mở ra, Nghiêm Uyển Xu vẫn kéo theo Hoàng thượng đi vào, bên cạnh còn có một số cận vệ.

Trên người ai cũng dính đầy máu, trong không khí toàn mùi tanh của máu.

Nghiêm Uyển Xu thấy ta ôm nhi tử nàng ta thì cười nhạt:

"Người giỏi làm người tốt thật đấy, bọn họ đều không nỡ để người ch."

Nói xong nàng ta tiến đến giật đứa trẻ đi, đẩy ta sang một bên.

Trong tay nàng ta xuất hiện một con dao găm, nàng ta dùng dây cung trói tay ta lại rồi túm tóc ta lôi ra đến cửa.

Hoàng thượng ở phía sau, cơ thể run rẩy như sàng gạo.

Nghiêm Uyển Xu sai người nhét vào tay Hoàng thượng một con dao găm, nói với hắn:

"Nếu như mọi chuyện không thành, người đi giết đứa nhỏ đi, ta sẽ t ự vẫn cùng người."

Hoàng thượng không dám nhận dao găm. Nghiêm Uyển Xu đẩy ta ngã xuống đất rồi nhét mạnh dao găm vào tay Hoàng thượng, sau đó quay lại kéo ta dậy.

Hoàng thượng khóc, nhi tử hắn đến vỗ về mu bàì tay hắn để an ủi.

Ta nghĩ, Nghiêm Uyển Xu giống nam nhân hơn.

Không lâu sau, Nghiêm Thiệu Ngọc dẫn người đến.

So với vẻ chậ vật của những người trong điện, hấn vẫn là một công tử ung dung như ngọc.

Bên cạnh hấn là Thiệu Phong, đệ ấy mặc áo giáp, nhìn ta với ánh mắt thương xót.

Nghiêm Uyển Xu nói: "Ca ca, chúng ta không nói nhảm nữa. Ta sẽ soạn một thánh chỉ, các người thả chúng ta đi, ngôi báu cho huynh ngồi. Nếu như ca ca không đồng ý, nữ nhân này sẽ ch."

Nói xong, trên cổ ta có thêm một vết máu.

Nghiêm Thiệu Ngọc lấy làm lạ liếc nhìn nàng ta một cái, nói:

"Cái gì mà ngôi báu cho ta ngồi, ta đến đây là để cứu giá, cũng là để dọn dẹp môn hộ nhà mình."

Hơi thở của Nghiêm Uyển Xu gấp gáp, nàng ta hỏi: "Huynh nói thế là có ý gì?"

Nghiêm Thiệu Ngọc nói: "Tuy muội là muội muội của ta, nhưng muội đã bị quyền lực làm cho mê muội, muốn buông màn nhiếp

chính, nắm giữ đại quyền. Muội còn có ý mưu hại thánh thượng, tự mình làm Thái hậu, sau khi âm mưu bị bại lộ, còn giam giữ thánh thượng, tội không thể tha. Tuy muội là nhi nữ Nghiêm gia, nhưng Nghiêm gia cũng không thể dung túng cho muội được."

Nghiêm Uyển Xu điên cuồng cười, nàng ta lớn tiếng nói: "Ta trở thành yêu hậu rồi sao? Hay lắm Nghiêm gia, tốt lắm Nghiêm gia, ha ha ha ha ha ha."

Đột nhiên, tiếng cười của nàng ta ngừng lại, ta không biết đã xảy ra chuyện gì.

Giọng Hoàng thượng run rẩy từ phía sau truyền đến:

"Là cứu giá phải không, cứu giá xong, trẫm vẫn là Hoàng thượng đúng không?"

Nghiêm Thiệu Ngọc gật đầu nói: "Khiến Hoàng thượng bị kinh hãi rồi, thần cứu giá chậm trễ, thần có tội."

Con dao găm của Nghiêm Uyển Xu rơi xuống đất, Thiệu Phong tiến lên kéo ta về bên cạnh.

Ta quay đầu lại, phát hiện tư thế đứng của Nghiêm Uyển Xu rất kỳ quái, rồi nàng ta ngã xuống.

Thì ra con dao găm trong tay Hoàng thượng đã đâm vào lưng nàng ta. Máu từ miệng phun ra nhưng nàng ta lại đang cười.

Nhi tử nàng ta nhào đến trên người nàng ta khóc lóc thảm thiết, miệng kêu: "Mẫu hậu đừng đi, mẫu hậu đừng đi."

Nghiêm Thiệu Ngọc ra lệnh cho người khiêng Nghiêm Uyển Xu đi, sau đó cung kính bước đến bên cạnh Hoàng thượng nói: "Thánh thượng đã chịu kinh sợ."

Hoàng thượng ngồi phịch xuống đất ngơ ngác, rồi hần lại ôm chân Nghiêm Thiệu Ngọc khóc lớn.

Giây phút đó, ta thực sự không phân biệt được ai mới là Hoàng thượng nữa.

MƯỜI CHÍN: Thiệu Đường đã đi...

Nghiêm Thiệu Ngọc ra lệnh cho người đỡ Hoàng thượng đi, những binh sĩ trong điện từ lâu đã rút vũ khí trong tay.

Ta hỏi Thiệu Phong, huynh trưởng Thiệu Đường của hần đang ở đâu.

Nghiêm Thiệu Ngọc bước đến nói với ta, Thiệu Đường đi làm một việc cho Nghiêm gia, sẽ sớm quay về.

Hần còn nói: "Vô Ưu và Cảnh Minh đã được đưa về Nam Ẩn Viên rồi, bọn nó nhớ mẫu thân, người mau về thăm con đi."

Thiệu Phong hộ tống ta suốt đường, không còn thấy thi thể của bất kỳ ai ở trong cung nữa, nhưng vẫn có thể thấy vết máu.

Ta gần như không còn nhận ra hoàng cung này, nơi ta đã lớn lên.

Đến Nam Ẩn Viên, ta lại hỏi Thiệu Phong một lần nữa, rốt cuộc Thiệu Đường đã đi đâu.

Thiệu Phong không đáp lời ta, chỉ bảo ta đi xem các con.

Ta im lặng rồi nói: "Bàn cờ song lục mà huynh trưởng của đệ nhờ người làm cho ta, ta đã để lại trong cung, phải tìm cách lấy về cho bằng được. Đặc biệt là hai viên xúc xắc, không được thiếu một cái nào. Nếu thấy Mặc Hương thì cũng đưa nàng ấy về đây."

Thiệu Phong vội vàng đồng ý rồi nhanh chóng rời đi.

Vô Ưu và Cảnh Minh thấy ta thì rất vui mừng, bọn nhỏ vây quanh gọi mẫu thân ơi mẫu thân.

Vô Ưu đã nói rất giỏi, con bé kể cho ta nghe rất nhiều chuyện mới, còn Cảnh Minh thì thỉnh thoảng nói chen vào vài câu để phụ họa cho tỷ tỷ.

Chúng hỏi phụ thân đã đi đâu, ta không trả lời được, chỉ nói với chúng rằng phụ thân sẽ sớm quay trở về.

Ta không biết Thiệu Đường đã đi đâu, trong lòng vô cùng lo lắng.

Thiệu Phong tìm được bàn cờ song lục rồi phi ngựa mang về ngay. Đệ ấy nói với ta rằng Mặc Hương đã ch trong loạn lạc, có lẽ nàng đã bị người của Nghiêm Uyển Xu gi.

Đệ ấy còn nói với ta, Nghiêm Thiệu Ngọc đã cho người chôn cất Mặc Hương chu đáo và ban thưởng cho gia đình nàng.

Nghiêm Thiệu Ngọc luôn hành sự chu toàn, chăm chút đến từng chi tiết như vậy.

Ta vẫn phải cảm kích hắn, ta cảm tạ hắn đã lo liệu chu toàn cho Mặc Hương. Bao nhiêu năm qua, Mặc Hương như một người tỷ tử của ta.

Giờ đây ta chỉ muốn gặp Thiệu Đường, ta nhớ chàng đến nỗi muốn điên lên.

Ta biết Thiệu Phong có điều giấu ta, nhưng ta không muốn làm khó đệ ấy. Có lẽ sau khi ta ngủ một giấc rồi thì Thiệu Đường sẽ trở về.

Đợi chàng trở về, chúng ta lại tiếp tục cuộc sống nhỏ bé của mình, thiên hạ là của nhà ai cũng chẳng quan trọng.

Không khí ở Nam Ấn Viên rất yên bình nhưng lòng ta không yên được.

Hai ngày trôi qua, vẫn không có tin tức gì của Thiệu Đường, ta sắp không chịu nổi nữa rồi, ngay cả Vô Ưu và Cảnh Minh cũng không thể khiến ta phân tâm.

Cuối cùng Nghiêm Thiệu Ngọc cũng đến. Ta nhìn hắn, người nam nhân luôn ung dung này, thế mà giờ đây vẻ mặt của hắn lại có chút bất an.

Hắn nói với ta, Thiệu Đường đã không còn ở trên nhân gian nữa.

Tai ta nghe thấy một tiếng vang rất lớn, có thứ gì đó vỡ vụn. Trong miệng ta dâng lên vị tanh ngọt, có lẽ đó là máu.

Nghiêm Thiệu Ngọc tiến đến định đỡ ta nhưng ta ngăn hắn lại.

Ta chỉ muốn biết, tại sao trong cơn phong ba này những người không đáng ch nhất lại phải ch. Có phải người của Hoàng thượng và Nghiêm Uyển Xu đã gi chàng hay không?

Tại sao lại gi Thiệu Đường, ta đã nghĩ họ sẽ kéo ta xuống địa ngục nhưng ta không ngờ lại là Thiệu Đường...

Nghiêm Thiệu Ngọc nói với ta, việc xây dựng tân đô chẳng qua chỉ là cái cớ. Chúng thông qua việc chiêu mộ dân phu để trà trộn tư binh của mình vào Lạc Châu gần kinh thành. Việc phái Thiệu Đường đi giám sát xây dựng cũng là một phần trong âm mưu của chúng, biến chàng thành một thủ đoạn đánh lạc hướng.

Ngoài Thiệu Đường ra, Hoàng thượng còn phái một số người

chống đối thế lực Nghiêm gia cũng đi tham gia cái gọi là xây dựng tân đô.

Những người này cố ý gây khó dễ cho Thiệu Đường, khiến chàng bị vướng bận trong những việc vặt vãnh, rồi thừa cơ trà trộn vào để cung cấp vũ khí cho tư binh.

Sau đó họ tìm cách giam lỏng Thiệu Đường, dùng tính mạng của ta và các con để uy hiếp chàng viết một bài văn tố cáo cái gọi là dã tâm của Nghiêm gia.

Họ muốn để Thiệu Đường, một người của Nghiêm gia làm chứng rằng Nghiêm gia đã có ý đồ xấu xa từ lâu.

Chỉ là không ngờ ta hành động quá nhanh, để Nghiêm gia đưa các con đi, Nghiêm Uyển Xu và Hoàng thượng bèn giam cầm ta trong cung để ép buộc Thiệu Đường.

Nghe đến đây ta vô cùng bi phẫn, ta gào lên với Nghiêm Thiệu Ngọc:

"Các người đã có chuẩn bị từ trước rồi phải không, nếu Nghiêm gia liên kết với Tào gia thì những tư binh này có tính là gì đâu. Nghiêm gia không có tử sĩ sao? Không có người đi cứu Thiệu Đường sao? Ta ở trong cung thì sao chứ, ta đã không muốn sống từ lâu lắm rồi. Người Nghiêm gia các người giỏi nhất là quyết đoán, lẽ nào các người không hiểu phải làm thế nào sao!!"

Mắt Nghiêm Thiệu Ngọc đỏ lên, hấn bất chợt áp sát ta, nói:

"Đúng vậy, trong mắt Công chúa, người Nghiêm gia chúng ta lạnh lùng nhất, bình tĩnh nhất, có được có mất. Nhưng người và Thiệu Đường đã ở bên nhau bao nhiêu năm, lẽ nào không biết Nghiêm gia cũng có một kẻ si tình!"

Ta không nhịn được kêu lên: "Người có thể cứu chàng, chàng là

kẻ si tình nhưng người thì không! Người không phải, chàng là người Nghiêm gia của người, chàng là đệ đệ của người!"

Hắn quay lưng lại, nói với ta: "Tổ Ngọc, người còn có Vô Ưu và Cảnh Minh. Người là một người mẫu thân, một lát nữa phu nhân của Thiệu Tuyên sẽ đến bầu bạn với người nên đừng làm chuyện đại dột."

Nói xong, hắn lập tức rời đi.

HAI MƯƠI: Tan nát

Phu nhân của Thiệu Tuyên là Hoắc Tu Nghi đến bầu bạn với ta. Năm đó khi ta và Thiệu Đường ra khỏi kinh thành đón nàng, nàng vẫn còn là một tiểu cô nương.

Vài năm trôi qua, nàng đã trưởng thành thành một quý phụ thế gia vừa dịu dàng vừa kiên định.

Khi nàng vào kinh thành rồi gặp phải biến cố phế Thái tử, đã có một quãng thời gian nàng không thể thành thân với Thiệu Tuyên nên được ta sắp xếp ở trong phủ Công chúa nhằm bảo toàn thể diện cho nàng.

Từ đó nàng luôn cảm kích ta.

Nghiêm gia muốn tổ chức tang lễ long trọng cho Thiệu Đường. Họ nói chàng đã hy sinh thân mình để trừ khử phe cánh của yêu hậu.

Đáng lẽ ta phải là nhân vật chính trong tang lễ, nhưng giờ đây dường như linh hồn ta đã không còn nằm trong thân xác nữa rồi.

Nhưng ta nhất định sẽ tham dự tang lễ của Thiệu Đường. Ta đã vắng mặt tang lễ của mẫu phi rồi, ta nhất định phải tiễn Thiệu

Đường một đoạn đường.

Khi đó Nghiêm Uyển Xu sợ có người thừa cơ cướp ta đi trong tang lễ của mẫu phi nên trực tiếp bảo ta "đau buồn quá độ" không thể ra khỏi cung.

Trong đời người không thể tiễn biệt người thân thiết nhất, cảm giác đau đớn như kim đâm vào tim.

Ta hận Nghiêm Uyển Xu. Ta và Thiệu Đường là những người vô tội nhất, vậy mà nàng ta lại cố tình làm tổn thương chúng ta.

Ta cũng hận bản thân mình vô dụng, có lẽ nếu ta tự kết liễu sớm hơn thì Thiệu Đường đã không phải hy sinh vì ta.

Không ai nói cho ta biết Thiệu Đường đã chết như thế nào, Nghiêm Thiệu Ngọc ra lệnh không cho phép ai nói cho ta biết.

Nhưng nhìn thái độ điên cuồng của Nghiêm Uyển Xu, ta hiểu chắc chắn Thiệu Đường đã tự kết liễu sinh mệnh của mình.

Những tai mắt bên cạnh chàng nhanh chóng truyền tin tử về Nghiêm gia, nói Thiệu Đường bị phản tặc giết chết, Nghiêm gia lập tức nhân cơ hội này liên kết với Tào gia để cứu giá.

Đối với Nghiêm gia, đây không phải là kế sách tốt nhất, họ có năng lực cứu Thiệu Đường đi.

Ta nghĩ, Thiệu Đường làm thế là vì ta.

Nếu họ cứu Thiệu Đường đi, ta - người bị giam cầm trong thâm cung sẽ trở thành con tin vô dụng và sẽ bị giết ngay lập tức.

Nhưng ta vẫn không hiểu, dù Thiệu Đường có hy sinh hay không thì ta đã không còn giá trị gì đối với Nghiêm gia từ lâu rồi. Tại sao đến phút cuối cùng Nghiêm Uyển Xu vẫn lấy ta ra

làm con tin?

Có lẽ đây là thỏa thuận giữa Thiệu Đường và Nghiêm Thiệu Ngọc.

Chàng hy sinh vì Nghiêm gia, để Nghiêm gia danh chính ngôn thuận, chính nghĩa lẫm liệt tiêu diệt kẻ địch chính trị, điều kiện là nhất định phải bảo vệ ta chu toàn.

Đây không phải là một thương vụ có lời, ta không biết tại sao Nghiêm Thiệu Ngọc lại đồng ý.

Hắn hiểu rõ lợi, hại đến vậy thì đáng lẽ hắn phải cứu Thiệu Đường ra, đáng lẽ phải kiên quyết không quan tâm đến sống chết của ta mới đúng.

Năm đó để không trở thành Phò mã của ta, những thủ đoạn mà hắn làm ra có thể nói là vô cùng dứt khoát.

Ta không hiểu, tại sao hôm nay hắn không dứt khoát bỏ mặc ta để cứu Thiệu Đường như vậy.

Ta nghĩ mãi không thông đến mức sắp phát điên lên. Máu trong huyết quản ta sôi trào, ta không ăn không uống nhưng tinh thần lại rất tỉnh táo.

Hoắc Tu Nghi đưa chén nước đến bên miệng ta, nước mắt rơi từng giọt từng giọt xuống.

Ta an ủi nàng: "Đừng khóc nữa, những ngày tháng tốt đẹp của Nghiêm gia sắp đến rồi, muội còn khóc cái gì."

Hoắc Tu Nghi khóc nói: "Tẩu tẩu, tẩu tẩu tốt của ta ời, trái tim người Nghiêm gia đâu phải đều làm bằng đá."

Ta như một cái xác không hồn trải qua toàn bộ tang lễ, ta thậm

chí còn không khóc nổi.

Lúc thủ lĩnh ta lặng lẽ tựa vào quan tài của Thiệu Đường. Ta mệt lắm rồi, ta thấy quan tài rất ấm áp, khi tựa vào rất thoải mái.

Nếu không có ta, cuộc đời này của Thiệu Đường sẽ như thế nào nhỉ.

Có lẽ chàng sẽ là cánh tay phải của Nghiêm Thiệu Ngọc. Dù không sánh được với hấn về độ nổi bật nhưng Thiệu Đường cũng có thể để lại ấn tượng sâu sắc, khó quên trong lòng người đời phải không.

Hoàng thượng ban cho Thiệu Đường một đồng thụ hiệu tốt đẹp. Thật nực cười, rõ ràng cái ch của Thiệu Đường là do hấn.

Lần này hấn cam tâm làm con rối của Nghiêm gia, không còn một chút can đảm nào để phản kháng nữa.

Nghiêm Uyển Xu chưa ch, lúc đó tay của Hoàng thượng run quá nên không d a m trúng chỗ hiểm, cũng không d a m sâu lắm.

Nghiêm Uyển Xu nhặt được một mạng về nhưng vẫn bị giam trong thiên lao.

Thực ra chẳng bằng nàng ta ch đi còn hơn, người Nghiêm gia thật độc ác, để nàng ta tiếp tục sống mà chịu tội.

Người ngoài nhìn vào tưởng là bọn họ đang niệm tình cốt nhục, thực ra ch đi Nghiêm Uyển Xu còn có thể thoải mái hơn.

Nghiêm Uyển Xu là một nữ nhân thông minh, tàn nhẫn và quyết đoán. Nếu như nàng ta là nam nhân thì thủ đoạn hấn cũng không kém gì Nghiêm Thiệu Ngọc.

Nàng ta muốn ép Nghiêm gia soán ngôi, khiến Nghiêm gia trở

thành loạn thần tặc tử.

Không ngờ Nghiêm gia lại kiên nhẫn đến thế. Họ khiến nàng ta thành yêu hậu rồi tiếp tục phù trợ cho Hoàng đế bù nhìn, về danh về nghĩa đúng là không có gì có thể chê trách.

Ta muốn đi gặp Nghiêm Uyển Xu nhưng Nghiêm Thiệu Ngọc không cho phép.

Ta nói: "Ta sẽ không làm gì nàng ta đâu, ta chỉ có nhiều điều không hiểu muốn hỏi nàng ta thôi."

Nghiêm Thiệu Ngọc nói: "Nếu như nghĩ mãi không hiểu thì đừng nghĩ nữa."

Hắn không cho ta gặp Nghiêm Uyển Xu, ta bèn hỏi hắn tại sao không bỏ mặc ta để cứu Thiệu Đường, sự quyết đoán sắc bén của hắn đi đâu rồi.

Ta cứ hỏi đi hỏi lại, trông cứ như bị ma ám.

Hắn kiên nhẫn lắng nghe chứ không đáp lại, cũng không giải thích.

Ta suy sụp, bắt đầu la hét như người điên, tay ta đánh loạn xạ vào người, vào mặt hắn, hắn cũng không tránh.

Cuối cùng ta mệt rồi, ta nghĩ ta lại nôn ra máu rồi, thế là ta ngất đi, bắt đầu chìm vào giấc ngủ dài.

Có lúc ta nửa tỉnh nửa mê, cảm giác bên cạnh có người, ta còn tưởng là Thiệu Đường đã về.

Chàng nói: "Nương tử, nương tử, nho Nam Ấn Viên đã chín rồi, phải mau hái xuống thôi không thì chim sẽ ăn hết mất."

Ta nói: "Thieu Đường, chàng mau đi hái cho thiếp một chùm nho lớn nhất rồi rửa sạch để thiếp ăn. Thiếp thấy không được thoải mái trong người, thiếp rất muốn ăn thứ gì đó chua chua ngọt ngọt."

Chàng nói: "Ta đi hái cho nàng."

Trong cơn mơ có người đút từng quả từng quả cho ta ăn.

Nho Nam Ấn Viên năm nay ngọt quá, thật sự rất ngọt.

Chương 6

HAI MƯƠI MỐT: Nhà Trần suy tàn

Ta không muốn tỉnh lại nhưng vẫn phải tỉnh lại.

Khi tỉnh lại ta đang ở Nghiêm gia, ở trong tiểu viện nơi Thiệu Đường từng ở trước khi thành thân.

Trong gương, ta như một con ma, thật kinh ngạc là ta vẫn còn sống.

Ta bắt đầu dần ăn uống trở lại, chậm rãi trông có sức sống hơn. Ta phải sống cho thật tốt, bởi vì Thiệu Đường không muốn ta ch.

Nghe nói Hoàng thượng bị bệnh, hắn đã bị kinh hãi quá lớn.

Ban đầu còn chưa sao, sau đó hắn được an ủi từ mấy cung nữ xinh đẹp rồi đắm chìm trong đó, kết quả là cơ thể bị kiệt quệ.

Ta nghe xong vừa cười vừa khóc.

Không chịu nổi khuê tú danh môn, luôn phải tìm kiếm an ủi từ nơi các cung nữ xinh đẹp.

Phụ hoàng cũng thế, phế Thái tử cũng thế, bây giờ Hoàng thượng cũng vậy.

Sinh mẫu của Hoàng thượng chính là một cung nữ quét dọn có

dung mạo xuất chúng, sở thích của nam nhân Trần gia đúng là một vòng tuần hoàn.

Nhưng họ lại rất phụ thuộc vào khuê tú danh môn.

Phụ hoàng phụ thuộc vào Tiết Hoàng hậu, phế Thái tử phụ thuộc vào Thái tử phi, Hoàng thượng cũng phụ thuộc vào Nghiêm Uyển Xu, đúng là ham mê sắc dục nhưng hèn nhát đến tận xương tủy.

Hoàng thượng bị bệnh, một khi băng hà thì nhi tử của Nghiêm Uyển Xu sẽ kế thừa ngôi vị. Vị tiểu hoàng đế non nớt này chỉ có thể càng dựa dẫm vào Nghiêm gia.

Đứa trẻ đó, nó đã từng hỏi ta rằng ch có đau không. Cả đời của đứa trẻ đó, có lẽ nó chỉ hy vọng mẫu hậu của nó yêu thương mình.

Trong khoảng thời gian này, Vô Ưu và Cảnh Minh luôn được Nghiêm gia chăm sóc.

Nghiêm gia quả là tận tình chu đáo đối với ta và các con, không một ai đến oán trách rằng ta liên lụy đến Thiệu Đường.

Ta không nên oán hận nữa, nếu đã sống thì hãy nhìn về phía trước.

Trong kinh thành chắc sẽ không có biến cố lớn nữa, có lẽ sau này cuộc sống của ta sẽ là trông nom hai đứa con rồi sống đến cuối đời.

Ta sẽ nhìn chúng lớn lên, thành gia lập nghiệp, con cháu đầy đàn, rồi đến lúc tuổi già sức yếu, ta sẽ đi theo Thiệu Đường.

Không biết Thiệu Đường có đợi ta ở cầu Nại Hà không, đến lúc đó chắc chàng sẽ không nhận ra ta nữa.

Hoàng thượng muốn gặp ta một lần, nhưng Nghiêm Thiệu Ngọc lấy cớ thân thể ta yếu không thích hợp để vào cung diện kiến mà ngăn cản.

Ta vẫn rất tò mò, không biết rốt cuộc tam ca nhu nhược của ta muốn nói gì nhưng Nghiêm gia không muốn để ta đi, ta cũng không muốn gây rắc rối.

Hoàng thượng nhiều lần yêu cầu ta vào cung, Nghiêm Thiệu Ngọc cũng nhiều lần ngăn cản.

Ta thấy khá lạ. Rốt cuộc tam ca gần đất xa trời của ta muốn nói gì với ta, có phải là người sắp chết thì muốn nói câu nào đó tốt đẹp không?

Ta cứ cảm thấy những gì hần muốn nói sẽ không phải là những lời hay ho gì, có lẽ những điều hần nói sẽ lại kéo ta xuống địa ngục.

Sức khỏe của ta đã khá hơn nhiều, bèn dẫn Vô Ưu và Cảnh Minh quay về Nam Ấn Viên.

Ta lại để Tô lão phu tử tái xuất giang hồ, làm thầy cho Vô Ưu và Cảnh Minh.

Tô lão phu tử cũng già rồi nhưng vẫn thích ăn thịt kho đậu que.

Luống đậu que trong vườn vẫn tươi tốt như xưa, lão Trình chăm sóc chúng rất tốt.

Lão Trình nên an hưởng tuổi già rồi. Ta để lão ở lại Nam Ấn Viên hưởng phúc, bầu bạn với Vô Ưu và Cảnh Minh.

Cái ch của Thiệu Đường khiến ông lão này tan nát cõi lòng, lão vẫn gắng gượng muốn tiếp tục hầu hạ ta.

Hoa cỏ trong Nam Ấn Viên vẫn như xưa, tươi tốt um tùm, không cần người chăm sóc nhiều, tự sinh tự diệt vẫn sống rất tốt.

Ta tiếp tục làm người nhàn rỗi của ta, phong vân biến ảo ngoài kia không liên quan đến ta, ta vẫn vô dụng như xưa.

Hoàng thượng băng hà, tiểu Hoàng thượng đăng cơ.

Năm người nhi tử của phụ hoàng đều đã ch hết, ước chừng nếu người ở dưới tuổi vàng biết được cũng sẽ không đau lòng lắm, chỉ cảm thán vận mệnh mà thôi.

Nghiêm đại học sĩ trở thành Nhiếp chính vương, Nghiêm Thiệu Ngọc trở thành Trấn Quốc công.

Không lâu sau, hần là tiểu hoàng đế sẽ học cách nhường ngôi thoái vị.

Điều chờ đợi đứa trẻ này là gì đây, một chén thuốc độc, hay là cạo đầu đi tu?

Cũng khó trách Nghiêm Uyển Xu chọn không yêu thương nó. Ai có thể trơ mắt nhìn con mình đi đến kết cục bi thảm được chứ.

Tiểu Hoàng thượng bị bệnh, hy vọng ta vào cung thăm nó.

Ta thật sự không hiểu, người này tiếp nối người kia, tại sao họ cứ nhất định phải ép ta vào cung làm gì.

Tiểu Hoàng thượng bị bệnh khá nặng, nếu nó ch trước khi thoái vị thì có lẽ Nghiêm gia sẽ gặp chút phiền toái.

Để an ủi nó, ta có thể vào cung nhưng cần có Trấn Quốc công phu nhân đi cùng.

Trần Quốc công phu nhân, thê tử của Nghiêm Thiệu Ngọc là Tiết Nguyệt Hoa, xuất thân từ nhị phòng Tiết gia.

Nhị phòng Tiết gia luôn không có thành tựu gì trên đường làm quan, nên người tài giỏi như Tiết Nguyệt Hoa phải gả cho gia tộc đối địch là Nghiêm gia.

Không ngờ từ đó trong họa có phúc, nhờ thế mà họ mới như được mở ra đường sống.

Những người khác trong Tiết gia đã vì tham gia phản loạn mà đầu rơi máu chảy trên pháp trường từ lâu.

Tiết Nguyệt Hoa như một pho tượng Phật, ta không thể nhìn rõ biểu cảm của nàng.

Ta lại một lần nữa cảm thán, nàng rất xứng đôi với Nghiêm Thiệu Ngọc.

HAI MƯƠI HAI: Giang sơn đổi chủ

Tiểu Hoàng thượng trông không được tốt lắm, nó gầy yếu và không có tinh thần.

Đây là một đứa trẻ sinh ra đã là quân cờ, phụ mẫu chưa từng thực sự che chở cho nó.

Nó yếu ớt gọi ta là cô cô. Ta sờ trán nó, hỏi nó có muốn ăn gì không.

Nó lắc đầu, sai người lấy ra một cái hộp trang sức, cái hộp được niêm phong kín. Tiểu Hoàng thượng nói:

"Cô cô, phụ hoàng nói đây là đồ trang sức mà mẫu hậu yêu thích nhất, trăm biết mẫu hậu vẫn còn sống, có thể đưa cái hộp này

cho mẫu hậu được không. Phụ hoàng không còn nữa, nếu trẫm cũng không còn nữa, hãy để nó ở bên cạnh mẫu hậu."

Ta thở dài rồi nói với nó, ta không làm được.

Ta không muốn nói dối trẻ con, ta biết Nghiêm gia sẽ không để ta đi gặp Nghiêm Uyển Xu.

Tiểu Hoàng thượng bắt đầu khóc, nó khóc đến mức thở nghẹt thở. Ta thấy có chút sợ hãi, ta sợ đứa trẻ này không thở được.

Vào lúc quan trọng nhất vẫn phải nhờ Trán Quốc công phu nhân ra mặt, nàng bước tới nhận lấy cái hộp, nói:

"Thánh thượng đừng gấp, thần phụ sẽ nghĩ cách giải mối lo vì thánh thượng."

Tiểu Hoàng thượng nghe xong lập tức ngừng khóc, nó hỏi: "Phu nhân thật sự có thể giúp trẫm sao?"

Tiết Nguyệt Hoa nghiêm túc nói nàng có thể cố gắng thử.

Sau khi ra khỏi cung, ta nhìn Tiết Nguyệt Hoa rồi không nhịn được nói:

"Phu nhân sẽ trực tiếp đưa cái hộp này cho Quốc công phải không."

Tiết Nguyệt Hoa khen ta là người thông minh.

Ta chỉ thấy thương tâm, cái hộp này để bên cạnh tiểu Hoàng thượng có lẽ còn là một niềm an ủi, giờ ai biết nó sẽ ra sao.

Đáng tiếc, ta không thể bao đồng nhiều chuyện như thế, ta không có năng lực đó.

Dù Nghiêm Uyển Xu có nhận được cái hộp này cũng sẽ không để tâm tới, trong lòng nàng ta ngoài hận thù thì còn có thể có gì nữa chứ.

Tóm lại, ta cảm thấy cái hộp này là vật vô nghĩa.

Có thể nó sẽ bị đốt đi, có thể sẽ bị chôn đi, không ai quan tâm nó đi đâu nữa.

Lúc này, ta vẫn chưa biết những thứ trong cái hộp này sẽ mang đến cho ta bao nhiêu đau khổ.

Không ai biết rõ cái hộp có được giao đến tay Nghiêm Uyển Xu hay không, nhưng sau đó Trần Quốc công phu nhân mang từ thiên lao ra một bức thư, là do Nghiêm Uyển Xu viết.

Tiểu Hoàng thượng xem xong, bệnh tình có đỡ hơn một chút.

.....

Ta thường nghĩ người nghĩ về Thiệu Đường, thời gian ở Nam Ấn Viên trôi qua rất chậm.

Thị nữ hầu cận bên người ta là Tiểu Lê nói ta vẫn đẹp như xưa, ta cười nói không thể nào.

Ta là góa phụ giàu có xinh đẹp nổi danh kinh thành, trong tay có một đồng sản nghiệp, vả lại ta vẫn còn trẻ.

Ta không ra ngoài, không giao tiếp xã hội, phải dịp bất đắc dĩ lắm mới phải ra ngoài một chuyến, khi ấy ta sẽ đón nhận những ánh nhìn kỳ lạ.

Sức khỏe của tiểu Hoàng thượng khi tốt khi xấu, người ta đã bắt đầu lén lút bàn tán chuyện thay đổi triều đại.

Một khi giang sơn đổi chủ, thân phận tiền triều của ta, tài sản tiền triều của ta, không biết Nghiêm gia sẽ sắp xếp tất cả của ta như thế nào.

Thậm chí có người nói Nghiêm gia sẽ gả ta đi lần nữa, còn đến lúc đó tài sản của ta nên thu về triều đình thì thu về triều đình.

Dù vậy, hẳn Nghiêm gia sẽ để lại cho ta những của cải riêng, đó cũng là một số tiền lớn.

Có lẽ có người nào đó xuất thân khốn khó mà đi theo Nghiêm gia, đang chờ đợi nhặt được ta - món bánh béo bở này.

Không bao lâu sau những lời đồn đó không còn nữa. Có lẽ là do người Nghiêm gia làm, những lời đồn quá ly kỳ ấy làm tổn hại thể diện Nghiêm gia.

Tiền tài là vật ngoài thân, ta và Thiệu Đường từng được gọi là phu thê tỳ hưu. Chúng ta sinh ra trong nhung lụa, nhưng không thể tìm được niềm vui từ chốn phù hoa.

Nếu Nghiêm gia muốn tài sản của ta thì cứ việc lấy đi, phủ Công chúa cũng có thể cho họ, chỉ cần họ để lại Nam Ấn Viên cho ta là được.

Người ta muốn quan tâm đều không còn nữa, thế thì ta còn để ý đến tiền bạc làm gì chứ.

Cuối cùng chiếu thư nhường ngôi của tiểu Hoàng thượng cũng được viết ra, rốt cuộc Nghiêm gia cũng bước lên đỉnh cao quyền lực trong vô vàn tiếng ca tụng.

Ta giống như không bị ảnh hưởng gì, sản nghiệp của ta vẫn như cũ, cuộc sống của ta vẫn như cũ.

Nhiếp chính vương trở thành Hoàng thượng, Nghiêm Thiệu

Ngọc thuận lý thành chương trở thành Thái tử.

Thiệu Đường được truy phong là Hộ quốc công, còn ta là quả phụ của Thiệu Đường thì được ban chỉ phong làm Vệ quốc phu nhân.

Dưới ánh mắt ghen tị của người khác, ta tiếp tục sống những ngày tháng thoải mái. Ai ai cũng đều khen ngợi rằng Nghiêm gia quả thật biết cách đối nhân xử thế.

HAI MƯƠI BA: Triều đại mới, vận may mới

Triều Đại Khánh đã sụp đổ, là một Công chúa của triều Đại Khánh nhưng ta không hề thấy đau buồn, có lẽ ta là kẻ bất trung bất hiếu.

Triều đại mới mang đến vận may mới, kinh thành chìm trong bầu không khí hân hoan. Việc xây dựng kinh đô ở Lạc Châu lại được khởi công, triều mới sẽ đóng đô ở Lạc Châu, còn kinh thành hiện tại sẽ được gọi là Thăng Đô.

Những tài liệu khảo sát mà Thiệu Đường để lại trước đây giờ đã phát huy tác dụng lớn. Thực ra việc đóng đô ở Lạc Châu là một ý tưởng hay, giao thông ở đó phát triển hơn.

Quốc hiệu của triều đại mới là Trang, bắt nguồn từ Nghiêm gia. Theo truyền thuyết, Nghiêm gia xuất phát từ Sở Trang Vương - một trong Xuân Thu Ngũ Bá.

Mọi thứ đều rất tốt đẹp, vạn vật đều tràn đầy sinh khí. Chỉ có điều ta hơi phân vân. Sau khi tân kinh được xây dựng xong, không biết ta có nên đến đó định cư hay tiếp tục ở lại Nam Ấn Viên.

Các quan lại quyền quý đều sẽ chuyển đến tân kinh sinh sống. Dù cố đô vẫn giữ được phần nào sự phồn hoa nhưng chắc chắn

không thể sánh bằng tân kinh được.

Ta quyết định sắp xếp cơ nghiệp ở tân kinh cho Vô Ưu và Cảnh Minh, khi chúng lớn hơn một chút sẽ đến đó sinh sống. Còn ta sẽ ở lại Nam Ấn Viên đến cuối đời, không đi đâu cả.

Trước khi tân kinh được xây dựng xong, triều đại mới tạm thời sử dụng cung điện cũ của triều Đại Khánh. Các quan lại quyền quý đều bận rộn lo việc an cư lập nghiệp ở tân kinh.

Ta giao phó những việc vụn vặt này cho Thiệu Phong và Thiệu Tuyên. Hiện giờ họ đều được phong vương, có rất nhiều thuộc hạ giúp việc.

Người trong phủ Công chúa, ai muốn ở lại Nam Ấn Viên với ta thì ở, ai không muốn thì có thể đến phủ đệ mới. Họ cũng có thể được tự do ra đi để bắt đầu cuộc sống mới.

Do có nhiều khoản chi tiêu, ta đã bán đi một số đồ vật trong phủ Công chúa và một phần điền sản để chuẩn bị tái lập cơ nghiệp ở kinh đô mới.

Toàn là những việc tục lụy, khiến ta bận rộn đến nỗi không có nhiều thời gian để suy nghĩ vãn vỡ. Ta nghĩ từ nay cuộc đời của mình chắc sẽ không còn biến cố gì nữa.

Ta vẫn khá để tâm đến vị tiểu hoàng đế cuối cùng của triều Đại Khánh. Nó được phong tước An Thuận hầu, được giao cho Thiệu Phong trông nom.

Trông nom cũng chính là giám sát. Thiệu Phong nắm giữ binh quyền trong tay, có đệ ấy ở đó, dù có ai muốn lợi dụng tiểu hoàng đế để gây rối cũng rất khó khăn.

Cuối cùng, ta là cô cô của nó nhưng lại chẳng hề quan tâm gì đến nó. Hai người của tiền triều không nên gần gũi nhau, có lẽ

tách ra thì mỗi người còn được bình an.

Ta là người tuổi rùa, rúc người vào vỏ là tài năng duy nhất của ta, không ngờ lại được hưởng phúc chung. Những ngày còn lại của ta, nói nghe cho hay là tuế nguyệt yên bình, nói không hay thì chính là nằm yên chờ ch.

Sau này Cảnh Minh sẽ kế thừa tước vị Quốc công, còn Vô Ưu được đặc cách phong làm Quận chúa.

Người Nghiêm gia sẽ chăm sóc chúng, ta cũng chỉ cần sắp xếp cho chúng vài cơ nghiệp, sau đó chắc ta sẽ rảnh rỗi không có việc gì để làm.

Ta chưa đến ba mươi tuổi đã chuẩn bị về hưu sớm rồi.

Không biết Nghiêm Uyển Xu giờ ra sao, nghe nói An Thuận hầu từng xin cho nàng ta được thả ra.

Có vẻ như không được chấp thuận.

Mọi thứ náo nhiệt của Nghiêm gia đều không liên quan gì đến nàng ta, dường như nàng ta là người khổ sở nhất.

Ta rất muốn hỏi nàng ta, khi xưa nàng ta gây ra những chuyện đó là vì điều gì.

Ngoài việc hại ch Thiệu Đường thì chẳng có gì cả.

Ta hy vọng họ thả nàng ta ra, hy vọng nàng ta được tận mắt nhìn thấy kinh đô mới xây dựng xong, cung điện cũ dần dần bị bỏ hoang, Nghiêm gia ngồi vững trên ngai vàng và người đời quên đi nàng ta là ai.

Có lẽ nàng ta sẽ chỉ thẳng vào mặt ta mà hỏi, một kẻ cự thân Trần gia như ta, rốt cuộc ta đặc ý vì điều gì.

Ta chỉ muốn nhìn thấy nàng ta - một người xuất thân Nghiêm gia - đối diện với giang sơn của Nghiêm gia mà trong lòng chỉ toàn là bất mãn.

Không ngờ tin tức truyền đến, nói rằng Nghiêm Uyển Xu đã ch trong thiên lao.

HAI MƯƠI TƯ: Chiếc hộp?

Nghiêm Uyển Xu ch vào thời điểm này quả thật rất kỳ lạ, như thể là để tuần táng cho triều Đại Khánh vậy.

Cuối cùng, người đầu tiên ch sau khi Nghiêm gia có được giang sơn lại là người Nghiêm gia.

Cái ch đối với nàng ta mà nói có lẽ là một sự giải thoát, dù sao nàng ta cũng đã chẳng còn gì để luyến tiếc.

Khi nghe tin nàng ta ch, ta cũng không còn căm hận nàng ta nữa.

Đáng lẽ ta và nàng ta phải có cùng số phận như nhau, chỉ là ta tình cờ may mắn hơn nên mới không trở thành oan hồn tiền triều.

Ta như một người già thích hồi tưởng về chuyện xưa vậy.

Khi ấy Thái tử bị phế truất thành thường dân và bị đuổi ra khỏi kinh thành, không biết Thái tử phi có đi theo hắn không, nữ nhân đó giờ ra sao rồi.

Hiện giờ Tào gia đã được trọng dụng, còn người thê tử nửa điên nửa dại của Nhị Hoàng tử bây giờ thế nào.

Ta đã từng dò hỏi về chuyện của nàng, lúc đó nàng bị giam cầm

trong phủ của Nhị Hoàng tử, không ai được phép đến gần.

Ta không nhin được lên hỏi Thiệu Phong.

Tào Tuyết Lan - phu nhân của Thiệu Phong trả lời ta rằng vị phu nhân Tào gia này hiện đang tu hành ở Tĩnh Từ Am ngoại thành.

Sau khi biết được, ta đã gửi cho nàng những đồ vật mà mẫu phi của ta đã từng dùng ở Báo Quốc Tự.

Ta không phải là thánh mẫu phát thiện tâm, mà là vật thương kẻ đồng loại, thổ ch cáo sấu.

Triều đại mới đã bắt đầu, thế sự dần dần ổn định, hy vọng hậu cung của triều đại mới cũng sẽ bình yên thuận lợi.

Các quan lại quyền quý vẫn sẽ phải cho con cái thành hôn với nhau, nhưng mong rằng sẽ không còn nhiều nỗi buồn vui ly hợp như thế nữa.

Hy vọng sẽ có ít nữ nhân bất hạnh hơn.

Nghe nói kinh đô mới xây dựng rất nhanh, rất khí phái.

Tân hoàng rất hiền minh, Thái tử rất có năng lực, mọi người đều nóng lòng muốn hưởng đến cuộc sống mới.

Ta cứ ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, thậm chí còn mập ra một chút, dáng vẻ phát tướng ở tuổi trung niên đã bắt đầu xuất hiện.

Đợi khi kinh đô mới hoàn toàn xây dựng xong, ta cũng phải theo đại chúng đến kinh đô mới mở rộng tầm mắt, xem thử cơ nghiệp mà Thiệu Phong và Thiệu Tuyên giúp bọn nhỏ Vô Ưu sắp xếp như thế nào.

Ta đã xem qua bản vẽ và danh sách, cảm thấy hơi quá, nếu

Thiệu Đường còn sống chắc chắn chàng cũng sẽ thấy quá xa xỉ, nhưng hai vị thúc thúc lại thấy bấy nhiêu đó chẳng là gì cả.

Thôi vậy, bán nốt tài sản và đồ đạc của phủ Công chúa cũ đi, xử lý xong thì bù cho Thiệu Phong họ.

Sau này Vô Ưu và Cảnh Minh một đứa lấy phu quân một đứa cưới thê tử không thể không làm phiền các thúc thúc, không thể để họ tốn kém quá nhiều.

Khi Thiệu Đường còn sống, ta chưa từng quản lý cơ nghiệp, giờ đây ta cảm thấy những việc này cũng rất thú vị.

Vô Ưu đã lớn khôn, tiện thể dạy con bé một chút, qua vài năm nữa sẽ phải gả đi rồi.

Ta lén lút nhờ Hoắc Tu Nghi và Tào Tuyết Lan giúp ta nhìn ngó xung quanh. Hai người họ là Vương phi, ai mà chẳng nề mặt ba phần.

Kết quả hai người họ cười nhạo ta quá gấp gáp, ta nói với họ, rể tốt không dễ tìm, đâu phải ai cũng may mắn như hai người.

Kết quả họ nói đều là hôn nhân mù, mèo mù vớ cá rán. Nói xong chúng ta cười rộ lên.

Cuộc sống vốn rất tốt đẹp, đáng tiếc biến cố đến quá nhanh.

Chiều hôm đó, ta uể oải nửa mê nửa tỉnh. Ta không biết rằng lúc này đang có một cỗ xe ngựa đang điên cuồng chạy về phía Nam Ấn Viên.

Nam Ấn Viên vốn ở ngoại thành, hiện giờ người ở cố đô đều đang bận rộn ở tân kinh, nơi này của ta vắng tanh vắng ngắt, xung quanh không một bóng người.

Nữ nhân trên xe là Tiết Nguyệt Hoa, nàng tóc tai rối bù, trong lòng còn ôm một chiếc hộp.

Nàng đã là Thái tử phi rồi vậy mà lại để bản thân chật vật như thế.

Phía sau xe ngựa có quân đuổi theo, truy đuổi rất gấp, càng lúc càng gần nhưng xe ngựa cũng càng lúc càng gần Nam Ấn Viên.

Thị vệ ở cổng nghe thấy tiếng ồn ào kỳ lạ từ xa, phát hiện có điều bất thường nên vội vàng sai người thông báo cho ta.

Lúc này, xe ngựa dừng lại trước cổng Nam Ấn Viên, Tiết Nguyệt Hoa nhảy xuống xe điên cuồng hét lớn đòi gặp ta.

Quân lính đuổi theo đã đến gần, trong khi các thị vệ thấy dáng vẻ điên loạn của nàng nên không dám tự ý mở cổng.

Lúc này ta đang chạy hết tốc lực ra cổng lớn, vừa chạy vừa ra lệnh mở cổng ngay.

Cổng mở ra, ta nhìn thấy Tiết Nguyệt Hoa đang đứng ở cổng, nàng giơ cao một chiếc hộp, trông rất quen mắt.

Quân lính đuổi theo phía sau bắn tên về phía nàng, tuy không bắn trúng nhưng có vẻ như bọn chúng đang cảnh cáo.

Tiết Nguyệt Hoa hoàn toàn không để ý. Nàng ném chiếc hộp về phía ta, bởi vì cách quá xa nên ta không đón được, chiếc hộp rơi xuống đất, vật bên trong rơi ra ngoài.

Thật không ngờ đó lại là một miếng ngọc song ngư bửu mịch.

Ta chợt nhớ ra, đây không phải là chiếc hộp mà tiểu hoàng đế nhờ ta giao cho Nghiêm Uyển Xu sao?

Tiết Nguyệt Hoa thấy ta nhìn thấy miếng ngọc bội thì ngồi phịch xuống đất rồi cười to lên, tiếng cười đến mức đáng sợ.

Quân lính đuổi theo phía sau bắt giữ Tiết Nguyệt Hoa, bọn họ định nhanh chóng rút lui.

Ta vội vàng ngăn họ lại.

Một người dẫn đầu trong đám quân đuổi theo bước ra nói: "Vệ Quốc phu nhân xin hãy quay về, đừng cản trở chúng thần thi hành công vụ."

Tiết Nguyệt Hoa hét lớn: "Bắt ta về đi, dù sao ta cũng đã giao được món đồ đó rồi."

Người dẫn đầu thay đổi sắc mặt, hắn ta nói với ta: "Mong phu nhân cũng giao vật phẩm cho thần."

Tuy không hiểu chuyện gì nhưng ta vẫn ra lệnh cho người thu dọn chiếc hộp mang lại.

Nhưng khi sắp giao cho đối phương, ta chợt nhớ ra.

Miếng ngọc này, chẳng phải là miếng ngọc bội ta đeo trên người trước khi rơi xuống cầu tre ở hồ Bích Ba sao?

Ta ôm chặt chiếc hộp vào lòng, vị thủ lĩnh kia rất sốt ruột nhưng không dám xúc phạm ta.

Ta nói với hắn ta: "Ta sẽ tạm giữ đồ vật này, người về báo cáo đi. Cứ báo lại Vệ Quốc phu nhân nói rằng đây là một món đồ cũ không đáng giá, cần gì phải huy động nhiều người như vậy."

Hắn ta im lặng một lúc, đành phải dẫn Tiết Nguyệt Hoa rời đi.

Tiết Nguyệt Hoa quay đầu nhìn ta một cái, trên mặt nàng nở nụ cười quái dị.

Chương 7

HAI MƯƠI LĂM: Cuộc sống mới

Miếng ngọc này đưa ta trở về những chuyện xưa xa xôi, đưa ta trở về tuổi mười lăm.

Phút trước ta vẫn còn đang làm nũng trong lòng mẫu phi, phút sau ta đã trở thành một quân cờ.

Rồi trong những tính toán khác nhau, ta trở thành thê tử của Thiệu Đường.

Kể từ khi ta rơi xuống hồ, miếng ngọc này đã bị lạc mất, ta cũng không để tâm.

Có quá nhiều chuyện đáng để ý tới, ai sẽ quan tâm đến một miếng ngọc bội chứ.

Nghiêm Thiệu Ngọc giữ miếng ngọc này làm gì, hẳn cảm thấy hổ thẹn sao?

Ta đã buông bỏ hết mọi chuyện từ lâu rồi, ta và Thiệu Đường từng trở lại thăm hồ Bích Ba. Cầu tre đã được sửa chữa, ta và Thiệu Đường đã đi hết quãng đường chưa đi xong trước đây. Chúng ta còn ngắt cây hợp hoan nổi danh, hái về một bó hoa hợp hoan rất lớn.

Thời thế đổi thay, Tiết Nguyệt Hoa liệu mạng để ta xem miếng ngọc bội này làm gì?

Ta không muốn đoán, cũng không muốn nghĩ nhiều, nghĩ nhiều chỉ tự chuốc phiền não. Ta thừa nhận mình không chịu nổi sóng gió nữa, cuộc sống hiện tại rất tốt rồi.

Chẳng có ý nghĩa gì cả, ta chợt hối hận vì đã không để tên thủ lĩnh đuổi theo kia mang chiếc hộp đi.

Ta suy nghĩ một lúc, bèn ra lệnh cho người mang chiếc hộp này gửi về phủ Thái tử. Người đã khuất không thể trở về, chuyện xưa cũng không thể đuổi theo.

Ta đã trải qua đủ nhiều chuyện rồi, cuộc sống sau này ta nhất định phải để nó trở nên đơn giản hơn, yên lặng chờ đến khi sinh mệnh kết thúc, ta sẽ vui vẻ đi gặp Thiệu Đường.

Trong cung truyền chỉ bảo ta vào cung diện kiến. Ta lấy cớ bệnh vì không muốn đi, nhưng người đến truyền chỉ nói với thái độ rất kiên quyết, ta nghĩ thế thì đành đi một chuyến vậy.

Có những lời chỉ cần nói ra một lần là xong.

Dù sao ta cũng đã quen, từ sau khi phụ hoàng mất, ai làm hoàng đế cũng muốn gặp ta, mặc dù ta chẳng có tác dụng gì.

Giữa đường thì ta bị chặn lại, là Nghiêm Thiệu Ngọc.

Ta bị đưa đến phủ Thái tử. Do Nghiêm Thiệu Ngọc đã trưởng thành nên không ở trong Đông Cung của Thái tử mà trực tiếp ra ngoài tìm một nơi làm phủ Thái tử.

Mọi chuyện thật hoang đường, bao nhiêu năm trôi qua, họ còn định lôi những chuyện cũ vô nghĩa ra để làm khó người ta sao?

Ta trực tiếp hỏi Nghiêm Thiệu Ngọc: "Có phải Nghiêm gia các người cho rằng ta vẫn còn hận chuyện năm xưa không? Cho

rằng ta có ý định báo thù? Nếu các người cảm thấy người tiền triều như ta chướng mắt thì tìm lý do gì để loại bỏ ta cũng được, chứ các người dùng lý do này thì đúng là quá đổi nực cười."

Nghiêm Thiệu Ngọc hỏi ta: "Ví như một chiếc lồng, ban đầu định nhốt hai người, sau đó một người được tự do, còn người kia vẫn bị giam cầm. Người nói xem người bị giam cầm có khi nào sẽ nổi điên vào một ngày nào đó, muốn kéo người tự do kia trở lại không?"

Ta nói: "Ta chưa bao giờ cảm thấy giữa Thiệu Đường và ta ai giam cầm ai, mỗi ngày chúng ta đều rất hạnh phúc."

Nghiêm Thiệu Ngọc nói: "Trần Tố Ngọc, bao nhiêu năm nay người thật sự quá tự do rồi."

Ta ở trong phủ Thái tử hai ngày, sóng yên biển lặng.

Chuyện vào cung không còn được đả động đến nữa, không biết Nghiêm Thiệu Ngọc đã giải thích thế nào với phụ hoàng của hân.

Ta muốn hỏi Tiết Nguyệt Hoa đã đi đâu, thì được cho biết là Thái tử phi đang dưỡng bệnh.

Nàng bị bệnh hay là bị điên, ai mà biết được. Những năm gần đây ta đã thấy nhiều người điên quá rồi, cũng chẳng còn hiếm lạ nữa.

Sau khi ta trở về Nam Ấn Viên, Thiệu Phong đến đón ta đi thăm thú tân kinh, nói là công trình sắp hoàn thành, để ta xem cơ nghiệp đã sắp xếp cho Vô Ưu và Cảnh Minh có tốt không.

Ta vui vẻ đồng ý, dẫn theo các con hân hoan rộn ràng lên đường.

Tân kinh rất tốt, trông khí thế hơn hân cố đô.

Thiệu Phong và Thiệu Tuyên, hai vị thúc thúc này rất đáng tin cậy. Họ sắp xếp cơ nghiệp quá tốt, phủ Quốc công của Cảnh Minh rất khang trang.

Nếu Vô Ưu gả đi từ đây, ai mà chẳng nhìn con bé với con mắt khác chứ.

Họ còn chuẩn bị cho Vô Ưu một số cửa hiệu và thôn trang, làm hậu thuẫn cho Vô Ưu sau khi gả đi.

Họ nói, dù sao cũng là đứa trẻ mà họ đã từng tự tay bế ẵm, tên cũng do họ đặt, nếu Vô Ưu gả đi thì không được phép chịu bất kỳ tội nhục nào.

Đương nhiên trong phủ Quốc công có chỗ cho ta ở, mặc dù ta không định cư ở tân kinh.

Tuy nhiên đợi đến khi Cảnh Minh có thể tử mới, sinh con đẻ cái, ta cũng phải về đây thăm chúng.

Nơi ta ở được xây dựng rất lộng lẫy.

Ta tưởng tượng nếu mình già đi thì khi mình ở nơi này sẽ là cảnh tượng gì.

Phía sau là bức bình phong sơn thủy bằng ngọc, phía trước là sập gỗ nam, ta nằm trên đó, những thị nữ xinh đẹp dùng nắm đấm mỹ nhân đấm chân cho ta.

Nghĩ đến đó, ta không nhịn được bật cười.

Làm một lão thái thái được nuông chiều đúng là một chuyện tuyệt vời biết bao.

Đến lúc đó nhi tử của Cảnh Minh được sinh ra, thằng bé sẽ bế

cho ta xem, sau đó ta sẽ nhìn nó rồi nói: "Ôi chao, trông nó giống tổ phụ đã qua đời của nó quá."

Ta sẽ vừa chảy nước mắt, vừa đeo cho đứa trẻ một ổ khóa vàng lớn.

Khung cảnh này rất ấm áp, ta chợt cảm thấy mình không cần phải cố chấp với Nam Ấn Viên, ta cũng có thể có cuộc sống rất tốt ở đây.

Chú ý: Các trái tim yếu đuối hãy dừng ở đây. Đọc tiếp mà buồn mà khóc là Meo không chịu trách nhiệm đâu à nha!

HAI MƯƠI SÁU: Nghiêm Thiệu Ngọc lên ngôi

Khi trở về Nam Ấn Viên, ta muốn sắp xếp lại mọi thứ, từ nay nơi này sẽ là nơi ta nghỉ ngơi tránh nóng. Ta cần giữ lại người để hầu hạ nhưng không cần nhiều như trước nữa.

Tô phu tử rất thích nơi này, ta để ông muốn đến ở lúc nào thì đến, muốn ở bao lâu thì ở. Ông cũng đồng ý, nhưng Quốc Tử Giám ở tân kinh thành sắp xây xong, ai cũng muốn mời ông làm Trấn Giám Đại Nho, ông không thể từ chối được.

Lão Trình và các nữ tỳ mà mẫu phi cho ta sẽ ở lại đây dưỡng già và trông coi vườn tược. Họ đã thành đôi nên về già cũng có một mái ấm. Ta để lại vài người trẻ tuổi để họ sai phái, đều là những người có thân thích ở cố đô nên tạm thời chưa thể đi được.

Những người khác có thể theo ta rời đi, vì phủ Quốc công mới rất lớn, Cảnh Minh cũng cần người. Hoắc Tu Nghi và Tào Tuyết Lan an ủi ta rằng như vậy rất tốt. Họ từng nghĩ ta sẽ ôm bài vị của Thiệu Đường và ở lại Nam Ấn Viên sống với kỷ niệm đến già, họ rất lo lắng.

Ta nói: "Bài vị có thể mang đi bất cứ đâu, ta có thể nhớ về Thiệu

Đường ở bất cứ nơi nào. Lúc còn sống chàng ấy đã là người tướng công cứng chiều thê tử, đương nhiên ta đi đâu thì chàng ấy sẽ đi theo đó. Nếu chàng ấy còn sống, cũng chỉ nghe theo ý ta mà thôi."

Tân kinh đã xây dựng hơn ba năm nhưng vẫn chưa hoàn thành, tuy nhiên đã có nhiều người lục tục chuyển đến đó. Cung thành đã hoàn thành được đại khái, việc dời đô là điều tất yếu. Một kinh thành có khi phải mất hơn mười năm mới xây xong, thông thường người ta sẽ dời đô trước rồi từ từ xây dựng nốt phần còn lại.

Ta cũng đã chuẩn bị xong mọi việc để chuyển nhà. Sau đó ta đi tảo mộ và nói chuyện với Thiệu Đường. Tại mộ của Thiệu Đường, ta gặp Nghiêm Thiệu Ngọc. Đúng là không ngờ tới thật, ta không hiểu hắn đến đây làm gì. Sắp dời đô rồi, có biết bao nhiêu việc phải lo, hắn không cần đến đây tưởng nhớ tình huynh đệ vào lúc này.

Nghiêm Thiệu Ngọc lạnh lùng nhìn ta nói: "Ta cứ tưởng ngươi sẽ ở lại bên cạnh Thiệu Đường, không ngờ ngươi cũng chỉ một lòng hướng về thế giới phồn hoa nơi kinh thành mới."

Nghe xong ta vừa tức giận vừa không hiểu nhưng chỉ nhẹ nhàng đáp: "Con người luôn phải tiến về phía trước."

Hắn bỏ đi, để lại một câu: "Ngươi đi quá xa rồi."

Ta chưa từng nghĩ tính cách của Nghiêm Thiệu Ngọc lại có một mặt đậm bị thóc chọc bị gạo như vậy. Ta có ở lại bên Thiệu Đường hay không là chuyện của phu thê hai người chúng ta, liên quan gì đến hắn?

Đại lễ dời đô diễn ra đúng hẹn, trong buổi lễ, Hoàng thượng tuyên bố thoái vị, Nghiêm Thiệu Ngọc sẽ lên ngôi kế thừa đại thống. Mọi người có chút ngạc nhiên nhưng phản ứng không

quá mạnh mẽ. Nửa năm nay nghe nói long thể thực sự có phần bất an, Hoàng thượng cũng từng bóng gió nói có ý muốn dưỡng già.

Vị lão nhân này đã mưu tính mấy chục năm, từ một Phò mã không mấy nổi bật Hách gia, trưởng thành thành Đại học sĩ đứng đầu triều đình, quyền lực khuynh đảo triều dã, rồi sau đó uy hiếp thiên tử chi phối chư hầu. Bình nhật không nhanh không chậm, không nóng không vội nhưng chắc trong lòng cũng có chỗ mệt mỏi.

Vị Thái thượng hoàng này còn nói, dù tân kinh tốt nhưng Nghiêm gia vốn xuất thân bình dân ở kinh thành cũ, mồ mả tổ tiên không dời đi, nhà cũ vẫn còn. Ông muốn ở lại giữ gìn cội nguồn của Nghiêm gia, dưỡng già trong cung cũ.

Mọi người đều kinh ngạc phản đối nhưng vị Thái thượng hoàng này khoát tay nói thuận theo ý nguyện của ông chính là đạo hiếu lớn nhất. Ta lại có phần hiểu được suy nghĩ của ông, nơi đây là chốn ông đã tranh đấu cả đời, là chiến trường của ông.

Ông quen thuộc từng viên gạch cột đá nơi triều đường, lần lượt tiến đưa ba vị đế vương. Việc thành công lên ngôi báu trong mắt ông đã là đỉnh cao lý tưởng, thời gian còn lại chẳng qua là để tạo nền móng cho Nghiêm Thiệu Ngọc. Dù tân kinh tốt nhưng ông không để tâm.

Ông đã già, thích được nhớ về dĩ vãng trong chiến trường năm xưa hơn là đắm mình trong tân kinh, như vậy ông mới thấy thỏa lòng. Ông có thể ở trong triều đường trống vắng mà trò chuyện với những đối thủ năm xưa. Chẳng hạn như phụ hoàng của ta, ông nằm trên long sàng phụ hoàng đã từng nằm, ngồi trên long ỷ phụ hoàng đã từng ngồi, cảm giác thỏa mãn tự nhiên dâng lên.

Có lẽ ông sẽ hỏi phụ hoàng ta, có phải thấy rất đau lòng, rất

không cam tâm không. Nửa đêm có lẽ ông sẽ mong đợi hồn ma đến rồi chỉ vào từng hồn ma mà nói, người, các người, đều là kẻ thua dưới tay ta.

HAI MƯƠI BẢY: Không được vào tân kinh

Sau đại lễ, ta cũng chuẩn bị chuyển nhà. Tuy từ cố đô đến tân kinh không xa nhưng có một số thứ lặt vặt cũng mất một thời gian để chuyển. Dù đã quyết tâm bắt đầu cuộc sống mới nhưng ta vẫn có chút không nỡ. Vì vậy ta để Vô Ưu và Cảnh Minh đi đến nhà mới trước, dù gì cũng có các thúc thúc chăm sóc cho chúng.

Ta muốn ở lại Nam Ấn Viên thêm hai ngày nữa. Tuy nhiên chính trong hai ngày này, ta nhận được một đạo thánh chỉ bảo ta ở lại trông coi Nam Ấn Viên, tạm thời không được vào tân kinh.

Ta rất tức giận, cũng rất bất lực. Có phải Nghiêm Thiệu Ngọc nghĩ rằng ta đến tân kinh là có lỗi với Thiệu Đường không? Khổ tâm thay cho hắn, lo lắng giúp đệ đệ của mình như vậy, không sao, ở lại thì ở lại. Chẳng qua là trở về kế hoạch ban đầu của ta, sống cả đời bên cạnh những kỷ niệm của mình với Thiệu Đường mà thôi.

Vô Ưu và Cảnh Minh gửi thư cho ta nói mọi thứ đều ổn. Chúng đã cầu xin hai vị thúc thúc, nhờ các thúc ấy đi cầu xin Hoàng thượng bá phụ, mong ta sớm đến tân kinh. Ta hồi âm, nói cầu xin ai cũng vô ích, ta bảo Vô Ưu và Cảnh Minh chăm sóc tốt bản thân, đừng lo cho ta nữa.

Chắc Nghiêm Thiệu Ngọc nghĩ rằng đệ đệ của hắn đã dùng mạng mình để đổi lấy mạng sống của ta - một dư nghiệt tiền triều, thật sự không đáng phải không? Có lẽ giờ hắn bắt đầu thấy hối hận vì đã không từ bỏ ta lúc đó.

Người cũ ở chốn xưa, cũng tốt thôi. Hoa cỏ trong Nam Ấn Viên,

mặt trời mọc lên rồi lặn xuống trông rất đẹp, ta vẫn ngủ rồi ăn, ăn rồi ngủ. Dù Nghiêm Thiệu Ngọc không coi trọng ta nhưng hẳn không động đến tài sản của ta, cũng không động đến bổng lộc của ta.

Bổng lộc một năm của Vệ Quốc phu nhân không ít, ta sống vẫn thoải mái như cũ. Trước kia Thiệu Đường từng cười ta, chàng ấy nói nếu trái tim ta là một viên xúc xắc ngà, cho dù có đặt một cân đậu đỏ lên cũng không đủ dùng. Ý chàng ấy là lòng ta quá rộng rãi, ta còn khá tự hào, bao dung rộng lượng cũng là một loại bản lĩnh.

À, đúng rồi, bộ cờ song lục vẫn còn, khi rảnh ta sẽ tự chơi với chính mình. Bất kể ta ở đâu, Thiệu Đường đều bên cạnh ta.

Đương kim Thái thượng hoàng, phụ thân của Nghiêm Thiệu Ngọc muốn gặp ta. Ta đã quen với việc người này người kia muốn gặp mình, dù cũng không biết họ gặp ta để làm gì. Dường như ta là một vật may mắn nào đó, gặp ta có thể giúp họ chuyển hung thành cát, phi thăng ngay tại chỗ.

Một lần nữa trở lại cung điện cũ, ta vẫn thạo đường, nơi này là nhà của ta từ nhỏ đến lớn. Vị Thái thượng hoàng Nghiêm gia này tiếp đãi ta trong Ngự hoa viên, Ngự hoa viên vẫn không thay đổi gì mấy.

Lão nhân gia vẫn còn minh mẫn, dù thân hình gầy đi nhiều nhưng tinh thần trông vẫn không tệ. Ông tùy ý vẫy tay ý bảo ta lại gần, ta cũng không sợ hãi, trên danh nghĩa thì ông là cha chồng của ta, nhưng thực tế ta là cháu dâu của ông.

Ông nói: "Người cứ gọi ta là thúc công đi, hôm nay chúng ta nói chuyện như bậc trưởng bối với hậu bối."

Được thôi, vậy ta cứ xem ông là thúc công vậy.

Thành thân với Thiệu Đường nhiều năm, ta và cha chồng vẫn luôn khách sáo với nhau. Số lần chúng ta tiếp xúc chỉ giới hạn trong các lễ nghi, trò chuyện xã giao hầu như không có. Nghe nói khi Nghiêm Uyển Xu chưa xuất giá, ông rất thương yêu nàng ta.

Ông rót cho ta một chén trà. Ta vừa định uống thì bên cạnh có một vị thái giám trung niên đi đến, nói: "Trà này hơi nguội rồi, để nô tài đổi cho Thái thượng hoàng và phu nhân bình khác." Nói xong hắn lập tức bưng trà đi.

Ta bất ngờ, cũng không hiểu.

Thái thượng hoàng nói: "Đây là người do nhi tử ta để lại, chăm sóc ta tận tâm tận lực, nhưng vì sợ ta đầu độc người nên hắn luôn theo dõi ta."

Ta vô cùng kinh ngạc. Ta hỏi: "Người đầu độc ta để làm gì, vì ta là dư nghiệt tiền triều sao?"

Ông nói: "Người là đứa trẻ đại trí nhược ngu*, thực ra chắc người đều hiểu rõ. Người không nói, không thừa nhận, giả vờ không biết, người khác cũng chẳng làm gì được người cả."

*thông minh nhưng giả ngốc

Ta lắc đầu, ta thật sự chẳng biết gì cả.

Thái thượng hoàng tiếp tục nói: "Ta còn sống một ngày, Thiệu Ngọc sẽ kiềm chế được một ngày nhưng ta sắp không trụ được nữa rồi. Ta không còn nữa, có lẽ nó sẽ không kìm nén được ngọn lửa trong lòng, lúc đó người còn giả ngốc thì cũng sẽ không thoát được đâu."

Ta đột ngột đứng dậy, vì làm như vậy quá thất lễ nên ta vội vàng tạ tội, định rời đi.

Thúc công nói: "Nghe ta nói hết đã, Tiết Nguyệt Hoa liều mạng muốn cho người xem miếng ngọc bội đó, người thực sự không hiểu sao? Con ta, Nghiêm Thiệu Ngọc là người sinh ra để làm đế vương, nó tiêu dao như gió, trong trắng như bạch ngọc. Nó lên kế hoạch từng bước từng bước vì muốn đạt được mục đích, tính toán không sai một nước nào."

"Đời này nó chỉ có một điều tiếc nuối và không thỏa mãn, đó chính là vì một người. Nó không để lộ cảm xúc, tưởng có thể che trời giấu biển. Nó tự cho rằng mình có thể kìm nén được dục vọng trong lòng nhưng càng kìm nén càng phản phệ."

"Ta đã nói với nó, ta còn sống ngày nào thì ta sẽ ràng buộc nó ngày đó. Ta là phụ thân và cũng là người duy nhất có thể giam cầm nó. Ta không còn nữa, nó là người cao quý nhất thiên hạ hiện tại, nếu nó vẫn còn tiếc nuối thì trái tim đế vương của nó sẽ không bao giờ thỏa mãn."

Ta chờ dẫn nhìn ông, bất chợt thốt ra: "Ngài không đầu độc ta, ta cũng có thể tự đầu độc ta."

HAI MƯƠI TÁM: Sự nhẫn nhịn của Nghiêm Thiệu Ngọc

Thúc công thở dài, thoáng chốc trông ông như già đi mười tuổi. Khi ta vừa vào Ngự hoa viên, ông vẫn còn dáng vẻ của Thái thượng hoàng, nhưng giờ đây trông ông thực sự giống như một bậc trưởng bối sắp qua đời hơn.

Vị lão nhân này tiếp tục nói: "Công chúa, ta luôn rất thích người. Nếu người là nam nhi của Nghiêm gia ta, ta nhất định sẽ nghiêm túc bồi dưỡng người."

Ta cười khổ: "Ta chỉ là kẻ vô dụng chẳng biết làm gì cả."

Ông tiếp tục nói: "Công chúa, trong số những người con của phụ

hoàng người, chỉ có Công chúa là có phong thái hoàng gia nhất. Bất kể nghịch cảnh thuận cảnh, không kiêu không nịnh, khí độ thông dong.”

“Khi người thân thân với Thiệu Đường, Nghiêm gia luôn theo dõi người. Nghĩ rằng nếu người kiêu căng ngỗ nghịch giống các huynh đệ người, nói thật, lúc đó chúng ta nhất định sẽ tìm cách khiến người thân bại danh liệt mà ch. Khi đó Thiệu Đường sẽ lấy tư cách nạn nhân quay lại quan trường, sau đó Nghiêm gia sẽ dùng công danh lợi lộc bồi thường nó. Nhưng ta phát hiện ra Thiệu Đường thực sự bị người chinh phục, quan trường đối với Thiệu Đường đã không còn quan trọng nữa.”

Nước mắt ta trào ra. Ta muốn nói với ông rằng ta chẳng nghĩ nhiều như vậy, Thiệu Đường nói muốn làm phu thê bình thường với ta, ta cũng chỉ làm vậy thôi.

Lão nhân gia tiếp tục nói: "Sau đó ta phát hiện, không chỉ Thiệu Đường bị chinh phục. Ta tưởng lúc đầu Thiệu Ngọc chỉ đùa giỡn với người, nhưng rồi ta phát hiện ra nó đã sớm mắc kẹt trong tình cảm mà nó dành cho người. Thiệu Phong đến Nam Ấn Viên là do ta bảo nó đi, để nó xem xem bình thường người và Thiệu Đường sống như thế nào. Thực ra Nam Ấn Viên luôn có mặt thám của Nghiêm gia ta, chắc Công chúa cũng biết.”

“Dù Thiệu Đường và Thiệu Phong là huynh đệ ruột nhưng những gì chúng nó thấy và cảm nhận lại khác nhau. Thiệu Phong vốn cảm thấy không phục trong lòng khi ca ca của nó cưới người, nhưng từ Nam Ấn Viên trở về, nó cũng nói thẳng rằng dường như Thiệu Đường rất mãn nguyện.”

“Rồi ta phát hiện, Thiệu Ngọc để Thiệu Tuyên đi theo Thiệu Phong ở lại Nam Ấn Viên, vừa cố ý vừa vô tình hỏi han Thiệu Tuyên về tình hình Nam Ấn Viên. Lúc đó ta chỉ nghĩ có lẽ nó áy náy với Thiệu Đường.”

“Từ khi về nhà ta, Thiệu Đường đã đọc sách cùng Thiệu Ngọc, chúng trạc tuổi nhau, thân thiết hơn cả huynh đệ ruột bình thường. Lúc hai đứa đi du ngoạn đều cưỡi ngựa đi song song với nhau, có khi đọc sách một mỗi, hai đứa nó cũng từng cùng nằm nghỉ trên giường trong thư phòng.”

“Thiệu Tuyên kể đủ thứ về người và Thiệu Đường ở Nam Ấn Viên, ai nghe cũng không khỏi thấy an ủi cảm thán cuộc sống thần tiên quyến rũ. Nhưng biểu cảm của Thiệu Ngọc lại như đang nhăn nhó.”

“Thiệu Ngọc với tài hoa và tâm tính như vậy, là thiên chi kiêu tử, từ khi nó còn nhỏ ta chưa từng thấy nó ghen tị với ai. Nhưng lúc đó ta mơ hồ cảm thấy nó đang ghen tị với Thiệu Đường. Không ai hiểu con bằng phụ thân, nó tự cho rằng mình đã giấu đủ sâu nhưng không qua mắt được ta đâu. Công chúa, người và Thiệu Đường quá đối ân ái. Người một lòng một dạ với nó, hai đứa lại có con với nhau, nếu không thì có lẽ lúc đó ta đã nghĩ cách trừ bỏ người rồi. Lạnh lùng như người Nghiêm gia cũng không nỡ phá hủy cuộc sống của người và Thiệu Đường, khói lửa ấm áp, khiến người ta phải ngưỡng mộ.”

Ta yêu Thiệu Đường, không ngờ tình yêu này đã bảo vệ được mạng sống của chính mình. Nhưng ta không thể đối mặt với cái gọi là tình cảm của Nghiêm Thiệu Ngọc dành cho ta. Thứ tình cảm này quá nguy hiểm, cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Ta nói: “Đương kim thiên tử vừa sinh ra đã có tài hoa xuất chúng. Ngài ấy đã có thể nhăn nhó được thì chắc sau này ngài ấy vẫn có thể tiếp tục nhăn nhó.”

Lão nhân cười: “Nó đã lên được vị trí cao rồi, người ngồi trên vị trí đó ghét nhất là phải nhăn nhó.”

Ta phản bác: “Năm đó phụ hoàng ta cũng đã phải nhăn nhó rất nhiều việc.”

Phụ thân của Nghiêm Thiệu Ngọc - Thái thượng hoàng, đột nhiên vung tay áo: "Người Nghiêm gia ta sẽ không làm thiên tử như phụ hoàng ngươi. Thiệu Ngọc nhất định phải làm cho quần thần khâm phục, xưng bá thiên hạ."

Trong khoảnh khắc đó, cả người ta run rẩy.

Đúng vậy, Nghiêm Thiệu Ngọc không còn là bề tôi nữa mà là một đế vương ngạo nghễ thiên hạ. Hắn muốn có thứ mà mình không có được, việc này quả thật là điều một đế vương không thể nhẫn nhịn.

Ta run rẩy hỏi: "Vậy thì sao, ta phải làm thế nào?"

Khoảnh khắc tiếp theo, vị Thái thượng hoàng đối diện ta đột nhiên lại trở về dáng vẻ trưởng bối hòa nhã.

Ông nói: "Ngươi vẫn luôn sống yên ổn thuận lợi, Thiệu Ngọc cũng đã làm rất nhiều chuyện trong âm thầm. Thái tử phi khó dễ với ngươi, nó lập tức cho người giúp Thái tử phi có thai, dĩ nhiên đây cũng là một phần của kế hoạch. Khi vụ việc của Thái tử bị phát giác, ngươi không có ở kinh thành cũng là do Thiệu Ngọc sắp xếp. Nhị Hoàng tử nổi điên, lúc đó mật thám của Nghiêm gia trong hậu cung tiện thể để ý đến tình hình mẫu phi ngươi, để ngươi an tâm."

"Nghiêm Uyển Xu giam giữ mẫu phi ngươi trong cung, lẽ ra Nghiêm gia có thể ép ngươi rời khỏi kinh thành. Nhưng chúng ta biết ngươi sẽ không từ bỏ mẫu phi, nếu không ngươi chắc chắn sẽ đau lòng không nguôi. Vì vậy dù biết ngươi vào cung là một cái bẫy, Thiệu Ngọc vẫn không ngăn cản. Không biết từ khi nào Nghiêm Uyển Xu đã biết được tâm ý của Thiệu Ngọc dành cho ngươi."

"Ban đầu Nghiêm gia cũng không ngờ cuối cùng Nghiêm Uyển

Xu lại nhắm vào người. Người đã làm rất tốt, người lập tức đưa con cái vào Nghiêm gia không chậm trễ một khắc nào. Ta đã không nhìn nhầm người, người thông minh hơn đám nam nhân Trần gia các người nhiều. Tuy nhiên chúng ta cũng vì thế mà sơ sót việc của mẫu phi người. Thiệu Ngọc và Thiệu Đường đều vô cùng hối hận về việc này. Thiệu Đường vì cứu người mà không tiếc hy sinh tính mạng của chính mình.”

“Ta biết người muốn nói gì, cũng biết thực ra người thà ch trong cung. Nhưng Thiệu Ngọc không hy vọng người ch, Nghiêm Uyển Xu đã đoán đúng điều này. Nó thông minh từ nhỏ, thông minh như người vậy. Người đời nghĩ nữ tử yếu đuối nhưng thực ra về tài trí thì nữ tử không thua kém nam nhi. Uyển Xu quá cố chấp rồi, so với người, nó thiếu vài phần mềm dẻo, về điểm này nó không bằng người. Đáng tiếc, đáng tiếc...”

Ta mới phát hiện, vị lão nhân tưởng chừng có lòng dạ sắt đá này, sâu thẳm trong nội tâm của ông cũng không phải không có bất kỳ tình cảm ấm áp nào.

Tuy nhiên, câu tiếp theo ông nói: "Nó muốn lợi dụng tình cảm Thiệu Ngọc dành cho người để gây sóng gió, nó phải ch."

Chương 8

HAI MƯƠI CHÍN: Nghiêm Thiệu Ngọc xuất hiện ở Nam Ấn Viên

Hóa ra Nghiêm Uyển Xu thực sự ch dưới tay phụ thân và ca ca của mình.

Phụ thân Nghiêm Thiệu Ngọc tiếp tục nói: "Có những việc giống như một cái hộp, nếu luôn được niêm phong, không ai động đến thì những thứ bên trong sẽ mãi không thể thoát ra. Một khi có người hé mở một khe hở, cái hộp sẽ không thể đóng lại được nữa, những thứ bên trong sẽ ào ạt tuôn ra rồi trở thành mảnh thú không thể khống chế. Người nói Thiệu Ngọc có thể tiếp tục nhẫn nhịn. Ban đầu nó làm được, nhưng bây giờ cái hộp đã bị mở ra thì có những thứ không thể đóng lại nữa."

Ta tái mặt hỏi: "Là Nghiêm Uyển Xu nói cho Tiết Nguyệt Hoa đúng không?"

Lão nhân lộ vẻ mỉm cười mệt mỏi: "Uyển Xu rất thông minh nhưng Tiết Nguyệt Hoa lại ngu ngốc như những người Tiết gia khác. Nếu không phải vì nàng ta sinh con cho Nghiêm gia, nếu không phải vì muốn có tiếng là nhân đức, đáng lẽ ả nữ nhân ngu ngốc này đã ch từ lâu rồi."

Ta không muốn nói gì nhưng ta biết Tiết Nguyệt Hoa sở dĩ "ngu ngốc" có lẽ là vì nàng đã thực sự động lòng với Nghiêm Thiệu Ngọc. Thật đáng buồn biết bao, một người thê tử chân thành yêu phu quân mình lại là một việc ngu ngốc.

Phụ thân của Nghiêm Thiệu Ngọc nhìn về phía ta, nét mặt của ông đột nhiên trở nên không vui không buồn: "Công chúa, chuyện sau khi ta chết ta không quản được. Những điều ta nói với người hôm nay không phải là hy vọng người làm gì cả, ta cũng không biết người nên làm gì. Ta quyền mưu cả đời, luôn tự nghĩ mình hiểu lòng người nhưng lại không biết gì tình yêu nam nữ. Ta và thế tử đã mất của ta luôn kính trọng lẫn nhau, cả đời không biết điên cuồng và nồng nhiệt là gì. Thế nên ta chưa từng dạy Thiệu Ngọc cách đối mặt với chuyện này, Thiệu Ngọc cũng không biết tìm đâu ra câu trả lời. Thiệu Đường là người may mắn, nó và người là duyên trời định, ông trời tác hợp."

"Hơn nữa đứa nhỏ này giống mẫu thân của nó, dịu dàng đa tình, không giống người Nghiêm gia chúng ta. Cho nên Công chúa, giờ ta mới hiểu dù có quyền lực khuynh đảo thiên hạ cũng không thoát khỏi sự sắp đặt của số mệnh. Tạo hóa quá thích đùa giỡn con người, ta chỉ có thể nói cho người sự thật nhưng cũng không biết làm sao để kết thúc nó."

Ta ngẩng đầu nhìn trời, thấy có chim bay qua, ta khẽ nói: "Muốn kết thúc thì sẽ có cách kết thúc thôi."

Lão nhân lắc đầu nói: "Công chúa, trà người uống ở chỗ ta đều có người theo dõi, mạng sống của người giờ không còn do người tự quyết định nữa rồi."

Ta mỉm cười, nói: "Ta không sợ, Thiệu Đường sẽ giúp ta."

Lão nhân sửng sốt. Ông tưởng ta đã thần trí rối loạn nên bèn vẫy tay cho ta lui ra.

Ta đi vài bước thì ngoái đầu nhìn lại, bóng dáng ông bỗng nhiên thật cô quạnh. Ngồi ở trên cao rất lạnh lẽo, sau khi tận hưởng niềm vui chiến thắng thì nỗi trống rỗng vô tận sẽ ập đến.

Mang theo những bí mật vừa được nghe theo, ta bình thản trở

về Nam Ấn Viên. Gió ở Nam Ấn Viên luôn mang theo hương thơm của cỏ cây.

Ta rất kinh ngạc, kinh ngạc vì sau khi nghe những sự thật nặng nề này thì lòng ta lại càng thêm nhẹ nhõm. Ta chỉ quan tâm đến Thiệu Đường nên lòng ta không hề dao động.

Tiết Nguyệt Hoa đã là Hoàng hậu, đại lễ phong hậu tổ chức ở tân kinh, ta ở Nam Ấn Viên không được tham dự. Nữ nhân này, khi nàng đội chiếc mũ phụng hoa lệ to lớn, bước đến đỉnh cao của thế giới, nàng sẽ nghĩ gì, liệu nàng có còn cố chấp không?

Nàng còn hận Nghiêm Thiệu Ngọc không, còn yêu người phu quân này không? Ngày đó nàng mang theo quyết tâm có ch cũng phải để chạy đến chỗ ta, chỉ vì liễu mạng muốn ta mở cái hộp ra, thả con quái vật trong lòng Nghiêm Thiệu Ngọc.

Nàng làm vậy có ý nghĩa gì?

Nghiêm Uyển Xu và Tiết Nguyệt Hoa đều là những nữ tử rất xinh đẹp, rất cao quý, rất ưu nhã, là những đóa hoa được chăm chút tỉ mỉ trong vườn. Lẽ ra những đóa hoa này không nên có gai có độc, rốt cuộc là thứ gì đã cướp đi vẻ ngọt ngào và hương thơm của họ?

Hoa cúc thu ở Nam Ấn Viên nở rất đẹp, chỉ cần một chút gió nhẹ sương mai đã có thể giúp chúng nở thành một vùng hoa đẹp để giải di.

Ta không sợ quái vật, ta không sợ gì cả. Ngay cả khi Nghiêm Thiệu Ngọc xuất hiện ở Nam Ấn Viên, ta cũng không sợ, nơi này có linh hồn của Thiệu Đường, từng ngọn cây từng viên đá đều mang hơi ấm của chàng ấy.

Không ai thông báo, Nghiêm Thiệu Ngọc như từ trên trời rơi xuống rồi đột nhiên xuất hiện trong vườn, ta kinh ngạc nhưng

trong lòng cũng hiểu rõ.

Nghiêm Thiệu Ngọc nhìn ta không nói gì, hẳn là cứu ngũ chí tôn rồi còn rảnh rỗi đến đây, thực sự là vì tình cảm dành cho ta sao?

Hừ, ta là yêu cơ mê hoặc người chắc?

Thiệu Đường nói ta là đứa ngốc, tuyết đã rơi rồi mà ta vẫn không chịu đổi giày tuyết đã chạy ra ngoài chơi, chàng ấy còn phải cưỡng ép bế ta về.

Ta hỏi Nghiêm Thiệu Ngọc: "Tiết Nguyệt Hoa, Tiết Hoàng hậu vẫn khỏe chứ?"

Hắn đột nhiên trở nên giận dữ rồi chất vấn ta: "Người còn nghĩ đến việc quan tâm nàng ta, nghĩ đến một nữ nhân như vậy, người tưởng mình là gì, là thánh mẫu, là bồ tát sao? Lòng nhân từ thiện lương vô nghĩa của người thực sự quá thừa thãi rồi đấy."

Ta rơi lệ, nói: "Trước kia ta chỉ thấy những nữ nhân gả vào Trần gia chúng ta thật đáng thương, giờ ta mới phát hiện không phải vậy. Những nữ nhân trong hoàng gia đều là người đáng thương."

Hắn cười khẩy một tiếng: "Thiên hạ đều là người đáng thương, người cũng vậy, ta cũng vậy."

BA MƯƠI: Tâm ma

Bỗng nhiên ta không muốn nói gì nữa. Một người ở trên cao lại cứ luôn nói mình đáng thương, thật khiến ta cảm thấy đáng ghét.

Nghiêm Thiệu Ngọc nhìn qua mọi thứ trong Nam Ấn Viên, chậm rãi nói:

"Thiệu Phong và Thiệu Tuyên đều thích nơi này, chúng cảm thấy chỗ này của ngươi là Đào Nguyên. Nếu ngươi không phải Công chúa, Thiệu Đường cũng không phải người Nghiêm gia thì liệu Đào Nguyên của ngươi có thể yên bình như thế sao. Quyền lực cho ngươi rất nhiều nhưng ngươi lại không tự nhận thức được mình đang ở đâu."

Ta không nói gì. Ta thừa nhận những gì hắn nói có lý nhưng không thừa nhận rằng ta không tự biết mình là ai.

Hắn nhìn ta hỏi:

"Ngươi không muốn nói gì sao?"

Ta quay đầu nói:

"Hoàng Thượng, ngài có quyền lực vô hạn. Khu vườn này, ngài muốn chiếm thì cứ chiếm, muốn hủy hoại thì cứ hủy hoại!"

Hắn bước đến, dùng tay nắm lấy cằm ta, buộc ta nhìn thẳng vào hắn, không đau nhưng vô cùng mạnh mẽ.

Hắn nhìn chăm chăm vào ta nói:

"Ngươi luôn không để ý như vậy, giống như năm đó... Rõ ràng năm đó ngươi biết cầu tre có vấn đề, nếu lúc đó ngươi quay đầu bước xuống, có lẽ ta... Ngươi chỉ mỉm cười với ta, không chút do dự bước qua, rồi lại không chút do dự gả cho Thiệu Đường. Yên lặng như vậy, thản nhiên như vậy. Ta từng hỏi cung nữ bên cạnh ngươi, trước khi xuất giá ngươi cẩn thận chuẩn bị hỉ phục, thậm chí còn không rơi một giọt nước mắt."

Ta không kiềm được mà bật cười lớn. Từ khi sinh ra đến giờ ta chưa bao giờ cười lớn như vậy.

Hắn như bị nụ cười đó làm tổn thương, lại như bị làm cho đau lòng.

Ta nói:

"Nghiêm Thiệu Ngọc, không có gì là 'nếu như'. Người biết rất rõ lựa chọn tốt nhất của ta là rời khỏi cầu tre, lựa chọn tốt nhất của ta là gả cho Thiệu Đường. Người không cam tâm điều gì, chẳng lẽ là ta chưa từng khóc vì không thể gả cho người sao? Nước mắt của ta đáng giá lắm sao? Mỗi giọt đều biểu hiện của sự chiến thắng. Biểu hiện rằng người đã chinh phục được trái tim một nữ nhân, nhưng người lại không muốn cưới nàng!"

Hắn gầm lên với ta:

"Không phải ta không muốn, chỉ là ta không thể. Đối với một nam nhân mà nói, không thể cưới được nữ nhân mình yêu là một thất bại. Điều đó cho thấy hắn chưa đạt đến đỉnh cao, cho thấy hắn không xứng đáng có được thứ mình muốn."

Ta lạnh lùng nói với hắn:

"Nghiêm Thiệu Ngọc, tất cả những mong muốn xa vời đều là tội lỗi. Người không thất bại, người quá tham lam. Người muốn quá nhiều."

Nghiêm Thiệu Ngọc nói với vẻ mặt đầy bi thương:

"Công chúa, Trần gia chỉ có một mình người thực sự là người hoàng gia. Thực kiêu ngạo làm sao! Tình cảm ta dành cho người chỉ là một tham vọng. Dù ta có được thiên hạ thì tình cảm dành cho người cũng chỉ là một tham vọng."

Ta lạnh lùng đáp:

"Người giàu có bốn biển, người tám phương thần phục nhưng

thế thì đã sao? Nghiêm Thiệu Ngọc, người nhớ cho kỹ, ta là em dâu của người! Phu quân của ta là Nghiêm Thiệu Đường! Ta yêu chàng, chàng yêu ta. Ta sống là người của chàng, ch là ma của chàng!"

Ta đột nhiên giơ tay chỉ vào khu vườn:

"Linh hồn của Thiệu Đường ở đây, mỗi ngày chàng đều nhìn ta, bây giờ chàng cũng đang nhìn người!"

Hắn đi vài bước, hái một bông hoa, đưa lên mũi ngửi.

Hắn bình thản nói:

"Trần Tố Ngọc, ở trong khu vườn này làm một trượng phu dịu dàng của người thật là chuyện đơn giản và ngọt ngào biết bao. Thiệu Đường đã có được rất nhiều, ta chưa bao giờ cảm thấy có lỗi với nó."

Nước mắt của ta tuôn rơi như chuỗi ngọc đứt dây, ta hét lên:

"Nghiêm Thiệu Ngọc, người vô liêm sỉ! Người cũng không hiểu cái gì gọi là tình yêu!!"

Hắn bước tới muốn lau khô nước mắt cho ta lại bị ta nghiêng đầu né tránh.

Hắn đột nhiên ôm lấy ta, rất chặt. Ta không thoát ra được.

Hắn thì thầm bên tai ta:

"Trần Tố Ngọc, năm đó tại sao nàng lại nở nụ cười thoáng qua đó với ta trên cầu tre? Nụ cười đó khiến ta sa vào ma đạo, ta không thể nào thoát ra được."

"Nàng nói đúng, ban đầu ta cũng tự nhủ đó chỉ là gặp dịp thì

chơi nhưng ta không cam tâm, dù thế nào cũng không cam tâm. Từ khi sinh ra đến khi trưởng thành, ta chưa từng không cam tâm như thế này.”

“Ta đã nhặt lại miếng ngọc bội nàng đánh rơi trên cầu tre. Ta chỉ muốn biết khoảnh khắc nàng rơi xuống nàng đã nghĩ gì, là hận ta sao? Rốt cuộc nàng đã nghĩ gì? Tâm ma của ta ngày càng nặng nhưng nàng lại ngày càng không quan tâm.”

“Nàng và Thiệu Đường thậm chí còn quay lại nơi xưa, tay trong tay bước qua cây cầu tre đã được sửa chữa. Các người cùng ngắm hoa hợp hoan, hân hái một bông xuống cài lên tóc nàng.”

“Đó không phải là nơi khiến nàng đau buồn, ngược lại nó lại trở thành biểu tượng cho tình yêu ngọt ngào của các người. Ta giống như một trò cười, Trần Tố Ngọc, ta có phải là trò cười không?”

Nước mắt của ta càng rơi nhiều hơn, rơi đến ướt áo hân. Ta vừa khóc vừa hét lên:

"Người không phải trò cười, người là kẻ điên. Các người đều điên rồi, đều điên rồi!"

Hân hôn lên tai ta thì thầm:

"Mọi mong muốn xa vời đều là tội lỗi. Điên là vì không đạt được, ta không thích cảm giác không đạt được. Ta là Nghiêm Thiệu Ngọc."

BA MƯƠI MỐT: Chấp niệm đáng sợ

Sau đó xảy ra chuyện gì ta cũng không biết nữa, bởi ta đã ngất đi.

Khi tỉnh lại ta vẫn nằm trong vòng tay của hân. Ta cố giãy dụa

nhưng không thể thoát ra.

Ta cảm giác như nước mắt mình đã chảy đến khô cạn, cả người không còn chút sức lực.

Con thú dữ này thật đáng sợ. Đúng vậy, ta không nên thương hại Tiết Nguyệt Hoa, tại sao nàng ta lại thả nó ra ngoài chứ.

Nhưng đồng thời ta lại càng thương hại Tiết Nguyệt Hoa hơn.

Nếu ta biết sâu thẳm trong lòng Thiệu Đường lại cất giấu hình bóng một nữ nhân khác, dành cho nàng ấy một tình yêu điên cuồng thì chắc chắn ta cũng sẽ hận.

Ta nói với Nghiêm Thiệu Ngọc:

"Năm xưa ta cười với ngươi một cái chẳng qua chỉ là muốn buông bỏ mà thôi. Chúng ta quen biết vốn dĩ chỉ là một kế hoạch, ta vốn không nên gả cho ngươi. Là phụ hoàng ta tính kế với Nghiêm gia các ngươi, ta cảm thấy rất áy náy. Nụ cười ấy, khi đó ta muốn nói với ngươi rằng ta không oán hận ngươi. Nghiêm Thiệu Ngọc, ta không oán hận ngươi."

Nghiêm Thiệu Ngọc cười, hắn nói:

"Con người vốn là không có gì thì lại khao khát có được điều đó. Chúng ta, những kẻ trời sinh giỏi âm mưu quỷ kế thì lại thích những người không toan tính. Tố Ngọc, nàng quá không biết tính toán."

Nghiêm Thiệu Ngọc lại siết chặt ta hơn một chút, nói với ta: "Ngày đó trên giày nàng có hình đôi hồ điệp, trên váy là hoa văn đồng tâm, trên đai lưng là hoa sen tịnh đế, ngọc bội cũng là song ngư bỉ mục."

"Trần Tố Ngọc, nàng cứ vậy mà buông bỏ sao, nàng thật sự

không khổ sở chút nào sao? Đừng nói rằng nàng chưa từng nghĩ đến việc gả cho ta. Nàng cười một cái là buông bỏ, sau đó để Thiệu Đường ôm nàng trong vòng tay rồi nàng gả cho hắn, phu thê ân ái. Nàng buông bỏ quá nhanh rồi."

Ta khẽ nói trong lòng hắn:

"Nghiêm Thiệu Ngọc, ta nghĩ năm đó ta có chút thích ngươi, từ tận đáy lòng không pha lẫn điều gì khác. Nhưng ngươi vẫn sắp xếp để ta bước lên cây cầu tre đúng không? Ta buông bỏ rồi, ngươi cũng quên đi thôi."

Nghiêm Thiệu Ngọc lắc đầu, nói:

"Muộn rồi. Có những ý niệm một khi đã nảy sinh thì chính là giới trong xương. Mọi chuyện trên thế gian này chính là như vậy. Nàng buông bỏ rồi nhưng e rằng ta không thể buông bỏ. Nàng quên rồi, ta không thể quên. Đây có lẽ là sự an bài của trời cao, là bù trừ lẫn nhau."

"Hoặc nàng nói đúng, ta chính là kẻ tham lam, ta muốn tất cả. Nàng bước xuống khỏi cầu tre thì ta sẽ bị giam cầm ở trên đó. Đây chính là nhân quả."

Ta không kìm được hét lên:

"Nghiêm Thiệu Ngọc, rốt cuộc ngươi muốn gì chứ?"

Hắn cười, nói:

"Năm đó chút tình cảm xuất phát từ nội tâm không pha lẫn điều gì của nàng thật sự quá đẹp."

Ta gào lên:

"Ta đã dành nó cho Thiệu Đường rồi, ta không thể cho ngươi,

không thể cho người được nữa!"

Hắn nói:

"Ta biết. Nhưng ta là hoàng đế, ta vô liêm sỉ."

Ta đột nhiên hiểu ra lời phụ thân Nghiêm Thiệu Ngọc đã nói. Trên đời này không ai có thể kiềm chế được một đế vương hùng mạnh mà vô liêm sỉ.

Việc ta không đến tân đô mà ở lại Nam Ấn Viên có lẽ là lời hứa cuối cùng mà Nghiêm Thiệu Ngọc đã thực hiện với phụ thân hắn.

Chờ đến khi Thái Thượng Hoàng băng hà, mọi chuyện sẽ ra sao đều không thể đoán trước được.

Hắn muốn lấy thân phận gì để chiếm hữu ta đây, thật khó tưởng tượng nổi.

Chuyến đi này hắn trở lại tân đô lấy danh nghĩa thăm Thái Thượng Hoàng, vội đến vội đi. Việc Thái Thượng Hoàng triệu kiến ta đã bị tai mắt Nghiêm Thiệu Ngọc để lại báo cho hắn biết, thế nên hắn mới vội vã đến Nam Ấn Viên.

Ta rất nhớ Vô Ưu và Cảnh Minh, các con của ta.

Trước đây sau khi sinh Cảnh Minh, ta và Thiệu Đường từng bàn đến việc khi nào sẽ sinh đứa thứ ba. Thiệu Đường nói hai đứa là đủ, một trai một gái tròn đầy là viên mãn rồi.

Hai đứa trẻ từ nhỏ đã được cưng chiều nhưng lại không hề hư hỏng.

Nữ nhi giống Thiệu Đường, tính tình lại giống ta.

Nhi tử giống ta nhưng tính tình lại giống Thiệu Đường.

Ta vốn không sợ gì cả mà giờ đây nghĩ đến các con nước mắt ta lại rơi mặn chát.

Các con ở tân đô đã có hai thúc thúc chiếu cố. Nhưng ta không biết, ta không biết liệu lòng dạ Đế vương của Nghiêm Thiệu Ngọc có thể tha các con ta hay không.

Hy vọng hần sẽ không dùng các con để uy hiếp ta.

Đêm đến ta không thể yên giấc, cảm giác sâu sắc sự bất lực của mình. Hai đứa trẻ có một mẫu thân là Công chúa tiền triều như ta đã khiến chúng rất khó xử rồi.

Nếu như, nếu như ta gây ra chuyện tai tiếng ô nhục trong cung đình, các con ta sẽ sống ra sao đây?

Hiện giờ ta chỉ còn biết gửi hy vọng vào lý trí của Nghiêm Thiệu Ngọc.

Ta không còn trẻ, ta là em dâu góa bụa của hần.

Hần vừa ngồi lên ngai vàng, tân triều cần được lòng dân. Hần sẽ không làm ra chuyện ép buộc em dâu, sẽ không làm một vị vua thất đức. Việc hần đến Nam Ấn Viên thổ lộ tâm tình với ta đã là hành động điên rồ nhất mà hần có thể làm rồi.

Có lẽ, có lẽ hần chỉ muốn ta hiểu tình cảm của hần, sau đó nhốt ta ở Nam Ấn Viên để ta mãi mãi không xuất hiện ở tân đô.

Có lẽ ta có thể giả vờ chấp nhận tình cảm của hần. Có lẽ hần chỉ muốn chiếm hữu ta một lần rồi sẽ thấy thỏa mãn sự cố chấp của mình thôi.

Ta có thể thuận theo hần. Chỉ cần sau đó hần không dây dưa

nữa, có thể quên đi, ta sẽ giữ mọi bí mật ở Nam Ấn Viên không để ai biết.

Ta từng có quyết tâm đồng quy vu tận nhưng bây giờ ta thật sự không nỡ rời xa các con.

Vô Ưu còn chưa xuất giá, không biết con bé có thể lấy được người tốt hay không; Cảnh Minh chưa lấy vợ, không biết phu thê hai đứa có thể cử án tề mi hay không.

Nghĩ đến các con khiến ta trở nên thật yếu mềm, trở nên tham sống sợ ch. Ta chỉ biết giận bản thân vô cùng, sao chỉ biết khóc rònong chứ.

BA MƯƠI HAI: Đoàn tụ ở đảo giữa hồ

Ta viết thư cho Thiệu Phong và Thiệu Tuyên, giờ đây ta chỉ có thể chọn cách tin tưởng họ.

Ta hỏi hai đứa trẻ có khỏe mạnh không, hỏi có ai đã giúp chúng xem xét hôn sự chưa, hỏi Vô Ưu có cao hơn chút nào không, hỏi Cảnh Minh học hành ra sao. Có quá nhiều điều ta muốn hỏi nhưng nước mắt cứ rơi xuống giấy khiến ta phải viết lại.

Các con ta trông như sống trong sự phồn hoa rực rỡ, thực ra chúng sống rất khổ sở. Không còn phụ thân bên cạnh, giờ đây mẫu thân chúng cũng phải rời xa chúng, bấp bênh trước số phận không chắc chắn của chính mình.

Thiệu Phong và Thiệu Tuyên đã hồi âm.

Họ đang giúp Vô Ưu lựa chọn nhà chồng, cố gắng tìm những gia đình đơn giản có xuất thân trong sạch, không cần giàu sang phú quý, chỉ cần nhân phẩm tốt là được.

Cảnh Minh lớn lên rất đẹp mắt, đã có người chú ý đến nó, đoán

chùng tương lai tìm vợ chắc chắn không cần phải lo lắng.

Các con rất nhớ ta, hỏi tại sao ta không đến tân đô. Mọi người đều nói với chúng rằng thực ra ta tự nguyện ở lại cố đô. Ta không thể rời khỏi Nam Ấn Viên vì ta nhớ phụ thân chúng.

Các con tỏ vẻ thấu hiểu, chúng biết phụ mẫu rất ân ái và cảm thấy tự hào về điều đó.

Nghiêm Thiệu Ngọc cũng gửi cho ta một bức thư, trong đó nói rằng ta hãy yên tâm, hắn nhất định sẽ đối xử tốt với các con của Thiệu Đường.

Ta biết hắn nói được làm được, ta cược rằng trong lòng hắn vẫn còn một chút áy náy đối với Thiệu Đường, cược rằng tình huynh đệ từng sâu sắc giữa hắn và Thiệu Đường vẫn còn tồn tại.

Nhưng ta không biết liệu ta có nên cược thêm lần nữa hay không, cược rằng hắn sẽ không vì dục vọng tình cảm mà để vương triều của hắn vấy bẩn ô uế.

Nghiêm Thiệu Ngọc từng là người không để lộ sơ hở, ta cược rằng dù trong lòng hắn có điên cuồng đến đâu, hắn cũng chỉ dám âm thầm chiếm hữu ta một lần.

Hắn luôn biết kiềm chế dục vọng, có lẽ sau khi ném trái rồi, hắn sẽ mất đi hứng thú với ta – một nữ nhân đã không còn trẻ trung nữa.

Đừng chọc giận Nghiêm Thiệu Ngọc, ta không dám mạo hiểm. Ta không biết lời hứa của hắn chân thật đến mức nào, vậy nên ta có thể nhún nhường hắn một lần.

Sau đó ta có thể sống tiếp, chờ đến khi các con trưởng thành, ta sẽ đi tìm Thiệu Đường. Chàng sẽ tha thứ cho ta, chàng luôn là người thấu hiểu lòng người nhất.

Thiệu Đường của ta, chàng không đổ mọi lỗi lầm lên người nữ tử đáng thương giống những nam nhân tầm thường trên đời. Chàng biết cảm thông, an ủi, dùng thân thể của mình để bảo vệ ta.

Chàng đã bảo vệ ta cả một đời dù ta không xứng đáng để chàng đối xử như vậy.

Thân thể Thái Thượng Hoàng chuyển biến xấu rất nhanh, thời gian của ông không còn nhiều.

Nghiêm Thiệu Ngọc trở lại cố đô, ở bên cạnh phụ thân mình để tận hiếu. Hắn ngày càng có dáng vẻ của một đế vương, giờ tay nhắc chân đều là khí chất phi phàm.

Giờ đây, tất cả người Nghiêm gia đều phải trở về để tiễn đưa Thái Thượng Hoàng. Nhân dịp đó ta cũng được gặp lại Vô Ưu và Cảnh Minh.

Nhưng ta không thể gặp riêng các con, vì Tiết Nguyệt Hoa đã giữ ta bên cạnh nàng.

Nàng là Hoàng hậu, chỉ cần một lý do đơn giản là có thể yêu cầu ta đi theo nàng. Ngay cả việc gặp Vô Ưu và Cảnh Minh ta cũng cần được nàng cho phép.

Thiệu Phong và Thiệu Tuyên tỏ rõ sự bất mãn, nhưng dù thế nào cũng không thể lay chuyển được Nghiêm Thiệu Ngọc.

Dường như hai người họ đã cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt nhìn ta chứa đầy lo lắng.

Ta không thể nói rõ, trong lòng có một nỗi xấu hổ không thể diễn tả thành lời.

Phụ hoàng nói đúng, tình yêu của đế vương không phải thứ tốt đẹp gì. Ta không cần nó.

Ta không hiểu Tiết Nguyệt Hoa. Nữ nhân này từng mang quyết tâm có ch cũng phải vạch trần bí mật, giờ đây từng cử chỉ lại khuôn phép như một con rối.

Khi không có ai xung quanh, nàng hỏi ta:

"Người hận ta không?"

Ta lắc đầu. Ta chỉ tò mò làm sao nàng biết được bí mật trong chiếc hộp.

Tiết Nguyệt Hoa nói với ta:

"Nghiem Uyển Xu để lại một tai mắt trong phủ Nghiêm gia nhưng lại chưa từng dùng. Ngay cả Nghiêm Thiệu Ngọc cũng bị lừa nên mới lơ là cảnh giác. Nàng ta tốn công giữ lại một người như vậy thật ra không phải để trộm cơ mật gì mà chỉ để lấy một chiếc hộp."

"Chiếc hộp này vô cùng tầm thường, được đặt trong căn phòng Thiệu Đường từng ở. Không ai chú ý đến, cứ nghĩ rằng bên trong chỉ là những vật không quan trọng. Ngay cả ta cũng không để ý, chỉ có Nghiêm Uyển Xu phát hiện ra cứ một khoảng thời gian, Nghiêm Thiệu Ngọc lại lén nhìn vào đồ vật bên trong chiếc hộp ấy."

"Trước khi Nghiêm Uyển Xu xuất giá, nàng ta điên cuồng sùng bái người ca ca này. Nàng ta thích dõi theo mọi cử chỉ của Nghiêm Thiệu Ngọc. Nàng ta muốn gả cho một nam nhân giống như Nghiêm Thiệu Ngọc."

"Năm xưa khi người bị giam trong hậu cung không lâu, Nghiêm Uyển Xu đã lấy cắp chiếc hộp này mang vào trong cung. Không

biết nàng ta có ý đồ gì nhưng cuối cùng nàng ta đã để lại chiếc hộp đó cho nhi tử của mình, nói rằng đó là món trang sức mà nàng ta yêu thích nhất. Nàng ta còn dặn, nếu một ngày nào đó nàng ta không thể trở lại cung thì nhờ cô cô của nó gửi món trang sức này cho nàng ta.”

“Nghiem Thiệu Ngọc luôn đề phòng nàng ta, ngay cả việc người vào cung gặp cháu mình cũng phải có ta đi cùng. Hẳn biết ta nhất định phải nghe lời, gia đình ta còn phải dựa vào ta để sống. Sau này, cũng chính là ta đã vào thiên lao để ép Nghiem Uyển Xu viết thư cho nhi tử.”

“Khi ấy, nàng ta đã thì thầm bên tai ta một câu: 'Trong chiếc hộp có cây cầu tre ở hồ Bích Ba.' Ta không hiểu ý nghĩa của câu nói ấy nhưng ta nhớ lại chuyện năm xưa người rơi xuống hồ Bích Ba. Bởi vì người và Thiệu Đường đã có tiếp xúc thân mật, vốn dĩ người nên gả cho Nghiem Thiệu Ngọc, nhưng cuối cùng lại thành hôn với Thiệu Đường.”

“Ta chợt nhớ lại, có lần trong một buổi yến tiệc, một phu nhân từng nhắc đến cây hợp hoan trên đảo giữa hồ Bích Ba. Ai đó dùng ánh mắt ra hiệu rằng người và Thiệu Đường cũng từng ở đó, vị phu nhân kia cho rằng mình lỡ lời liên lộ về ấy náy. Không ngờ người ở bên cạnh lại lên tiếng: nơi đó cảnh sắc mỹ lệ, Thiệu Đường từng dẫn người đến đó, hai người hái rất nhiều hoa hợp hoan cùng nhau, cũng xem như đã thực hiện được một tâm nguyện. Mọi người nghe xong đều trêu đùa rằng phu thê các người thật ân ái. Ta nhìn về phía Nghiem Thiệu Ngọc, hẳn cũng đang cười nhưng ánh mắt và nụ cười của hắn như phủ một lớp băng. Cực kỳ đáng sợ.”

Chương 9

BA MƯƠI BA: Song ngư bỉ mục

Nghe đến đây trái tim ta nhói lên từng đợt đau đớn. Ta thật không ngờ một chuyện như vậy lại có thể kích thích đến tâm ma của Nghiêm Thiệu Ngọc.

Ta và Thiệu Đường chẳng qua chỉ là bình thản đối mặt với quá khứ, để những hồi ức không tốt đẹp tan biến, biến chúng thành những kỷ niệm đẹp mà thôi. Ai ngờ điều đó lại trở thành một chiếc gai đâm sâu vào trái tim của Nghiêm Thiệu Ngọc.

Tiết Nguyệt Hoa tiếp tục nói:

"Về sau ta cũng không biết bản thân đã làm sao, như thế bị ma ám. Hôn sự giữa ta và Nghiêm Thiệu Ngọc chẳng qua chỉ là kế sách tạm thời. Ta từng nghĩ mình sẽ cam chịu số phận cứ vậy mà sống hết một đời. Nhưng ta không kiềm chế được mà yêu hắn. Dù hắn nhỏ nhả lễ độ, không có chút ấm áp nào dành cho ta, ta vẫn yêu hắn. Ánh hào quang trên người hắn thật sự quá đẹp, ta không thể kìm lòng mà muốn chiếm hữu hắn. Nhưng ta mãi không thể nắm giữ được trái tim hắn, trái tim hắn cách ta quá xa."

"Ta từng nghĩ sẽ không có một nữ nhân nào có thể bước vào trái tim một người như hắn. Nhưng đột nhiên có người ám chỉ với ta rằng trái tim hắn nằm trong một chiếc hộp, có liên quan đến một nữ nhân."

“Ta không kiểm chế được mà muốn biết trong chiếc hộp đó có gì. Ta luôn muốn nhìn thấy đồ vật trong chiếc hộp ấy, mọi lúc mọi nơi đều muốn nhìn. Để nhìn được bên trong ta đã dốc hết mọi mưu trí. Ta ngày càng biết ăn nói, học cách bồi dưỡng tay chân thân tín. Nghiêm Thiệu Ngọc không để ý đến những hành động của ta. Hắn nghĩ rằng ta kế thừa đặc điểm thích mưu quyền cung đấu của nữ nhân Tiết gia, hắn khinh thường. Nhưng hắn sai rồi, ta chỉ muốn biết bên trong chiếc hộp ấy là gì mà thôi.”

“Cuối cùng, đợi đến lúc hắn phải rời cung một thời gian vì việc xây dựng tân đô, ta cũng đã lấy được chiếc hộp đó. Khi mở ra ta chỉ thấy một miếng ngọc bội. Ta cầm ngọc bội lên nhìn mãi, không ngừng nhìn. Ta phát hiện ngọc bội là đồ ngự chế, chỉ có người trong hoàng gia mới có thể sử dụng.”

“Hồ Bích Ba và ngọc bội ngự chế... Ta biết, ngọc bội này là của người, Trần Tố Ngọc, là miếng ngọc bội người mang theo lúc đó. Thật nực cười làm sao. Năm đó để không phải làm Phò mã hắn mới đẩy người cho Nghiêm Thiệu Đường. Thế mà giờ đây hắn lại nâng niu giữ ngọc bội của người như báu vật. Người nói xem, có phải rất buồn cười không?”

Tiết Nguyệt Hoa cười lớn, cười đến rơi nước mắt.

Quãng thời gian ta và Nghiêm Thiệu Ngọc gặp dịp thì chơi kia quả thật có từng trao nhau một vài món đồ. Tuy nhiên sau khi hủy hôn ước mọi thứ đều được trả lại, không sót thứ gì, như để chứng minh rằng giữa chúng ta không còn bất cứ thứ gì liên quan đến nhau nữa.

Ta không ngờ rằng vẫn còn đồ của mình nằm trong tay Nghiêm Thiệu Ngọc.

Miếng ngọc bội song ngư bĩ mục ấy đã sớm bị ta quên lãng. Vậy mà trong sự vô tình của ta, nó đã trở thành một phần trong tâm

ma của Nghiêm Thiệu Ngọc.

Ngọc bội vốn vô tội, ta cũng vô tội nhưng dường như lại làm tổn thương quá nhiều người.

Tiết Nguyệt Hoa lau đi những giọt nước mắt vì cười mà rơi xuống, nói tiếp:

"Thế nhưng điều đáng nể nhất không phải là kẻ khác mà là người đấy, Trần Tố Ngọc. Khi ấy, ta cố gắng đưa ngọc bội cho người chỉ để xem người sẽ phản ứng thế nào. Ta muốn người biết rằng một nam nhân trên đường chạm tới quyền lực tối cao lại đặt người trong trái tim hắn. Nếu không phải vì hắn yêu người, có lẽ phu quân của người đã không phải ch. Nếu Nghiêm Thiệu Ngọc không yêu người, hắn đã sớm kết liễu người hoặc bỏ mặc người trong cung. Khi đó, Nghiêm Thiệu Đường sẽ không cần phải hy sinh bản thân."

"Là Nghiêm Thiệu Ngọc không nỡ để người ch, hắn không nỡ buông tay, cũng giống như Nghiêm Thiệu Đường không nỡ. Ta muốn xem khi người biết tất cả sẽ hối hận thế nào, sẽ sụp đổ ra sao, có trở nên điên loạn như ta hay không. Kết quả người không hề có chút cảm xúc nào. Thậm chí người còn hoàn toàn giữ nguyên mọi thứ và trả lại chiếc hộp!"

"Trần Tố Ngọc, cha chồng ta luôn rất tán thưởng người nhưng ta luôn không để ý đến. Trong mắt ta, người chẳng qua chỉ là một nữ nhân trốn trong vườn chơi trò làm nông mà thôi. Nhưng ta nhận ra cha chồng ta đã đúng. Người thật quá độc ác, thật sự quá độc ác."

"Tình yêu thâm kín bao năm qua của Nghiêm Thiệu Ngọc, thứ hắn không nói bằng lời rằng mình yêu say đắm, trong mắt người lại chẳng đáng một xu. Người khinh thường, người chẳng thèm bận tâm."

“Ta hiểu rồi. Đây mới chính là sự kiêu ngạo của một Công chúa thiên chi kiêu nữ, mạnh mẽ hơn gấp hàng ngàn hàng vạn lần những nữ nhân bình thường như chúng ta. Ta tâm phục khẩu phục, cũng hiểu tại sao Nghiêm Thiệu Ngọc lại nhớ mãi không quên người.”

“Việc có được thiên hạ đối với Nghiêm Thiệu Ngọc chỉ như lấy đồ trong túi nhưng để chinh phục người lại khó hơn cả lên trời. Trần Tổ Ngọc, người là niềm tiếc nuối mãi mãi trong lòng hắn, là tâm ma hắn không bao giờ vượt qua được. Hắn không thoát ra được, hahaha, hắn không thoát ra được! Đây chính là quả báo, quả báo đó! Hahahahahahahaha!”

BA MƯƠI TƯ: Tiết Nguyệt Hoa

Lần đầu tiên ta gặp Tiết Nguyệt Hoa, nàng ấy là người như thế nào nhỉ? Thật trang nhã, dịu dàng, phong thái đoan trang.

Là điều gì đã khiến một nữ nhân thay đổi, không còn giống như ban đầu nữa? Là năm tháng, hay là tình yêu?

Chẳng qua là nàng ấy đã yêu Nghiêm Thiệu Ngọc. Còn Nghiêm Thiệu Ngọc, hắn biết rõ nữ nhân rất dễ yêu hắn nhưng đối với những người dễ dàng yêu mình, hắn chỉ có khinh thường.

Ta hỏi Tiết Nguyệt Hoa:

"Bây giờ người chỉ biết nghe lệnh Nghiêm Thiệu Ngọc thôi sao?"

Tiết Nguyệt Hoa đáp:

"Chứ còn thế nào nữa. Người biết đấy, Nghiêm Uyển Xu trước khi ch từng nhờ người đưa tin cho ta. Nàng ta nói rất nhớ con mình, cầu xin Thái tử phi thương tình để nàng ta có thể gặp mặt An Thuận Hầu một lần. Thái thượng hoàng nhất thời mềm lòng, cho phép ta mang thư tay của An Thuận Hầu đến ngục để

thăm nàng.”

“Ban đầu vốn định để Nghiêm Thiệu Tuyên đi, nhưng sợ Nghiêm Uyển Xu sẽ cầu xin đệ đệ tha cho mình nên họ quyết định không cho người Nghiêm gia đến gần. Cuối cùng, họ sắp xếp cho ta đi làm việc này vì họ biết ta không dám làm bừa.”

“Kết cục là chuyện nhớ con hoàn toàn là giả. Nàng ta thì thâm với ta rất nhiều điều. Ta vốn không nên nghe nhưng lại không kìm được. Nhờ vậy ta mới biết chiếc hộp đã đến tay Nghiêm Uyển Xu như thế nào. Ta cũng biết phu quân nàng ta, tên hoàng đế Trần gia vô dụng cũng biết bí mật về chiếc hộp đó.”

“Sau khi nghe nàng ta nói xong ta lại càng thêm tò mò về chiếc hộp. Khi trở về, Nghiêm Thiệu Ngọc trách ta đã ở đó quá lâu. Không lâu sau, Nghiêm Uyển Xu chỉ còn ta thì bị ép uống thuốc tuyệt tử. Thực ra hẳn cũng đã lạnh nhạt với ta từ lâu rồi. Bát thuốc ấy chẳng qua là hình phạt mà thôi.”

“Khi đó, nhà mẹ đẻ ta luôn nơm nớp lo sợ, lén khuyên ta sinh thêm vài đứa con cho Nghiêm Thiệu Ngọc. Ha, đúng là si tâm vọng tưởng. Nghiêm Thiệu Ngọc còn khiến ta đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương. Nhi tử của ta bị Nghiêm gia dạy dỗ đến không còn là con ta nữa. Ta chỉ là một công cụ sinh nở, còn nhi tử của ta lại trở thành một đứa trẻ tiêu biểu của Nghiêm gia. Hoàn hảo đến đáng sợ.”

“Càng như vậy ta càng hóa điên. Ta không hiểu vì sao Nghiêm Thiệu Ngọc lại đối xử với ta như vậy. Ta tưởng rằng mình đã tìm ra được bí mật kinh thiên động địa nào đó từ người. Kết quả người chỉ nhẹ nhàng gạt phăng đi, thờ ơ như không, khiến ta càng giống một kẻ ngốc hơn. Trần Tố Ngọc, người thật sự rất lợi hại, người không biết sao?”

Nói đến đây nàng đột nhiên bật cười, nụ cười đầy quỷ dị. Nàng ghé sát vào tai ta, nói:

"Bây giờ người thờ ơ như không là không được nữa đâu. Ta phát hiện ra rồi, hắn không cho phép người thờ ơ như không. Hắn là người bá đạo nhất, không ai được phép làm trái ý hắn. Nếu đã vậy thì ta sẽ giúp hắn một tay."

Nói xong nàng cười khanh khách bên tai ta, khiến ta rợn cả người.

Mỗi ngày ở bên cạnh Tiết Nguyệt Hoa, ta đều như ngồi trên đồng lửa, thậm chí còn không dám ăn uống hay ngủ nghỉ.

Tiết Nguyệt Hoa khuyên ta: "Hiện giờ là thời điểm rất đặc biệt, Nghiêm Thiệu Ngọc chưa đến mức ra tay với người đâu."

Ta hơi yên tâm hơn nhưng lòng vẫn mông lung.

Thái thượng hoàng băng hà, người Nghiêm gia đều ở trong cung cũ để thủ tang. Một số quốc sự cần Nghiêm Thiệu Ngọc xử lý cũng tạm thời chuyển đến cung cũ. Ta nhất thời không thể trở về Nam Ấn Viên, mỗi ngày chỉ biết sống qua ngày đoạn tháng.

Trước khi mất Thái thượng hoàng để lại di chỉ trong thời gian quốc tang, hoàng tộc và bách tính không được cưới gả hay tang tế trong vòng một năm, chỉ được phép giảm xuống còn một trăm ngày.

Người Nghiêm gia quả thực rất giỏi làm Hoàng đế.

Ta không gặp mặt Nghiêm Thiệu Ngọc nhiều, cũng không nói chuyện được với Thiệu Phong hay Thiệu Tuyên hay được phép làm gì.

Hơn nữa ta không biết có nên cầu cứu hai tiểu thúc này không.

Cuối cùng ta quyết định không để họ dính dáng vào chuyện này.

Họ còn phải chăm sóc Vô Ưu và Cảnh Minh.

Thời gian thủ tang dài đằng đặc kết thúc, ta vẫn bị giữ lại trong cung cũ, với bên ngoài thì nói rằng ta bị bệnh.

Tiết Nguyệt Hoa chuẩn bị trở về tân đô, nàng nói với ta: "Ngày lành của người đến rồi."

Ta hỏi nàng: "Còn người thì sao?"

Tiết Nguyệt Hoa trả lời:

"Ta đã ch rồi. Người đang sống là Tiết Hoàng hậu. Bốn cung chính là Hoàng hậu, hahaha!"

Tại sao một nam nhân lại phải tàn nhẫn với một nữ nhân đến vậy? Không yêu cũng được nhưng thật sự không cần phải khiến nàng ấy trở thành như vậy.

Ta ở trong cung cũ chẳng được bao lâu, một ngày kia đột nhiên mất hết ý thức, đến khi tỉnh đã trên đường về kinh. Không còn cách nào khác, trừ khi ta không ăn uống hay hít thở, bằng không sớm muộn cũng sẽ có ngày này.

Bên cạnh ta là thị nữ Tiểu Ly của ta. Ta biết rõ nàng đã sớm là người của Nghiêm gia, chỉ là ta không muốn nói ra. Có vẻ nàng chỉ nhận lệnh chăm sóc tốt cho ta, chưa từng làm điều gì có lỗi với ta.

Điều bất ngờ là người phụng mệnh hộ tống ta còn có Tô lão phu tử.

Tô phu tử nói:

"Lão phu không ở trong kinh thành thêm được ngày nào nữa. Ta và Hoắc gia có duyên nợ sâu đậm mới nhận lời họ trợ giúp

Nghiêm gia. Nhiệm vụ của ta cũng đã hoàn thành. Từng nghĩ một ngày nào đó được dưỡng già ở Nam Ấn Viên cũng tốt, hóa ra cũng chỉ là mộng tưởng. Lần này ta về Hoắc gia báo cáo, sau đó sẽ phiêu bạt giang hồ. Tên của lão là Tô Vô Nhai. Tiện đây lão phu sẽ tiễn Công chúa một đoạn đường."

Ta hỏi: "Nghiêm Thiệu Ngọc không muốn nhìn thấy ta nên mới đưa ta đi xa như vậy sao."

Vậy thì tốt rồi.

Tô lão phu tử thở dài:

"Công chúa, một đi một về. Đến khi về người đã trở thành một người khác rồi."

BA MƯƠI LĂM: Biến thành nữ nhi Hoắc gia

Chiêu này nên gọi là "che trời qua biển, thay đầu đổi mặt" nhỉ.

Ta hỏi Tô lão phu tử:

"‘Ta’ ở trong cung cũ kia bây giờ chắc đã ch rồi đúng không?"

Tô lão phu tử đáp:

"Công chúa thật thông minh, chỉ trong vài ngày tới thôi. Công chúa vốn vì thương nhớ Phò mã lâu ngày mà đau buồn quá độ, thân thể tổn thương nghiêm trọng. Thêm vào đó, trong thời gian quốc tang Công chúa lại vì đau thương mà lao lực, bệnh tình trầm trọng, đột ngột qua đời."

Ta bật cười không thành tiếng. Chẳng trách Nghiêm Thiệu Ngọc không cho phép ta mang theo hy vọng về cuộc sống mới cũng như các con đến tân đô. Ta phải khóc lóc đau khổ ở Nam Ấn Viên mới thuận tiện cho kế hoạch của hần.

Tình yêu của đế vương thật ích kỷ.

Ta lại hỏi:

“Ta đã hơn ba mươi tuổi rồi, phải đóng vai một nữ nhân như thế nào để nhập cung đây?”

Tô lão phu tử nói:

“Là tiểu thư Hoắc gia. Người vì bệnh tật mà lỡ mất thời gian thành thân, nay đã khỏe lại. Năm nay hai mươi lăm tuổi. Thánh thượng cảm tạ ân tình năm xưa Hoắc gia từng tương trợ nên đưa người vào hậu cung.”

Ta sờ lên nếp nhăn trên gương mặt mình, cười ra nước mắt. Bỗng đứng lại trẻ ra vài tuổi, thật khiến người ta vui biết mấy.

Ta tiếp tục hỏi:

“VẬY chuyện này có thể giấu được Thiệu Phong và Thiệu Tuyên không?”

Tô lão phu tử nói:

“Người bệnh tật yếu ớt, Hoàng thượng thương xót, chuẩn cho không cần thỉnh an, an tâm tĩnh dưỡng. Người không ra khỏi cung, không tham gia yến tiệc thì sẽ không bị phát hiện.”

Ta gật đầu:

“Như vậy chính là giam ta đến ch đúng không?”

Tô lão phu tử đáp:

“Nếu người buồn chán, Hoàng thượng sẽ tìm đủ cách để khiến

người vui.”

Ta lại gật đầu:

“Một tù nhân hạnh phúc, một chiếc lồng xa hoa.”

Tô lão phu tử buồn bã nói:

“Công chúa, lão già rồi, không khuyên được Hoàng thượng nữa. Chấp niệm của ngài ấy sâu như vực thẳm. Nếu ta nói mong Công chúa có thể lấy lòng nhân từ mà nhẫn nhịn để Hoàng thượng có được bình yên, chắc hẳn người sẽ nghĩ lão đây không biết xấu hổ.”

Ta gật đầu.

Tô lão phu tử nói:

“Lão gây nghiệp chướng quá nhiều, cả đời không dám thành thân chỉ sợ gây họa cho con cháu.”

Ta cười, nói:

“Con cháu đều là nợ. Nếu không phải vì Vô Ưu và Cảnh Minh, sau khi Thiệu Đường qua đời ta đã đi theo rồi, đâu có phiền phức như bây giờ.”

Tô lão phu tử cay cay sống mũi, cố kìm nén không khóc chỉ thở dài:

“Chuyện đời nào có trước khổ sau ngọt, chỉ có khổ càng thêm khổ mà thôi.”

Con đường phía trước dài đằng đẵng.

Trên đường buồn chán, ta và Tô lão phu tử nói chuyện phiếm

đôi ba câu.

Ta hỏi phu tử:

“Tại sao đến cả chuyện giúp Hoàng thượng tìm nữ nhân mà Hoắc gia cũng làm?”

Tô lão phu tử nói:

“Hoắc gia năm xưa thoát nhìn như đã rút lui an toàn khỏi vòng xoáy quyền mưu tranh đấu, thực ra khi đó một thanh niên tài năng nhất trong gia tộc đã bỏ mạng. Sau khi về quê không lâu, người đó lâm bệnh qua đời, các hậu bối khác thì tư chất tầm thường. Hoắc gia nhất thời không người kế thừa, đành phải bồi dưỡng con rể.”

“Nghiêm gia xuất thân bình dân ở kinh thành, tuy không có nền tảng vững chắc nhưng đã sống ở kinh biết bao thế hệ, cũng được coi là một lợi thế. Hiện giờ các hậu bối Hoắc gia đều trông cậy vào sự tin tưởng của thánh thượng, hy vọng có thể khôi phục thế lực nên đương nhiên hoàng thượng bảo làm gì thì làm vậy rồi.”

Ta không khách khí hỏi lão phu tử:

“Ngài không con không cháu, làm tất cả những chuyện này là vì điều gì?”

Tô lão phu tử đáp:

“Vì bệnh của kẻ văn nhân, bệnh quá nặng, coi thường con đường làm quan chạy chọt nhưng lại muốn chứng minh bản thân có thể thay đổi thiên hạ.”

Ta lại hỏi:

“Hủy hoại giang sơn Trần gia chúng ta, nhất định ngài cũng tham gia không ít. Có thể kể cho ta một chuyện được không?”

Tô lão phu tử trầm ngâm một hồi rồi nói:

“Tứ hoàng tử chính là tác phẩm của ta.”

Ta trừng to mắt. Tứ hoàng tử là hy vọng của phụ hoàng, là người xuất sắc nhất trong các huynh đệ của ta. Ta biết cái ch của huynh ấy quá bất thường nhưng vẫn không tài nào hiểu rõ ngọn ngành.

Tô lão phu tử thở dài một hơi, nói:

“Tứ hoàng tử vốn không kinh tài tuyệt diệu đến vậy. Thầy dạy của ngài ấy và ta có giao tình sâu sắc, dưới sự sắp xếp của ta ông ấy cũng đã trở thành người của Nghiêm gia từ lâu. Thành tích vượt trội của Tứ Hoàng tử chỉ là kết quả từ sự sắp đặt của bọn ta, thực chất tài trí ngài ấy cũng chỉ thường thường thôi.”

Nghe xong, ta chấn động đến mức không thốt nên lời, trong lòng trào dâng nổi cay đắng. Ta thương thay cho phụ hoàng, nếu dưới tuổi vàng người biết chuyện này hẳn sẽ tuyệt vọng biết mấy.

Ta cay đắng nói:

“Ban đầu đối với việc phụ hoàng bày kế để ta gả cho Nghiêm Thiệu Ngọc, trong lòng ta có chút oán hận. Bây giờ ta đã hiểu rồi, phụ hoàng cũng không còn cách nào khác. Đây là ông trời muốn lấy lại giang sơn Trần gia, thật không công bằng. Nghiêm gia vốn đã lớp lớp nhân tài, lại còn có thêm những nhân vật như ngài và Tần Bạch Vân giúp sức. Trần gia chúng ta chỉ là một đám tầm thường bị các người thao túng.”

Tô lão phu tử thở dài:

“Đánh cược thì phải chịu thua. Hơn nữa Trần gia vẫn còn ngài.”

Ta phần hận nói:

“Ta chỉ là một nữ nhân sống nhờ vào sự che chở của nam nhân.”

BA MƯƠI SÁU: Chân tướng cái ch của Tứ Hoàng tử

Là niềm hy vọng của phụ hoàng, Tứ Hoàng tử chẳng qua cũng chỉ là con rối của Nghiêm gia.

Tô lão phu tử nói:

“Ban đầu Nghiêm gia muốn để Tam hoàng tử dần dần tỏa sáng, khiến Thái tử mất bình tĩnh và tranh giành với Tam hoàng tử. Nhưng ta cảm thấy không ổn bởi vì phụ hoàng của người thực sự không thích Tam Hoàng tử. Hơn nữa Tam Hoàng tử đã cưới nữ nhi Nghiêm gia, không tiện để ra mặt. Vậy nên ta quyết định để Tứ Hoàng tử nổi bật. Một hoàng tử mười hai, mười ba tuổi thể hiện tài năng sẽ không khiến ai nghi ngờ. Vừa khiến phụ hoàng người vui mừng nhưng đồng thời cũng phải lo lắng về vấn đề bồi dưỡng.”

“Về Thái tử, trước khi Tứ Hoàng tử trưởng thành, hoặc là phải loại bỏ huynh đệ, hoặc là loại bỏ phụ hoàng người, bất kể thế nào cũng sẽ lộ sơ hở.”

“Nếu phụ hoàng người ủng hộ Tứ Hoàng tử thì mối quan hệ với Thái tử sẽ không thể không xấu đi. Cho dù tứ hoàng tử kế vị, sự thành công của hắn cũng là kết quả từ nỗ lực âm thầm của Nghiêm gia, cuối cùng vẫn phải dựa vào Nghiêm gia. Tứ hoàng tử không có thế lực ngoại thích, dù thế nào cũng sẽ yếu thế. Hơn nữa hắn ngày càng phụ thuộc vào thầy của mình.”

“Ngay cả sau này khi biết người thầy đó là người của Nghiêm gia

thì hẳn vẫn cam tâm tình nguyện. Lý tần và Tứ Hoàng tử đã âm thầm sống trong cung quá lâu. Khi họ bất ngờ nhận được sự chú ý và ưu ái, biết rằng một ngày nào đó có thể thừa kế ngai vàng thì sao có thể dừng lại. Thực sự rất dễ bị kiểm soát.”

Ta không nhịn được nở cười chua chát. Chẳng trách Thái thượng hoàng Nghiêm gia nói chỉ có ta là giống người của hoàng gia. Nam nhân Trần gia chúng ta đều là những kẻ vô dụng chỉ biết dựa dẫm vào người khác.

Tô lão phu tử nói:

“Cái ch của Tứ hoàng tử là thật ra một sự cố ngoài ý muốn. Tam Hoàng tử cũng tốt, Tứ Hoàng tử cũng được, ai lên ngôi cũng đều phải phụ thuộc vào Nghiêm gia. Chỉ là Tứ hoàng tử kế vị thì con đường của Nghiêm gia có thể sẽ gian nan hơn đôi chút, bởi vì trên danh nghĩa còn có người Tiết gia tham gia nữa. Nhị hoàng tử quả thật như một biến số thần kỳ ông trời phái đến, như thể được sinh ra để giúp Nghiêm gia. Mệnh của Nghiêm gia là chiến thắng.”

Chẳng ai ngờ Nhị hoàng tử lại điên cuồng đến thế, Nghiêm gia cũng không quá chú ý đến. Bởi vì ngay cả khi huynh ấy là nhi tử do Hoàng hậu sinh ra, Tiết gia cũng không muốn ủng hộ một Hoàng tử tính cách có vấn đề. Nghiêm gia chỉ biết rằng vì Nhị hoàng tử phi và Gia quý phi không có con mà ch trong cung kia, Tào gia vô cùng hận Tiết gia. Tất cả đều do một tay Tiết hoàng hậu khiến họ thảm hại như vậy.

Phụ hoàng lại vì củng cố vị trí của Tứ hoàng tử mà nhắm đến Tào gia, ép Tào Tuyết Lan từ hôn mỗi hôn ước đã định từ nhỏ. Điều này đã khiến Tào gia cũng bất mãn với phụ hoàng. Trong mắt Tào gia, Trần gia chúng ta keo kiệt, vô ơn, không xem nữ nhi Tào gia là con người, tức là không để Tào gia vào mắt.

Liên minh giữa Nghiêm gia và Tào gia nhanh chóng được diễn

ra trong âm thầm.

Sự điên cuồng của nhị hoàng tử dù kinh người nhưng không khó hiểu.

Là con chính cung, huynh ấy mãi mãi bị lu mờ dưới ánh hào quang của thái tử. Trong khi Tiết hoàng hậu vì muốn bù đắp nên đã có phần nuông chiều huynh ấy quá mức.

Phụ hoàng biết từ nhỏ nhị hoàng tử có một số vấn đề nhưng vì Tiết hoàng hậu bảo vệ nên cũng chẳng buồn uốn nắn. Vừa được nuông chiều, vừa không được tín nhiệm, cuối cùng khiến mọi người cảm thấy huynh ấy thậm chí còn không bằng cả con của một cung nữ.

Nỗi bất mãn và tuyệt vọng trong lòng khiến nhị hoàng tử mất hết nhân tính.

Bây giờ nghĩ lại, Trần gia suy tàn là có nguyên nhân.

Phụ hoàng nhìn trúng thế lực Tiết gia, để Tiết hoàng hậu tự tung tự tác trong hậu cung, nhưng thực ra bà ta không đủ tư cách làm một quốc mẫu.

Bà ta quá kiêu ngạo và ích kỷ, trên phương diện giáo dưỡng thái tử hoàn toàn không có kết quả, lại kiểm soát thái tử quá chặt.

Phụ hoàng không thích những nữ nhân xuất thân cao quý, chỉ thích những nữ nhân mỹ mạo xuất thân thấp hèn. Thái tử và tam hoàng tử đều được thừa hưởng sở thích này.

Phụ hoàng chỉ biết thỏa mãn dục vọng nhưng lại không để tâm đến con cái, hoàn toàn thất bại dưới vai trò người cha.

Một gia tộc mà việc giáo dục và bồi dưỡng con cháu rối tinh rối mù như vậy thì làm sao có tương lai?

Ta mừng vì mình là một nữ nhi, được mẫu phi che chở, trưởng thành khỏe mạnh cả về thể chất lẫn tinh thần.

Ta không giống người hoàng gia, ta giống mẫu phi.

Sự cao quý trên đời này không liên quan gì đến xuất thân, chính tình yêu của mẫu phi đã giúp ta luôn kiên định làm một con người bình thường.

Cuối cùng cũng đến Hoắc gia.

Trên danh nghĩa ta trở thành nữ nhi Hoắc gia nhưng thực chất không ta có tiếp xúc gì với họ cả. Ta có nơi ở riêng, có người của Nghiêm Thiệu Ngọc luôn ở bên cạnh ta.

Chuyện Nghiêm Thiệu Ngọc sắp đặt cẩn thận cho một người đẹp hết thời như ta đúng là dở khóc dở cười.

Gương mặt ta từ lâu đã không còn trẻ, khóe mắt đầy nếp nhăn, eo lưng cũng đã thô to hơn nhiều. Qua một hai năm nữa, khi Vô Ưu xuất giá, ta cũng đã sắp trở thành ngoại tử mẫu rồi. Bây giờ lại phải giả làm một thiếu nữ chưa xuất giá mà tiến cung.

Đến lúc đó, Nghiêm Thiệu Ngọc làm sao xuống tay nổi, liệu ta có cần giả vờ ngượng ngùng để làm hấn ghê tởm không nhỉ?

Con người không nên có chấp niệm, nhất niệm thành ma, nhất niệm thành Phật.

Tô lão phu tử nói trên đời này không có người hoàn hảo, ta chính là khuyết điểm mà ông trời để lại cho Nghiêm Thiệu Ngọc.

Ta hỏi, rốt cuộc là ông đang khích lệ hay là hạ thấp ta?

Tô lão phu tử nói:

“Không tính là khen cũng không tính là chê, tất cả đều là sự sắp đặt của số phận.”

Ông đưa ra ví dụ:

“Cuộc đời của thánh thượng giống như một tấm lụa được dệt công phu nhưng lại có một cái lỗ, rồi trên đó lại dán một bông hoa để che đi. Có người cho rằng khuyết điểm là cái lỗ đó, thực ra không phải, khuyết điểm là bông hoa kia. Không có hoa, cái lỗ mới lộ ra, nếu không có ai cũng nghĩ là găm thêu hoa. Cái lỗ vốn có từ đầu, chẳng ai có cuộc đời không thiếu sót. Bông hoa mới là quan trọng, không có hoa, cái lỗ sẽ trở nên rất lớn.”

Ta nhíu mày nói:

“Cắm hoa của nhà người khác lên lỗ của mình chính là thất đức.”

Tô lão phu tử bị ta chọc cười, cảm thán:

“Công chúa, người khác khen lão già này đức cao vọng trọng, nhưng so với Công chúa thì lão chẳng bằng cái rắm.”

Ta chẳng thèm để ý đến lời tâng bốc này. Người có phẩm hạnh cũng vô dụng, chẳng đâu lại được kẻ vô liêm sỉ tài giỏi. Ta vô dụng, ta chỉ có thể cam chịu.

Sửa soạn xong xuôi, mọi việc đã chuẩn bị đâu vào đấy, ta trở thành nữ nhi Hoắc gia rồi lại lên đường tiến về kinh thành.

Năm đó đi qua cùng Thiệu Đường cũng vào thời điểm này ta thấy cảnh sắc đẹp đến say lòng người, bây giờ chỉ thấy mây đen phủ núi, cây xấu mọc đầy trên đá, đường toàn lối rẽ, nước chảy

ngược dòng, đầu giang lộ đầy phong ba, nhân gian đều là đường
khó đi!

Chương 10

BA MƯƠI BẢY: Ngơ ngơ ngẩn ngẩn

Trên đường đi ta được bảo vệ rất chu đáo.

Ta ăn ngon ngủ ngon chính là hy vọng người trông chừng ta yên tâm, ta sẽ không tìm đến cái chết đâu. Nếu ta chết, họ sẽ gặp xui xẻo. Thế gian đã có đủ người xui xẻo rồi, ta không muốn tạo thêm mấy người đâu.

Thế nên dù hành trình bốn ba vất vả, ta lại mập thêm đôi chút.

Sau khi vào cung, phân vị của ta không hề thấp, trực tiếp được phong làm phi. Nghiêm Thiệu Ngọc quả thật rất hào phóng.

Tiết Nguyệt Hoa làm như không hề quen biết ta, cứ như thể ta đã thực sự trở thành phi tử mới tiến cung vậy.

Hậu cung Nghiêm Thiệu Ngọc không đông, chỉ có hai thị thiếp. Một người được phong làm Quý tần, một là Chiêu dung, mỗi người sinh cho hắn một trai, một gái.

Thái thượng hoàng vừa băng hà không lâu, không tiện tổ chức tuyển tú nhưng nếu có người dâng mỹ nữ hắn vẫn thu nhận, phong một người làm Mỹ nhân.

Tiết Nguyệt Hoa nói với ta, những nữ tử phân vị thấp trong cung này đều rất biết điều. Những ai không ngoan ngoãn thì không thể sống bên cạnh Nghiêm Thiệu Ngọc.

Ta thầm nghĩ, chẳng lẽ vì ta cũng "ngoan" mà Nghiêm Thiệu Ngọc không quên được ta sao? Biết thế ngày xưa tỏ ra ngang ngược một chút có phải tốt hơn không. Nhưng bây giờ muốn ngang ngược cũng không được, ta chỉ thấy mệt mỏi, đến lời cũng lười nói.

Nghiêm Thiệu Ngọc đến thăm ta. Hắn hỏi ta sống có quen không, ta nói quen.

Hắn hỏi ta có cần gì thêm không, ta đáp không cần.

Hắn hỏi ta tâm trạng thế nào, ta trả lời tốt.

Nghiêm Thiệu Ngọc cười, nói:

"Trần Tố Ngọc, nàng luôn dùng tư thái hợp tác nhất để thể hiện sự bất mãn của mình, thật thú vị."

Ta đáp: "Vậy sao."

Nghiêm Thiệu Ngọc lại nói:

"Giống như nàng từng dồn hết tâm tư để viết những bài thơ tình vụng về, hay như buổi yến tiệc trong cung lần đó, đôi mày khô hời của nàng."

Ta đáp: "Thần thiếp khi ấy đã cố gắng hết sức rồi."

Hắn nói tiếp:

"Chỉ có một lần ta cảm thấy nàng thật sự hài lòng khi sắp gả cho ta, là trong yến tiệc ở bên hồ Bích Ba. Khi có một phu nhân đùa rằng Công chúa sắp thành thân lại càng lúc càng đẹp. Khuôn mặt nàng thoát chốc đỏ bừng, then thùng như một thiếu nữ đợi gả."

Ta nói:

"Ồ, vậy sao? Thần thiếp quên rồi, chỉ nhớ đến chuyện rơi xuống nước thôi. Hoàng thượng thứ tội."

Nghiêm Thiệu Ngọc đột nhiên ôm lấy ta, nói:

"Tổ Ngọc, hoặc là hận ta, hoặc là yêu ta, đừng đối xử với ta như vậy."

Trước mặt ta, hắn không tự xưng là "trẫm", thật khiến ta bực bội, thân mật quá rồi. Ta thà rằng hắn coi ta như một phi tần bình thường, như vậy ta còn có thể giả vờ hòa hợp. Nhưng giờ đây ngay cả giả vờ cũng khó, ta mệt mỏi vô cùng.

Nghiêm Thiệu Ngọc không ép buộc ta, hắn cố gắng ăn bữa cơm ấm áp, trò chuyện phiếm với ta.

Nhưng ta không có tâm trạng.

Không phải ta không vui, thậm chí ta còn ăn rất nhiều, dường như hắn nói câu nào ta cũng đều đáp lại. Nhưng ta cảm giác mình càng ngày càng cạn kiệt sức lực. Ta thường ngăn người, cũng thường thất lễ trước mặt Nghiêm Thiệu Ngọc.

Có đôi khi hắn nói xong một câu rồi đợi ta trả lời. Đến khi ta đáp lại, hắn đã nhìn ta bằng ánh mắt bất lực xen lẫn đau lòng. Những người xung quanh thì lộ rõ vẻ kinh hoàng.

Tiểu Lê vẫn hầu hạ ta. Nàng kể rằng có lần hoàng thượng hỏi ta một câu, ta đột nhiên bất động, không nói một lời, như thể mất hồn. Phải mất thời gian một nén nhang sau ta mới bỗng dưng trả lời.

Ta không nhớ rõ tình cảnh đó, cũng không cảm thấy có gì bất

thường.

Một hôm, Nghiêm Thiệu Ngọc nói ngự thiện phòng vừa làm ra một loại điểm tâm mới, muốn ta nếm thử.

Ta ăn thử, hình như cũng ngon.

Đột nhiên Nghiêm Thiệu Ngọc nắm chặt cổ tay ta, không cho ta ăn thêm.

Ta không hiểu chuyện gì xảy ra. Hắn nhìn ta, nói: "Nàng đã ăn năm cái rồi."

Ta ngượng ngùng đáp: "Thần thiếp ăn uống thất thố, để hoàng thượng chê cười rồi."

Hắn đỏ mặt nói: "Nàng ăn điểm tâm không chút cảm xúc như một con rôi biết ăn vậy."

Ta thường mất ngủ ban đêm nhưng ban ngày lại cứ luôn mê man.

Ta tự cảm thán mình chẳng khác nào một con mèo.

Có lần ta đi dạo trong ngự hoa viên, quay đầu lại đã phát hiện mình được Nghiêm Thiệu Ngọc bế vào tầm cung. Ta rất bối rối.

Tiểu Lê kể rằng ban đầu thoát nhìn ta vẫn rất ổn nhưng bỗng nhiên ta cứ nhìn chăm chăm vào một bông hoa, nhìn chăm chăm một canh giờ liền, nàng gọi ta không trả lời.

Có người bẩm báo chuyện này với Nghiêm Thiệu Ngọc, hắn liền đến đó bế ta đi.

Tiết Nguyệt Hoa nói với ta Vô Ưu sắp xuất giá, gả cho một tiểu công tử nhà danh môn trong sạch, tướng mạo phẩm hạnh đều

giống Nghiêm Thiệu Đường.

Vậy mà ta lại hỏi một câu, Vô Ưu còn chưa chơi đủ sao đã vội xuất giá rồi?

Sau đó ta mới nhớ ra nữ nhi của ta đã lớn rồi.

Thoáng cái ta thấy thật vui mừng, cuối cùng con bé cũng đã gả đến nơi tốt đẹp rồi.

Tiết Nguyệt Hoa thở dài, nói:

"Người thật đặc biệt. Chúng ta phát điên thì muốn hét muốn gào, muốn cắn nát mọi thứ. Còn người, người gửi chính mình đến một nơi nào đó. Trần Tố Ngọc, ta muốn nhìn người khóc, nhìn người la hét, nhìn người tự giày vò nhưng người lại giấu mình đi mất. Người giỏi thật đấy. Người gửi mình đến đâu rồi? Có phải gửi đến bên Nghiêm Thiệu Đường không? Trần Tố Ngọc, có phải ta nên ghen tỵ với người không?"

Nói xong, nàng bật khóc.

BA MƯƠI TÁM: Người đáng thương

Ta lau nước mắt cho Tiết Nguyệt Hoa. Ta nói nàng đừng khóc, mình cũng chẳng sung sướng gì, hà tất phải thương hại cho ta.

Nàng nói nàng sai rồi. Nàng từng hận ta nhưng thực ra là hận sai người rồi.

Thế nhưng nàng lại không dám hận Nghiêm Thiệu Ngọc, vì sau lưng nàng còn có người nhà.

Ta nói: "Đừng hận, chúng ta ăn sơn hào hải vị, mặc lụa là, đeo vàng ngọc, còn tôn quý hơn tất cả những nữ nhân trên thiên hạ này. Nếu còn ở đây làm bộ làm tịch, chắc chắn sẽ bị nhiều người

cười chê lắm."

Tiết Nguyệt Hoa cười rồi lại khóc.

Nàng nói: "Chúng ta đúng là một trò cười lớn đẹp!"

Lúc này Nghiêm Thiệu Ngọc bước vào. Hắn nhú mào hỏi Tiết Nguyệt Hoa sao còn ở đây với ta.

Tiết Nguyệt Hoa cắn răng hét lên với hắn:

"Nhìn xem, ta đã nghĩ rằng người sẽ để người người yêu có một cuộc sống tử tế, nhìn bộ dạng của nàng ta xem, nhìn xem! Người có thấy vui không, người có thấy thỏa mãn không!"

Nghiêm Thiệu Ngọc lạnh lùng nói: "Hôm nay Hoàng hậu thật to gan."

Khí thế của hắn khiến Tiết Nguyệt Hoa run rẩy.

Ta đứng bên nhẹ nhàng nói: "Chúng ta đều là những nữ nhân vô dụng, chỉ có cái nhìn của phụ nhân, chỉ có lòng dạ đàn bà. Hoàng thượng tha thứ cho chúng ta được không?"

Sắc mặt Nghiêm Thiệu Ngọc trầm xuống, hắn vẫy tay để Tiết Nguyệt Hoa rời đi.

Nghiêm Thiệu Ngọc đi đến bên cạnh ta, hỏi:

"Ở bên ta, nàng cảm thấy rất không vui phải không?"

Ta lắc đầu.

Ta không cảm thấy không vui, chỉ là không còn cảm nhận gì nữa, lòng ta trống rỗng, rất trống rỗng.

Nghiêm Thiệu Ngọc nói: "Sắp có tuyết rồi. Nghe Thiệu Đường nói nàng thích tuyết rơi. Có một lần nàng không mang ủng tuyết mà chạy ra nghịch, Thiệu Đường đã ôm nàng về. Nàng giận nên lên lấy tuyết trên cành cây xuống nhét vào cổ áo của Thiệu Đường. Nàng biết không, mỗi khi tuyết rơi, nhìn thấy mặt tuyết phẳng lì, ta đều nghĩ nếu là nàng, nàng sẽ bước đi như thế nào."

Ta ngơ ngác đáp: "Có lẽ là dùng chân bước lên."

Nghiêm Thiệu Ngọc thở dài rồi bỏ đi.

Sau đó, thái y đến. Ta không hiểu, ta có bệnh gì đâu, sao thái y lại đến đây?

Thái y nói ta đau lòng tích tụ, tinh thần mệt mỏi, nội tạng suy yếu, cứ thế mãi sợ sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ.

Ta cười nói: "Không đau không ngứa, làm gì có bệnh."

Thái y cũng bắt đầu thở dài.

Nghiêm Thiệu Ngọc bắt đầu cầu xin ta, hẳn nói ta có thể đánh hấn, mắng hấn nhưng đừng làm như vậy.

Ta nói: "Vậy làm sao được, làm sao có thể tổn hại đến long thể của đế vương, cũng không thể làm thiên nhan tức giận."

Nghiêm Thiệu Ngọc nói: "Trần Tố Ngọc, nàng có thể thương hại ta một chút không? Có phải nàng nghĩ rằng ta đã trở thành ngôi cửu ngũ chí tôn thì không đáng để thương hại không?"

"Năm đó vì để hoà hoãn quan hệ với Tiết gia, để phụ hoàng nàng bớt kiêng kỵ với Nghiêm gia, ta đã quyết định cưới Tiết Nguyệt Hoa. Lúc đó khi thỏa thuận với phụ thân, ta rất muốn biết khi ấy nàng đang làm gì. Sau đó ta tìm cách biết được."

Ngày hôm đó, cùng lúc ấy, nàng và Thiệu Đường thảo luận giàn nho ở Nam Ấn Viên tuy tốt nhưng chỉ ăn một loại nho mãi cũng sẽ chán, liệu có nên dựng thêm một giàn nho nữa để trồng giống nho khác không. Từ đó ta không thích ăn nho nữa, nó quá ngọt, quá ngấy, khiến người ta tinh thần sa sút, trong lòng không vui."

Ta không hiểu hỏi: "Người cưới Tiết Nguyệt Hoa thì có liên quan gì đến nho?"

Hắn nói: "Không liên quan gì, là ta tự chuốc lấy."

Ta nói với hắn: "Người như người trời sinh đã không thích hợp làm một trượng phu dịu dàng của nữ tử. Khi người sống ở Nam Ấn Viên, người sẽ càng cảm thấy mình đáng thương hơn."

Nghiêm Thiệu Ngọc cười lớn, hắn nói: "Trần Tố Ngọc, nàng thật thông minh."

Ta không ngờ Thiệu Phong lại vào cung gặp ta, dáng vẻ cũng đã thay đổi nhiều, đặc biệt trầm tĩnh.

Đệ ấy nói với ta: "Công chúa, ta muốn đưa Cảnh Minh đi đến biên quan, người có nữ không?"

Ta gật đầu: "Nữ, nữ chứ, người mang nó đi đi, đi đâu ta cũng nữ." Một lúc sau, ta nói tiếp: "Thiệu Đường cũng nữ."

Thiệu Phong gật đầu, chuẩn bị rời đi.

Ta biết để có thể vào cung nói với ta câu này chắc hẳn đệ ấy đã thương lượng rất nhiều với Nghiêm Thiệu Ngọc, cũng hiểu lý do tại sao đệ ấy muốn đưa Cảnh Minh đến biên quan.

Ta nói: "Thiệu Phong, xin lỗi, xin lỗi."

Thiệu Phong nói: "Tẩu tẩu, ca ca cưới được tẩu là một chuyện rất may mắn, huynh ấy không muốn tẩu buồn."

Thiệu Phong đã lớn, càng ngày càng giống ca ca mình.

BA MƯƠI CHÍN: Vui hay không?

Thiệu Phong bỏ văn theo võ là điều ta không ngờ tới. Có lẽ đệ ấy muốn trở thành người có thể bảo vệ người khác nên đã chọn con đường gian nan hơn.

Thiệu Đường và Thiệu Phong tuy là người nhà Nghiêm gia nhưng trong xương tủy họ đều mang vai trò của những người bảo vệ.

Họ cũng có thể lạnh lùng mạnh mẽ nhưng bảo vệ mới là mục đích ban đầu của họ.

Cảnh Minh, đến biên quan xác thực sẽ vất vả cho thằng bé nhưng nơi đó có lẽ còn sạch sẽ hơn cả thành đô dơ bẩn gấp ngàn lần.

Nơi đó trời cao mây rộng, ta hy vọng thằng bé sẽ không bao giờ quay lại.

Những ngày ta ở trong cung rất bình lặng, sống ở đâu thì theo lệ ở đấy. Có lẽ cuộc đời ta chính là để đợi ch, đợi ch ở đâu cũng vậy thôi.

Nghiêm Thiệu Ngọc hỏi ta có muốn quay lại Nam Ấn Viên nhìn một chút không.

Ta nói không cần nhưng ta hy vọng lão Trình và những người khác sống tốt.

Hắn nói Nam Ấn Viên vẫn như cũ. Ta gật đầu, không còn gì nuôi

tiếc.

Thế nhưng Nghiêm Thiệu Ngọc nhìn ta càng lúc càng khó chịu. Giống như đứa trẻ khóc lóc đòi kẹo nhưng rồi lại cảm thấy nó không ngon như mình tưởng tượng.

Hắn cố chấp hỏi ta: "Trần Tố Ngọc, làm thế nào nàng mới vui vẻ giống như lúc ở Nam Ấn Viên?"

Ta hỏi: "Ta ở Nam Ấn Viên vui vẻ sao?"

Nghiêm Thiệu Ngọc nói: "Nghe Thiệu Đường kể mỗi ngày nàng đều vui vẻ như vậy."

Ta nói: "Ta không biết, lúc đó ta không nghĩ xem mình có vui hay không, ngày tháng cứ thế trôi qua. Ta và Thiệu Đường sống thế đó, chàng ấy không bao giờ hỏi ta có vui hay không, chúng ta chỉ sống như vậy."

Nghiêm Thiệu Ngọc im lặng.

Hắn là một vị hoàng đế tốt, mỗi ngày đều có trăm công nghìn việc. Chút thời gian ít ỏi đáng thương còn lại dường như hắn cũng chỉ dùng để tranh cãi về việc ta có vui hay không.

Ta cảm thấy thật không đáng thay cho hắn. Vốn ta cũng không cảm thấy quá không vui, mặc dù tên thái y vô dụng vẫn nói ta bị tổn thương tích tụ như trước.

Nghiêm Thiệu Ngọc nói: "Ít nhất nói cho ta một điều gì đó có thể làm nàng vui lên, chỉ một điều thôi."

Hình như nếu ta không nói, hắn sẽ phát điên lên.

Ta nói với hắn, ta muốn bộ cờ song lục Thiệu Đường gửi cho ta.

Ta nói: "Bộ cờ này ta luôn trân trọng. Ngày trước khi bị Nghiêm Uyển Xu nhốt trong cung cùng tâm trạng chắc chắn sẽ ch, bên cạnh ta chỉ có nó. Có nó ta cảm thấy vui hơn, như thể Thiệu Đường ở bên cạnh vậy."

Nghiêm Thiệu Ngọc thoáng nghiêng chặt rằng nhưng hẳn vẫn đồng ý, bảo Thiệu Tuyên về Nam Ấn Viên lấy bộ cờ Song Lục đó.

Thiệu Tuyên vào cung tự tay trao bộ cờ cho ta.

Đệ ấy nói Nam Ấn Viên vẫn như cũ, mùa xuân đã đến, hoa lại nở. Năm ngoái Lão Trình phơi đậu que và nho khô, đã cho Thiệu Tuyên rất nhiều, Thiệu Tuyên mang về cho ta hết.

Ngự trù phòng làm món đậu que khô hầm. Món ăn đơn giản nhưng lại mang hương vị quê nhà của Tô lão phu tử, mùi thơm ngát, ăn cũng thật ngon.

Thiệu Tuyên nói: "Trước đây chỉ biết Nam Ấn Viên tốt, không biết tại sao Nam Ấn Viên lại tốt. Bây giờ mới hiểu được thì Nam Ấn Viên chỉ còn lại một lão bộc. Tẩu tẩu đừng hận nữa được không? Vô Ưu đã gả đi, rất hạnh phúc. Nói không chừng chẳng mấy nữa sẽ làm mẹ, sau này đệ sẽ bảo Tu Nghi vào cung kể cho tẩu nghe chuyện của Vô Ưu."

Ta lắc đầu: "Có một số việc không cần để thê tử đệ tham gia vào, có lẽ nàng ấy vẫn chưa biết sự thật. Không cần vì ta mà khiến cho nàng ấy phải mang theo những thứ không nên có trong lòng, giúp ta chăm sóc Vô Ưu là đủ rồi."

Thiệu Tuyên gật đầu rồi rời đi.

Ta biết đệ ấy và Thiệu Phong rất khó chịu trong lòng nhưng không thể trái ý ca ca, cũng không thể đối đầu với hoàng đế. Họ có thể làm như này ta đã vô cùng cảm kích rồi.

Bộ cờ song lục Thiệu Đường gửi cho ta đã giúp ta có được một chút an yên.

Bàn tay của Tần Bạch Vân thật khéo, mỗi quân cờ đều tròn trịa đẹp mắt, quân xúc xắc cũng vô cùng xinh đẹp.

Nghiêm Thiệu Ngọc nói: "Giờ ta có thể dùng đá quý tốt nhất để làm quân cờ đẹp nhất cho nàng nhưng chắc chắn nàng cũng sẽ không thích."

Ta nói: "Không phải là thích hay không thích, con người chỉ có thể kiên trì một điều, không thể phân tâm. Ví dụ như Thiệu Đường đối với ta, cũng như ta đối với người. Nhưng người không kiên trì mới là người có phúc. Giải thoát không dễ dàng, hoàng thượng là thiên tử, lẽ ra không thể phá vỡ mà phải tạo lập."

Nghiêm Thiệu Ngọc hỏi: "Nàng kiên trì với Thiệu Đường có cảm thấy không hạnh phúc sao? Hình như nàng rất hạnh phúc."

Ta nói: "Đó là vì Thiệu Đường đã bảo vệ ta trước, khiến ta yên tâm. Nhưng có bao giờ ta không hối hận đâu, ta thà rằng mình ch thay chàng ấy."

Nghiêm Thiệu Ngọc cười chua chát: "Đúng vậy, điều này ta không làm được. Ta muốn giang sơn, giang sơn quan trọng hơn mỹ nhân. Còn đối với nàng, người đã khuất còn quan trọng hơn người sống. Nhưng không sao, cuối cùng nàng cũng là phi tần của trẫm."

Hắn bắt đầu dùng "trẫm" với ta nhưng dường như không tự tin bằng khi hắn dùng "ta". Giống như đứa trẻ không làm được việc thì thốt ra lời đe dọa cuối cùng.

Ta không sợ, cũng chẳng ảnh hưởng gì.

BỐN MƯƠI: Giải thoát

Thiệu Phong và Cảnh Minh đã định ngày lên đường đi biên quan. Tiễn Vô Ưu xuất giá xong họ sẽ rời đi cao chạy xa bay.

Con cái của ta đều xinh đẹp nhưng ta lại không thể gặp chúng nữa. Đối với chúng mà nói, ta đã ch rồi, ch ở cố đô, ch ở cung điện xưa cũ.

Cũng tốt, mẫu thân chúng ch vì nỗi nhớ trượng phu, người ngoài sẽ chỉ nói là chúng ta quá si tình.

Thời gian trước đây đối với ta thật đẹp. Nhưng đối với người khác chưa chắc đã có ý nghĩa.

Nghiêm Thiệu Ngọc rất giỏi trị quốc, triều đại mới đang không ngừng phát triển dưới sự trị vì của hần. Từ góc độ dân chúng mà nói, cái mới bao giờ cũng tốt hơn. Vì lý do này, ta nghĩ ta không thể oán hận Nghiêm Thiệu Ngọc, cũng không muốn trả thù hay nguyên rửa hần.

Nghiêm Thiệu Ngọc hỏi ta có muốn tiễn Cảnh Minh không, hần có thể sắp xếp, ta nói được.

Ta tìm một túi hương, bỏ hai viên xúc xắc làm từ ngà voi vào trong và mang theo bên người.

Ta nói: "Hãy để Thiệu Đường cũng được tiễn nhi tử của mình."

Nghiêm Thiệu Ngọc cúi đầu, một lát sau mới nói: "Trăm sẽ không cảm thấy áy náy. Cho dù trăm năm sau gặp lại Thiệu Đường cũng không cảm thấy áy náy."

Ta nói: "Thiệu Đường ôn hòa, chắc chắn cũng không muốn hoàng thượng cảm thấy áy náy."

Ngày Thiệu Phong và Cảnh Minh rời khỏi kinh, ta giấu mình trong một chiếc xe ngựa lén lút nhìn theo.

Cảnh Minh đã cao lớn hơn, khí chất ngày càng giống cha. Ta mong con cả đời bình an vui vẻ, mong con cả đời không còn phải chịu đựng nỗi đau chia ly. Mong con mãi mãi không biết mẫu thân đã trải qua những gì, mong con lòng dạ thanh tịnh, mong con phúc thọ vô cùng.

Đoàn người dần dần đi xa, nỗi lòng ta đã được buông bỏ, không còn điều gì vương vấn.

Thiệu Phong nhất định sẽ bảo vệ Cảnh Minh, gió biên quan khô lạnh và mạnh mẽ.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, trời trong nắng ấm, thích hợp cho một cuộc chia ly.

Điều khiến người ta đau lòng nhất chính là chia ly.

Ai cũng cho rằng chia ly phải mưa mới hợp cảnh, nhưng không, trời trong xanh không một gợn mây, càng đi xa càng khiến ký ức trở nên rõ ràng. Mỗi dáng đi xa đều có thể nhìn rõ, mỗi bước chân đều in hằn.

Chia ly chưa chắc đã buồn bã, quyết tuyệt cũng có một vẻ đẹp riêng. Như hoa rụng, có loài tàn hương còn đọng trên cành, có loài rụng xuống đất ngay lập tức.

Ta ch trên đường về cung.

Những viên xúc xắc Tần Bạch Vân làm, bên trong rỗng ruột có chứa độc dược.

Xúc xắc lớn và nặng, không ai có thể nhận ra có cơ quan. Thiệu Đường cũng không biết.

Tần Bạch Vân không phải là một lão đạo bình thường. Ông đã làm hai viên xúc xắc như vậy, trong hộp cờ Song Lục có một lá thư mật nhỏ, ghi "Công chúa thân khải".

Trên đó là cách sử dụng độc dược trong xúc xắc, phải theo một trình tự nhất định, dùng lực mạnh ấn vào những hạt đậu đỏ gắn trên xúc xắc chúng mới mở ra. Lá thư mật sau khi xem một lát sẽ tự động biến mất.

Ta đã nhớ rất rõ cách mở xúc xắc nhưng không nói với Thiệu Đường.

Ta không biết dụng ý của Tần Bạch Vân, đây có thể là chút thương xót chăng.

Tần Bạch Vân đã nhìn thấu thiên cơ, không nói ra với người khác nhưng lại để lại cho ta một đường lui rất tốt.

Ta cảm kích ông vô cùng, để ta có thể ch vào lúc thích hợp dưới ánh sáng mặt trời.

Độc dược có tác dụng rất nhanh, không đau đớn, ta ch lặng lẽ không tiếng động.

Trước khi ch ta nhìn lại cuộc đời mình, không tốt không xấu. Mặc dù có thể kết cục không quá tốt, nhưng dù sao ta cũng đã từng gả cho Thiệu Đường, một đời này thật đáng giá.

Thiệu Đường đang đợi ta phải không? Đang đợi ta ở đâu? Có phải ở Nam Ấn Viên không? Ta sẽ đi ẩn mình trong hoa cỏ, cố ý khiến chàng phải tìm ta.

Ta không hận Nghiêm Thiệu Ngọc, hẳn nên buông bỏ rồi. Hẳn không thiếu gì, thực ra chỉ là hẳn không hiểu.

Người như hần sao có thể không có ai yêu thương, chỉ là hần không muốn mà thôi.

Năm đó, hần trong đám đông ngọc thụ lâm phong, nữ nhân yêu hần dễ dàng biết bao.

Hần không muốn lại nói người khác không cho.

Người thông minh nhất trên đời cũng có lúc ngốc nghếch vì những chuyện nhỏ nhặt. Người không thể cứ mãi nhớ mãi một khắc yêu hận mà quên đi sự lâu dài của cuộc sống. Cũng như ta và Thiệu Đường, tình yêu của chúng ta như làn gió nhẹ trong Nam Ấn Viên, thơm ngát cây cỏ, giản dị và tự nhiên. Điều con người không nên quên là những điều tốt đẹp chứ không phải là sự cố chấp.

Thiệu Đường, thiếp đến rồi, chúng ta lại tiếp tục sống bình yên như một đôi phu thê bình thường, mãi bình thường.

Chương 11: Hoàn

Ngoại truyện 1

Ta là An Thuận Hầu, là một trong những sự tồn tại kỳ quái nhất trong Trang triều.

Phụ thân ta là hoàng đế tiền triều đại trước, mẫu thân ta là hoàng hậu tiền triều.

Sự ra đời của ta dường như được kỳ vọng rất lớn, nhưng thật ra chẳng ai quan tâm đến sự trưởng thành của ta. Mẫu hậu không yêu ta, bà chỉ mãi hận người ca ca của mình, đại cữu Nghiêm Thiệu Ngọc.

Sau khi Nghiêm Thiệu Ngọc lên ngôi hoàng đế vẫn luôn đối với ta vô cùng nhân từ. Cữu ấỵ giao ta cho cữu cữu Nghiêm Thiệu Phong trông nom. Thực ra là giám sát ta, ta hiểu mà, ta biết. Ta chỉ im lặng và ngoan ngoãn thuận theo, cả đời sống cũng không tồi.

Cữu cữu Thiệu Phong cùng với tiểu quốc công Nghiêm Cảnh Minh đến biên quan. Cữu ấỵ là một trong những hoàng thân có quyền lực nhất trong Trang triều nhưng lại tuyệt đố trung thành.

Cữu cữu đã bảo vệ ta và Nghiêm Cảnh Minh suốt cả đời, à, tất nhiên chủ yếu là bảo vệ Nghiêm Cảnh Minh. Còn ta, chỉ là sự chiếu cố vì đồng cảm mà thôi.

Tiểu quốc công Nghiêm Cảnh Minh giống mẫu thân hẳn vô cùng, cha mẹ hẳn yêu thương nhau đến mức khiến người khác phải ghen tị.

Mối quan hệ giữa phu thê Nghiêm Thiệu Đường và Trần Tố Ngọc khiến người đời ai nấy đều phải thán phục tiếc nuối. Còn có cả những bài thơ ca ngợi tình cảm phu thê của họ, gọi là "Ngọc tùy* Đường".

*nghĩa là theo

Thực ra trong lòng mẫu hậu không đánh giá cao cứu cứu Thiệu Đường. Bà nói: "Nam nhân lòng mềm như mì vắt này đã lãng phí sự dạy dỗ của Nghiêm gia, phí phạm cả tài năng của bản thân. Chỉ có một lòng yêu thương vô dụng dành cho một nữ nhân không xứng đáng."

Khi lớn lên, ta nhớ lại những lời này lại nhận ra trong đó có mùi vị của sự ghen tị.

Thực ra mẫu hậu rất muốn có một nam nhân có thể hi sinh hết mình vì bà như thế. Không do dự, không ngập ngừng, cũng không có những lời lẽ tình cảm sâu sắc, chỉ lạnh lẽo hi sinh, giống như một người trượng phu sẽ đi hái một đoá hoa cho thê tử.

Ta đã nhìn thấy phụ hoàng ta cắm một nhát dao vào mẫu hậu từ phía sau.

Cái đâm đó đau đớn biết bao.

Mẫu hậu ghen ghét với cô cô, ta ghen tị với Nghiêm Cảnh Minh.

Ta là một đứa trẻ bị bỏ rơi, sinh ra trong một thế giới u ám, hẳn lại trong sáng như một viên pha lê dưới ánh mặt trời. Ta ghen tị nhưng ta không muốn làm hại hẳn. Ghen tị với một người rồi đi làm tổn thương người đó thật là điều ngu ngốc, ta chọn sự phục

tùng và ngưỡng mộ.

Nghiêm Cảnh Minh cưới một tiểu thư nhà võ tướng, tính cách trong sáng vui tươi, hành xử thoải mái tự nhiên. Giống như cô cô vậy, thật tuyệt.

Ta cưới một tiểu thư hoàng thương. Ta biết rõ mình có thân phận như thế nào, thê tử của ta xuất thân từ thương nhân rất hợp với ta. Ta không biết có yêu nàng hay không nhưng ta vô cùng nuông chiều con ta.

Ta ôm chúng, chơi đùa cùng chúng, dù chúng có nghịch ngợm thế nào ta cũng sẽ chơi đùa cùng chúng.

Mỗi khi thê tử nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt nàng đều là tình yêu đối với ta. Hóa ra có được hạnh phúc thật sự rất đơn giản.

Ta cũng đã quay lại kinh thành.

Đại cữu Nghiêm Thiệu Ngọc, đương kim hoàng thượng cũng đã triệu kiến ta. Ngài hỏi ta biên quan thế nào, ta nói trời cao mây nhẹ, gió thổi cỏ lay.

Ngài hỏi: "Có tốt hơn kinh thành không?"

Ta suy nghĩ một lúc rồi thành thật trả lời: "Tốt hơn kinh thành."

Ta còn đi thăm tử tử của Nghiêm Cảnh Minh, Nghiêm Vô Ưu, nàng cũng rất hạnh phúc. Nàng giống phụ thân mình vô cùng.

Những người trong kinh thành nói, mỗi lần hoàng đế nhìn thấy Công chúa Vô Ưu đều sẽ nhớ đến cha nàng, ban thưởng rất hậu hĩnh.

Hoàng đế đã hỏi ta về tiểu quốc công Nghiêm Cảnh Minh, ta nói: "Ngày càng giống mẫu thân ngài ấy rồi."

Hoàng đế nói: "Lớn lên như vậy, may mà là nam tử."

Ta không nghĩ là nam tử lớn lên đẹp như vậy có gì hay nhưng tiểu quốc công dũng mãnh, kẻ thù rất sợ hãi.

Tóm lại là kinh thành thật nhàm chán, phồn hoa nhưng cũng rất tẻ nhạt, biên quan thoải mái hơn, ngay cả mùi phân ngựa trong gió cũng khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Hoàng đế nói: "Thật kỳ lạ, tính cách của người có chút giống cô cô người."

Ta nói: "Thần ít tiếp xúc với cô cô nhưng vẫn nhớ cô cô đã ôm thần, hỏi thần có khát không, có đói không."

Ta cũng không hiểu, chỉ là một câu hỏi thăm, sao lại khiến ta không thể quên. Có lẽ vì lúc đó dù cô cô đang nguy nan nhưng vẫn nghĩ đến việc an ủi đứa trẻ nhỏ như ta.

Hoàng đế nói: "Cô cô người đối xử với một người luôn là từ tận đáy lòng không pha lẫn gì khác. Điều này rất hiếm có, khi có được không cảm thấy gì, khi mất đi lại nhớ mãi không quên."

Ta gật đầu.

Hoàng đế nói đúng.

Chỉ là sau này suy nghĩ kỹ lại, ta có chút không hiểu.

Với cô cô, hoàng đế chưa từng có được, cũng chưa từng mất đi, sao ngài ấy lại có thể thấu hiểu sâu sắc như vậy.

Ngoại truyện 2

Ta là Nghiêm Cảnh Dục, nhi tử của Thánh Tổ Nghiêm Thiệu

Ngọc. Hiện giờ ta đã là hoàng đế.

Áp lực của ta rất lớn, Phụ hoàng ta là một vị hoàng đế vĩ đại, công lao của người được muôn người ca ngợi, dân chúng nhắc đến người là lệ nóng quanh tròn.

Ta rất kính trọng mẫu hậu. Các phi tần trong hậu cung đều tôn sùng Phụ hoàng như thần linh, chỉ có mẫu hậu lúc nào cũng nhàn nhạt cười, không nhanh không chậm.

Mẫu hậu hiện nay là thái hậu, hình như bà cũng không quá quan tâm ta. Bà nói là vì ta thiên tư bất phàm, không cần phải dạy bảo quá nhiều.

Ta cảm thấy chỉ là mẫu hậu không để tâm, không để tâm đến Phụ hoàng, cũng không để tâm đến ta.

Phụ hoàng ta những năm cuối đời đối xử tốt với mẫu hậu hơn nhiều. Người nói cả đời người đã từng coi nhẹ mẫu hậu, cũng có nhiều điều khiến người cảm thấy áy náy với bà.

Mẫu hậu chỉ vẫy tay nói: “Tất cả đã qua rồi, ta sống rất tốt, rất hài lòng.”

Phụ hoàng ta nói: “Hóa ra nàng cũng có lúc như vậy.”

Mẫu hậu bất ngờ thay đổi sắc mặt, nói: “Tâm trạng đang vui vẻ, sao lại phải nhắc đến những chuyện cũ khiến người khác không vui, thật là không đúng lúc.”

Phụ hoàng ta không giận, chỉ cười khổ một cái.

Mẫu hậu rất thích Nam Ẩn Viên, nơi đó vốn là của phu thê Hộ Quốc Công. Họ phu thê ân ái nhưng cả hai đều đã qua đời khi tuổi còn trẻ.

Mẫu hậu luôn cảm thán: “Trần Tố Ngọc đúng là người biết hưởng thụ, cả đời nàng ấy không hề uống phí.” Bà vừa nói vừa ăn nho của Nam Ấn Viên, ăn rất ngọt ngào.

Phụ hoàng không thích ăn nho. Hình như mẫu hậu không quan tâm đến sở thích của Phụ hoàng cholăm, lúc ta còn nhỏ bà không phải như vậy.

Ban đầu Phụ hoàng không thích mẫu hậu đến Nam Ấn Viên sống, ai ngờ mẫu hậu lại nói:

“Nô tì không sợ, tâm ta không có điều kiêng kỵ. Ta nghĩ khu vườn đó bỏ hoang thì thật đáng tiếc. Hơn nữa, Trần Tố Ngọc đã nói rồi, nếu thích thì có thể coi đó là của riêng mình.”

Phụ hoàng ta lạnh lùng hỏi: “Các người coi trộm là gì?”

Mẫu hậu vui vẻ trả lời: “Tất nhiên là coi như hoàng thượng.”

Cha ta nói: “Biết rồi, Nam Ấn Viên là của nàng.”

Phụ hoàng ta những năm cuối đời hiếm khi bày tỏ tâm sự, người nói rằng người thực là một người cô đơn. Người còn bảo ta, đối với nữ nhân không thể quá đắm say nhưng cũng phải có ba phần chân thành. Nữ nhân mềm yếu nhưng cũng cứng rắn, đừng để trái tim của họ cứng hơn của con.

Mặc dù không ai nói cho ta biết, nhưng qua những dấu hiệu ta cũng đoán được... Phụ hoàng ta có sự quan tâm đặc biệt đối với thể tử của Hộ Quốc Công, Vệ quốc phu nhân.

Có sự quan tâm đặc biệt ta còn có một phi tần bệnh mà qua đời - Hoắc thị. Tất cả mọi người đều hiểu rõ nhưng lại vờ như không biết.

Ta đã dùng cảm khéo léo hỏi về sự quan tâm đặc biệt về này. Phụ

hoàng ta nói: “Khi một nữ nhân thật lòng yêu ai, trong mắt họ sẽ giống như mặt hồ lấp lánh sóng nước, trong đó chỉ có con. Khi đó, nam nhân sẽ thấy đặc ý hơn bất kỳ điều gì trên đời này. Nhưng sự đặc ý đó không liên quan gì đến việc làm một hoàng đế tốt. Nó chẳng có ích gì nhưng con sẽ không thể quên được.”

Phụ hoàng suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Thực ra, bất kỳ nữ nhân nào gặp được nam nhân mình yêu đều sẽ như vậy. Chỉ có điều đôi khi nam nhân chỉ nhớ về nữ nhân mà họ cho là đặc biệt nhất. Thực ra mẫu hậu con ngày xưa cũng đã nhìn ta như vậy, ha ha, mà ta thì hoàn toàn không nhận ra.”

Cuối cùng, Phụ hoàng nói với ta: “Mọi mong muốn xa vời đều là tội lỗi. Nếu muốn làm một hoàng đế tốt, đừng nghĩ đến việc trở thành trượng phu dịu dàng của một nữ tử. Làm thiên tử cũng cần phải kiên nhẫn, không kiên nhẫn sẽ gây ra đại họa. Làm người đứng đầu muôn dân cũng không thể tùy ý, đối với những thứ không thể có được thì phải có tâm lòng rộng lớn.”

Phụ hoàng chưa bao giờ nhắc đến Vệ quốc phu nhân, chưa bao giờ nhắc đến Hoắc thị đã qua đời. Hậu cung của người đơn giản, cũng rất tiết chế đối với nữ sắc.

Người đã an táng Vệ quốc phu nhân cạnh phu quân của bà.

Người là hình mẫu lý tưởng của các hoàng đế, phần đời sau này của người hình như chỉ yêu thích chính sự. Người là một người lãnh đạo nhân từ, ngay cả kẻ thù cũng phải kính phục.

Mẫu hậu nói với phụ hoàng: “Có mất có được, đừng hỏi những câu kiểu như các người coi ta là gì. Cả người sống lẫn người chết đều đã làm trọn phận sự, để người làm một hoàng đế tốt như vậy rồi.”

Ai ai trong kinh cũng nói phụ hoàng ta là người chung thủy. Tiết gia trước đây từng đối đầu với Nghiêm gia nhưng phụ hoàng

vẫn rất sủng ái mẫu hậu.

Về tin đồn này, phụ hoàng ta nghe xong thì cười lớn, mẫu hậu nghe xong cũng cười lớn. Thật là sự ăn ý hiếm có giữa họ.

Giờ đây ta đã là hoàng đế. Hoàng hậu của ta rất đoan trang, triều thần rất nghe lời, quốc khố đầy ắp.

Từ đôi mắt của những nữ nhân không ngừng tiến cung, ta cũng nhìn thấy ánh sáng lấp lánh hướng về ta.

Ban đầu ta không quá để tâm nhưng gần đây ta phát hiện có một người khiến ta cảm thấy rất đặc biệt.

Phụ hoàng, vào khoảnh khắc đó, dự vọng chiếm hữu trong con bỗng dâng lên, con muốn mong cầu điều gì đó.

Phụ hoàng, con kiên nhẫn, con kiềm chế nhưng trái tim của một người đứng trên cao dường như không còn thấy thỏa mãn nữa.

Phụ hoàng, ta biết rồi. Thử thách lớn nhất khi ta trở thành cô gia quả nhân thực sự đã đến, phụ hoàng, con phải làm sao đây...

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 11: Hoàn**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh